

BELJAJEV

A REPÜLŐ EMBER

ALEKSZANDR BELJAJEV

A REPÜLŐ EMBER

DELFIN KÖNYVEK

Szerkeszti
RONASZEGI MIKLÓS

Előkészületben

SZOMBATHY VIKTOR
HOLLÓ CSETE, A BESENYŐ

KRÚDY GYULA
RÓZSA SÁNDOR

MÓRA KÖNYVKIADÓ – KÁRPÁTI KIADÓ
BUDAPEST – UZSGOROD, 1971

ALEKSZANDR BELJAJEV

A REPÜLŐ EMBER

FANTASZTIKUS REGÉNY

**MÓRA KÖNYVKIADÓ – KÁRPÁTI KIADÓ
BUDAPEST – UZSGOROD, 1971**

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült

АЛЕКСАНДР БЕЛЯЕВ: СОБРАНИЕ СОЧИЕНИЙ

Молодая Гвардия

Ариэль

Fordította

GELLÉRT GYÖRGY

BENKŐ SÁNDOR

rajzaival

Megjelent a Móra Könyvkiadó (Budapest)
és a Kárpáti Kiadó (Uzsgorod, Ukrán SZSZK)
közös gondozásában

Szvetlana leányomnak ajánlom

ELSŐ FEJEZET

A pokol körei

Ariel a padlón ült, szerzetescellára emlékeztető kamrájának alacsony ablakánál. Asztal, zsámoly, ágy és gyékényszőnyeg a sarokban – ez volt az egész berendezés.

Az ablak a sivár és csendes belső udvarra nyílt. Sehol egy bokor vagy fűszál, csupa homok és kavics – mintha a sivatag egy zuga lett volna, amelyet egy parányi ablakokkal telítüzdelt, komor épület négy börtönfala zárt körül. A lapos tetők fölött az iskolát környező, sűrű liget pálmái magasodtak. A parkot és az épületet magas kerítés választotta el a külvilágtól.

A mélységes csendet csak a tanárok és a növendékek ráérős léptei alatt megcsikorduló kavics zaja bontotta meg.

A világ minden részéből hoztak a madrasi Dandarát iskolába növendéket; ugyanolyan szegényes szobákban laktak, mint Ariel. Voltak közöttük nyolcéves gyermekek és már serdülő fiatalok. Egyetlen családot alkottak; halk és szűken mért szavukból, szemükből azonban sem szeretetet, sem vonzalmat, sem a találkozás örömét, sem a válás bánatát nem lehetett kiolvasni.

Ezeket az érzéseket iskolai tartózkodásuk legelső napjaitól fogva minden eszközzel irtották a nevelők és a tanárok: a hindu brahmanok, a hipnotizőrök és az európai – főként angol – modern okkultisták.

Ariel tunikát viselt: rövid ujjú, durva szövetinget. Lábán még szandál sem volt.

Tizennyolc éves forma, magas termetű, szőke hajú ifjú volt. Arc kifejezéséből ítélve kevesebbnek látszott: világosszürke szeméből gyermekes naivság sugárzott, bár magas homlokán már könnyű kis ráncok rajzolódtak ki, mint a sokat tapasztalt, töprengő embereknél. Szemének és hajának színe európai származásra utalt.

Ariel szabályos, angolszász vonásai kifejezéstelenek voltak, akár az álarc. Közömbösen nézett ki az ablakon, mint aki mély gondolatokba merült.

Így is volt: Csaraka babu, a tanítómester arra kötelezte Arielt, hogy esténként vonja meg a nap mérlegét – idézze fel a napkeltétől napnyugtáig történt eseményeket, ellenőrizze magatartását, vizsgálja meg gondolatait, vágyait, cselekedeteit. Arielnek, mielőtt nyugovóra tért, be kellett számolnia – meg kellett gyönnia – Csaraka előtt.

A lenyugvó nap megvilágította a pálmák koronáit és az égen sebesen szálló felhőket. Az imént állt el az eső, és az udvarról meleg, nyirkos levegő áradt a cellába.

Mi is történt aznap?

Ariel, mint mindig, hajnalban ébredt. Mosdás, ima, aztán reggeli a közös étkezőben. Vastag fatálcán „bucsit”, búzalisztból sült lepényeket, pörkölt földimogyorót és agyagedényekben vizet szolgáltak fel.

Szatja, a nevelő, szokása szerint végighordozta súlyos tekintetét a növendékeken, s azt mondta nekik, hogy banánt, ízletes cukros rizslepényt esznek, és sűrű tejet isznak. S az iskolások, a szuggesztiónak engedve, élvezettel fogyasztották el a felszolgált ételt. Csupán egy új növendék, akinek szokatlan volt a tömeghipnózis, kérdezte meg:

– Hol a banán? Hol a rizslepény?

Szatja odament az új növendékhez, állánál fogva kissé felemelte a fejét, szigorúan a szemébe nézett, és parancsolóan mondta:

– Aludj! – Megismételte előbbi kijelentését, s attól kezdve ez a fiúcska is jó étvágygal úgy ette a kemény mogyorót, mintha banán volna.

– Hát te miért hordasz sálat? – kérdezte a másik tanítómester, egy fekete szakállú, borotvált fejű hindu, egy kilencéves forma lánykától.

– Fázom – válaszolta az, s fázósan felvonta a vállát. Hideg rázta.

– Meleged van. Azonnal vedd le a sálat!

– Hú, micsoda hőség! – kiáltott fel a kislány, miközben levette sálját, és kezét végighúzta a homlokán, mintha gyöngyöző verejtékét törölgetné.

Szatja elnyújtott hangon kántálni kezdte az intelmet: „Tűrjék a növendékek érzéketlenül a hideget, a hőséget, a fájdalmat. A lélek diadalmaskodjon a test fölött!”

A gyerekek csendesen ültek, mozdulataik fásultak voltak.

Ugyanaz a fiúcska, aki a reggeli elején megkérdezte: „De hol a banán?” – váratlanul felkapott a szomszédja elől egy darabka lucsit, és harsány nevetéssel a szájába tömte.

Szatja egyetlen ugrással az engedetlen előtt termett, és megtépázta a fülét. A fiúcska hangos sírásra fakadt. A gyerekek szinte kövé dermedtek ilyen fegyvelemsértés láttán. A nevetést és a könnyet könnyörtelenül irtották ebben az iskolában. Satja egyik kezével megragadta a kisfiút, a másikkal pedig egy széles edényt kapott fel. A fiú egészen elcsendesült, csak keze és lába reszketett.

Ariel megsajnálta az új növendéket, ezt a nyolcéves gyermeket. Hogy érzelmeit el ne árulja, lehorgasztotta fejét. Tudta, hogyha együtt érez társával, súlyos vétséget követ el, amelyet meg kell gyónnia nevelőjének, Csarakának.

„Megvalljam-e?” – villant fel benne a gondolat, amit nyomban elfojtott. Még gondolataiban is óvatossághoz, titkolózáshoz szokott.

Szatja parancsára egy szolga elvezette a fiúcskát, aki fején vitte a széles köcsögöt. A reggeli teljes némaságban ért véget.

Ezen a napon, reggeli után távozott el néhány ifjú és leány, aki már elvégezte az iskolát.

Ariel titkolt rokonszenvet érzett egy eltávozó, sötét bőrű, nagy szemű fiatalember és egy karcsú leány iránt, joggal feltételezhette, hogy azok is barátságot táplálnak iránta. A Dandaratan eltöltött esztendőik összefűzték őket. Érzéseiket azonban hidegség és közöny álarcával palástolták. Azokban a ritka percekben, amikor a felügyelők és a nevelők szeme nem figyelte őket, a titkos barátok egy-egy ékesszóló pillantást, olykor kézszorítást váltottak – ennyi volt az egész. Mindhárman úgy őrizték titkos barátságukat – az egyetlen kincset, amely melegséggel töltötte el ifjú szívüket –, mint valami kicsiny virágot, mely csodálatos módon megmaradt a halott sivatagban.

Ó, ha a nevelők kifürkészték volna titkukat! Milyen kegyetlenséggel taposnák szét ezt a virágot! Hipnózisban arra kényszerítenék őket, valljanak be mindent, szuggesztióval megölnék ezt a meleg érzést, s hideg közömbösségre váltanák.

A búcsú az udvaron történt, a vaskapu mellett. Nem is néztek egymásra, s a távozók fagyos hangon mondták:

– Isten veled, Ariel!

– Isten veled, isten veled! – És elváltak, még kezet sem szorítottak.

Ariel lecsüggesztett fejjel indult vissza az iskolába; igyekezett nem gondolni barátaira, elfojtotta szomorúságát – a titkos gondolatok és érzések ideje késő éjjel jön el. Ezekről a gondolatairól és érzéseiről senkinek nem szól, még hipnózisban sem! S ez volt Ariel legutolsó, mélységes titka amelyet még a ravasz Csaraka és az iskola vezetője, Bharava sem sejtett.

Azután vallástörténet-, okkultizmus-, teozófiaórák következtek. „Banánébéd”, majd angol, hindosztáni, bengáli, maratni, szanszkrit nyelvórák... Szűkös vacsora.

– Jóllaktatok! Jóllaktatok! – szuggerálja Satja. Vacsora után „szeánsz”. Ariel már megjárta a Dandarát poklának ezt a szörnyűséges körét, de jelen kell lennie az új növendékekkel való „gyakorlati foglalkozásokon”.

A szűk, sötét folyosó, amelyet csupán egy selejtes kanócú kormozó mécses gyenge, imbolygó fényecskéje világít meg, egy ablaktalan, nagy szobába vezet, ahol ugyanolyan homályos fény ég. A helyiségben durván ácsolt asztal, a padlón néhány gyékénypokróc.

Ariel a felsős növendékek csoportjával mozdulatlanul és szótlanul áll a sarokban, a kőpadlón.

A szolga bevezet egy tizenéves fiút.

– Igyál! – mondja a tanítómester, s egy korsót nyújt feléje.

A fiú engedelmesen nyeli a csípős szagú, kesernyés folyadékot, s azon igyekszik, hogy ne fintorogjon. A szolga gyorsan leveszi róla az inget, és testét kámforos kenőccsel dörzsöli be. A fiúcskát halálos szorongás fogja el. Azután izgatottsága fokozódik. Sűrűn és nehezen lélegzik, szembogara kitágul, keze-lába rángatózik.

A tanító felemeli a padlóról a pislogó fényű lámpát, és megkérdezi:

– Mit látsz?

– Vakító napot – feleli hunyorogva a fiú.

Valamennyi érzéke kifinomul. A halk suttogást mennydörgésnek véli, hallja a szobában lévő lélegzését, szívverését meg a denevérek surrogását valahol a padláson. Olyasmit lát, érzékel, hall és érez, amit egyetlen normális ember sem.

Egyeseknél ez az állapot delíriummal, másoknál igen erős idegrohammal végződik. Az ilyen heves rohamok után egyeseket Ariel már nem is látott többé: meghaltak vagy megőrültek.

Arielnek erős szervezete volt. Kiállta a próbákat.

Amikor kigyúltak az első csillagok, a szoba ajtaja kinyílt. Csaraka lépett be. Ijedt arcú, barna bőrű fiúcskát vezetett kézen fogva.

– Ülj le! – parancsolt rá.

A fiúcska gépiesen leült a padlóra. Ariel Csarakához lépett és meghajolt.

– Új fiú. Saradnak hívják. Te vezeted ma. Elégedett vagy önmagaddal?

– Igen, atyám – válaszolt Ariel.

– Nincs mit meggyőnnöd? – kérdezte bizalmatlanul Csaraka. – A tökéletességet csupán az érheti el, aki sohasem elégedett önmagával. – Fürkészőn pillantott Ariel szemébe, majd megkérdezte: – A múltira nem gondoltál?

– Nem – felelte határozottan Ariel.

Ebben az iskolában a növendékeknek tilos volt régebbi életükre gondolni, kisgyermekkorukra, szüleikre emlékezni, múltjuk felől és jövőjükéről kérdezősködni. A növendékek nem tudták, mi vár rájuk, mire képezik ki őket, s múltjára sem emlékezett jóformán senki. Azoknak, akiknek még túlságosan friss emlékeik és erős emlékezőtehetségük volt, a hipnózis segítette a múlt elfelejtésében.

Csaraka még egyszer kutatva nézett Ariel szemébe, és kiment.

Sarad most is ugyanabban a testtartásban ült, mozdulatlanul, mint egy kis bronzbárvány.

Ariel Csaraka távolodó lépéseire figyelt és elmosolyodott – aznap először.

A Dandarát növendékeire kétféle sors várt: a többség számára teljes akaratgyengülés, legjobb esetben az idegrendszer felbomlása. Igen kevesen voltak – a testileg, szellemileg legerősebbek –, akik az agyafúrt képmutatás, a körmönfont ravaszkodás és a kifinomult színlelés útjára léptek. Ariel az utóbbiakhoz tartozott. Még a hipnózisnak is sikerült ellenállnia úgy, hogy alvajárási állapotot színlelt. De kevés ilyen növendék akadt, mint ő. Egy apró hiba – és a csalás lelepleződik. A mesterek pedig uralkodtak neveltjeik testén-lelkén.

Ariel gyorsan, nesztelenül odament Saradhoz, és odasúgta:

– Ijesztgetni fognak, de ne félj, bármit látsz. Szándékosan rémítgetnek...

A fiúcska csodálkozva és bizalmatlanul pillantott Arielre. Az iskolában még senki sem beszélt vele ilyen barátságosan.

– És a legfontosabb: ne sírj, ne kiabálj, ha nem akarod, hogy megverjenek!

Sarad nem sírt. Az ablakon túl zajtalanul csapkodtak a denevérek. Olykor berepültek az ablakon. A szoba falain házi gyíkokskák fogdoszták a rovarokat. A fiúcska elbámészkodott és megnyugodott.

Ariel meggyújtotta az olajmécsest. A kicsiny, vörös lángnyelv fakón világította meg a szobát. Az ablakon betörő szél himbálta a lángot, s a falon Ariel árnyéka táncolt. A szoba szögleteit homály borította.

A fiúcskával szemközti sarokban megmozdult valami. Sarad merőn rábámult, és elhúlt a rémülettől. Egy részből nagy sárga kígyó kúszott elő.

Az első naia – pápaszemes kígyó – nyomában másik, feketésbarna, ezután egy egészen fekete, inajd egy szürke mászott elő, és egyre több. A kígyók szétszéledtek a szobában, körülcsúszták a kisfiút.

– Maradj vesztég, és hallgass! – súgta Ariel szokása szerint szenvtelenül, és maga is szinte kővé dermedt.

A kígyók egészen közel csúsztak. Törzsük elejét magasra emelték, lapos pajzs formájúra feszítették szét, és egyenesen a fiú szemébe néztek, mintha rá akarnának rontani.

Ariel alig hallhatóan füttyörészni kezdett egy csüggeteg, egyhangú dallamot, amelyben csupán három hang váltakozott.

A kígyók megdermedtek, majd lehorgasztották fejüket, és lassan a sarokba csúszva, eltűntek a padló nyílásában.

Sarad továbbra is mozdulatlanul ült. Hideg izzadságcseppek borították el arcát.

– Derék! – súgta oda Ariel. Bár ezt a dicséretet a fiúcska nem érdemelte meg: azért nem kiáltott és nem moccan, mert megbénította a rémület.

A szél odakintről édes jázminszagot hozott. Az égen a csillagokat felhők takarták el. Mennydörgés robajlott, és nemsokára trópusi zápor zuhogott. A levegő egy csapásra felfrissült. Villámok cikáztak, megvilágították a ház túlsó falát, visszatükröződtek a vízben, amely hamarosan az egész udvart elárasztotta, és valóságos tóvá duzzadt.

A fiú felocsúdott dermedtségéből, és megkönnyebbülten felsóhajtott. De újabb megpróbáltatások vártak rá.

A szobákat elválasztó gyékényfal váratlanul fellebbent, és Sarad egy vakító világosságban úszó szobát pillantott meg, amelynek közepén hatalmas tigris állt. A fény szemébe világított, és az aranyszínű, csíkos állat hunyorgott, elégedetlenül rázogatta fejét. Farkával a padlót csapdosta.

Szeme azonban lassanként hozzászokott az éles fényhez. Hunyorogva meredt Saradra, kurtán felmordult, és mellső mancsaira ereszkedve, ugrásra készen állt.

Sarad szeme elé kapta kezét, és kétségbeesetten felordított.

Érezte, hogy valaki a vállához ér. „Szétmarcangol!” – gondolta a rémülettől megkövülve. Az érintés azonban egy vadállat mancsához képest túlságosan könnyű volt.

– Miért kiáltottál? – hallotta Ariel hangját. – A mester ezért megbüntet! Menjünk! – Ariel kézen fogta Saradot, és szinte erőszakkal talpra állította.

Sarad csak most merte kinyitni a szemét. A gyékényfal a helyén volt; a szobában félhomály, az ablakon túl a csendesülő zápor zúg, távoli, tompa mennydörgés hallatszik.

A fiú Ariel után támolgott; alig tudta, hol van, mit csinál.

Végigmentek egy hosszú, félhomályos folyosón, s egy keskeny ajtóhoz értek. Ariel előreengedte Saradot, és hangosan mondta:

– Menj! Itt lépcső van. Ne ess el. – És suttogva hozzátette: – Légy óvatos! Ne kiálts, bármi történjék is. Ne félj. Azért ijesztgetnek hogy megszokjad, semmitől sem szabad félned.

Arielnek eszébe jutott, amikor őt vetették alá először ezeknek a próbáknak. Akkor egyedül ment, őt senki sem figyelmeztette, és nem vizsgált.

Sarad a rémülettől reszketve botorkált le a lépcső omladozó fokain. Sötét föld alatti helyiség tárult elébe. Nyirkos szag áradt. A levegő nehéz, áporodott volt. A kőpadlót hideg, híg iszap borította. Fentről kövér cseppek hullottak. Valahol víz csobogott. A fiúcska, nem tudva, merre menjen, előrenyújtotta kezét, nehogy láthatatlan akadályokba ütközzék.

– Menj, menj! – tuszkolta Ariel.

Sarad a koromsötétségben előreindult. Egyszerre csak fojtott nyögés, vad üvöltés, örült hahotázás hallatszott. Majd vészjósló csend támadt. A sötétséget azonban mintha élőlények töltötték volna be. Sarad hideg kezek érintését érezte. Hirtelen borzalmas recsegés-ropogás támadt, a föld is beléremegett.

– Menj! Menj!...

A fiú egyik kezével nyálkás falhoz ért. Hamarosan a másik keze is falat tapintott. A föld alatti helyiség egyre összébb szűkült. Sarad már csak ügyel-bajjal furakodott előre.

– Menj! Menj! – parancsolta határozottan Ariel. De nyomban odasúgta: – Ne félj, most mindjárt.

De nem fejezte be. Sarad hirtelen azt érezte, hogy lába alól kisiklik a föld, és feneketlen mélységbe zuhan.

Valami puhára, nedvesre esett. Súlyos boltozat ereszkedik rá, és a földhöz szorítja, ő pedig zihál, nyög.

– Hallgass! – hallja Ariel suttogását.

A boltozat egyszerre csak felemelkedik. Körös-körül ugyanaz a sötétség. Hirtelen világos felhő bukkan elő a sötétebből. Hosszú fehér szakállú, óriási öregember alakját ölti fel. Holdfényként világító, ködlő köntöséből csontkar nyúlik ki. Tompa, síri hang hallatszik:

– Ha kedves az életed, kelj fel és menj. Hátra se nézz!

Sarad engedelmeskedik. Halkan sírdogálva felkel, és továbbvándorol a folyosón. A föld alatti helyiség falait fakó, vöröses fény ragyogja be. Meleg lesz, aztán kibíratatlan forróság. A falak egyre sötétebben vöröslenek és összeszűkülnek. A résekből tűz tör elő. A lángnyelvek egyre élénkebben, egyre közelebb lobognak. Nem sok hiányzik, hogy tüzet fogjon a haja, meggyúljon a ruhája. Sarad zihál, már-már elveszíti eszméletét. Valaki felkapja, és az utolsó, amit hall, Ariel suttogása:

– Szegény Sarad!...

MÁSODIK FEJEZET

A Dandarát

Amikor Ariel felébredt, legelőször erre gondolt: „Szegény Sarad!”

A fiúcskát olyan erős idegmegrázkódtatás érte, hogy az iskola kórházába vitték. Az orvos pálinkával kevert, forró tejet itatott vele, s a gyermek elszunnyadt; vezetője, Ariel pedig visszatért szobájába.

Miközben mosakodott, felkelt a nap. Megkondult a gong. Ariel a hétköznapi durva ing helyett lenvászon ruhát öltött. Előkelő vendégeket vártak az iskolába.

Reggeli után a tanárok és a felsőbb osztályos növendékek a nagyteremben gyűltek össze, ahol karosszékek, padok sorakoztak. A hosszú terem végén szőnyeggel borított, virágfüzérrel díszített dobogó emelkedett. Az ablakokat jól bezárták, a helyiséget szeszélyes formájú bronzcsillárok villanygömbi világították meg.

Hamarosan megjelentek a vendégek, a lehető legkülönfélébb öltözékben: voltak köztük előkelő, ősz szakállú, barna arcú öregemberek, igazgyöngyökkel és drágakövekkel ékesített selyemköntösben, ösztövérfakírok, különböző kasztbléliek, akik homlokukon gangeszi agyaggal rajzolt kasztjelet viseltek, szalagokkal díszített, régimódi zekét és falusias, felfelé kunkorodó orrú cipőt hordtak. Egyeseknek az oldalán még kicsiny rézüst is lógott, az aszkéták szokása szerint. Olyanok is akadtak, akiknek ruházata csak lepel és fatalpú saru volt.

Utolsónak a sahibok jelentek meg^{*}; a fehér ruhás, szálas termetű, halvány bőrű, magabiztos angolok az első sor karosszékeit foglalták el.

Az emelvényen megjelent egy fehér bőrű ember indiai viseletben; Bharava, az iskola vezetője. Választékos kifejezésekkel, a legtisztább angolsággal üdvözölte a vendégeket, s arra kérte őket, tiszteljék meg azzal, hogy megtekintik a Dandarát eredményeit a béke, az Úr és az igazság szolgáinak nevelése terén.

A nevelők bemutatták legtehetségesebb növendékeiket. Olyasféle volt ez, mint „a mágia és az okkult tudományok professzorainak” szeánsza.

Egymás után léptek a dobogóra a növendékek. Hipnózisban jeleneteket adtak elő, és beszédeket tartottak, s rendkívüli pontossággal ismételték el azt, amit valaki mondott. Egyes növendékek figyelme annyira kifinomult, hogy a jelenlevők olyan mozdulatait is észrevették, amelyek mások előtt rejtve maradtak. A tanárok szavai szerint, egyes növendékek képesek meglátni az intenzíven gondolkodó ember fejéből áradó kisugárzást, „meghallani a hangképző szervek reflexmozgásait, amelyek öntudatlanul hangokkal rögzítik a gondolkodás folyamatát, vagyis nemcsak „látják”, hanem „hallják” is az agy működését. Mindezt pedig nyomban „kísérletileg igazolták” a vendégek tetszése mellett.

Olyan ifjú csodabogarakat is bemutatottak, akik erős elektromos töltést fejlesztve ki magukban: felvillantották az izzólámpát, dicsfényel sugározták a testüket. Más ifjak pedig láttak a sötétben.

Azután mások következtek, akik társuk néhány szavának hallatán, arcának, mozdulatainak, külső ismertetőjeleinek megfigyelése nyomán, csalhatatlanul beszámoltak életének közelmúlt eseményeiről.

Ariel elnézte ezt a színielőadást, és ezt gondolta:

„Inkább azokat a próbákat mutatnák be, amelyeknek a növendékeket alávetik.”

Ariel bejárta a pokol valamennyi körét. Az utolsó próba, melynek alávetették, „a lélek befogadása” volt. Ariel belső remegéssel emlékezett vissza erre a zord szertartásra, amelyet az utolsó éves növendékekkel végeztek. Arra kényszerítették őket, hogy jelen legyenek egy haldokló végóráinál, fogják a kezét, amikor pedig elkövetkezett a halál pillanata, szájon kellett csókolniuk, hogy magukba fogadják elszálló leheletét. Ez undorító volt. Ariel azonban uralkodott magán.

Az iskola vezetője a vendégeket a szomszédos terembe hívta, ahol másféle látványosság

^{*} *Sahib* – úr, az európaiak megszólítása Indiában

várt rájuk.

Itt vették át a teozófiai „Fehér Páholy” tagjai oklevelüket, magának a „bölcsek bölcsének”, az isteni Jézus-Materejének kezéből.

A hatalmas terem majd elveszett a zöld növények és a virágok sűrűjében. A szőnyeggel borított emelvény repkénnyel, rózsával és jázminnal körülfont lugasra emlékeztetett. A nyitott ablakokon tikkasztó szél fújt be. Egyre melegebb lett. A belépők ledobálták vállukról sáljukat, és pálmalegyezővel hűsítették magukat. Egy kövér zamindar* észrevétlenül bétellevelet dugott a szájába.

Az első sorban, sárga selyembevonatú, aranyozott karosszékben, egy hullámos, ősz szakállú, szemüveges, koros angol és egy ma'am sahib** – indiai ruhába öltözött, rövidre nyírt, ondolált ősz hajú, üde, kerek arcú, telt hölgy – foglalt helyet: Mr. Brownlow és Mrs. Dryden, a Teozófiai Társaság vezetői. Az iskola igazgatója virágcsokrot nyújtott át a hölgynek.

Amikor mindenki elhelyezkedett, a fehér virágfüzérrel díszített, világoskék ruhás kislányok és kisfiúk kara egy himnuszt énekelt, s a lugasban megjelent Matereya.

Valamennyien felálltak.

A „bölcsek bölcse” hosszú, égszínkéék köntöst viselt. Feje a vállára omló, hullámos hajával és kis szakállával az olasz festők Krisztus-képeire emlékeztetett. Kissé nőiesen szép arcára isteni mosoly dermedt. Áldásra emelte kezét.

Ma'am sahib elragadtatással nézte a mester szép arcát. A vallásos érzés legcsekélyebb nyoma nélkül gyönyörködött benne.

A szakállas Brownlow elkapta az asszony pillantását, és elkomorodott.

Megkezdődött az oklevélkiosztás hajlongásokkal egybekötött szertartása. A páholy egyes tagjai leakasztották mellükről kitüntetéseiket, hogy újra átvehessék őket Matereya kezéből, leborultak elébe, ő pedig fölébük tartotta kezét, és virágokat osztogatott.

Azután a „bölcsek bölcse” beszélni kezdett, s hallgatóit olyan elragadtatott önkívületbe ejtette, hogy hisztériás kiáltások hallatszottak, sokan elájultak, mások görcsökben rángatóztak.

Matereya – az újjászületett Buddha – még egyszer megáldott mindenkit, majd eltávozott.

A sahib felkelt, és karon fogta a ma'am sahibot. Kimentek a dobogó mögött levő ajtón – mint akik itt kitűnően ismerik a járást –, és egy kényelmes, európai módra berendezett dolgozószobába kerültek, ahol még kandalló is volt, noha ilyen éghajlatnál semmi szükség sem lehetett rá.

A sahib leült az iskola igazgatójának íróasztalához, a ma'am sahib pedig egy karosszékben helyezkedett el.

Az utánuk belépő igazgató csupán akkor foglalt helyet, amikor a magas rangú vendég így szólt:

– Üljön le, Mr. Pears, és meséljen, mi újság önöknél.

Mr. Pears, akit az iskolában Bharava néven ismertek, Mrs. Dryden engedélyével szivarra gyújtott, amelyet a tulajdon íróasztaláról vett fel, s ezt gondolta: „Hiszen te nálam jobban ismered az iskolát.”

És ez igaz is volt.

Mr. Pears és a sahib – Mr. Brownlow – mindketten angolok voltak, s mindketten ugyanazon a területen dolgoztak. A vallás – az általuk szolgált társadalmi rendszer egyik pillére – vészjóslón repedezni kezdett, elveszítette varázsát a néptömegek körében. Valamiféle támaszra, pótszerre, helyettesítőre volt szükség. Fenn kellett tartani a hitet az istenségben, a szellemben, megőrizni a misztikus beállítottságot. Teozófiai, spiritiszta, okkultista társaságok léptek színre, ezer meg ezer könyvet adtak ki a világ minden országában. Központjuk Londonban volt. Az pedig csak természetes, hogy céljaikra felhasználják Indiát, az európaiak és az amerikaiak szemében oly titokzatos országot, ahol amúgy is nagy becsben álltak az okkult ismeretek s művelőik, a jógik és a fakírok. Indiában a vallás azelőtt is nagy segítséget nyújtott az angoloknak uralmuk fenntartásához.

* Zamindar – földbirtokos.

** Ma'am sahib – úrnő

Pompás templomot építettek, félgömb alakú kupolával. Ugyanitt, Madras közelében létesítették a Dandarát iskolát, a titkos tudományok beavatottjai és papjai számának növelésére. Itt képezték ki a leendő „bölcsek bölcseit”, a mindenféle médiumokat, jósokat, hipnotizőröket, látnokokat – Európa és Ázsia részére.

A madrasi iskola nem hivatalosan működött. Nemcsak különös rendeltetése és szokatlan nevelési módszerei indították erre, hanem bizonyos kényesebb természetű okok is. Itt csak azok a szülők, rokonok vagy gyámok helyezték el gyermekeiket, akik ilyen vagy olyan okból egy időre vagy örökre meg akartak szabadulni tőlük. Egyes gyermekeket pedig a Dandarát ügynökei egyszerűen elraboltak szüleiktől.

Azoknak az országoknak a vallástörténetére és nyelveire oktatták a növendékeket, ahová majd munkára küldik őket.

A nevelés rendszerében a hipnózis fontos helyet töltött be. Egyeseknek fogékonysága rendkívüli módon kifinomult, úgyhogy gondolatolvasók gyanánt szerepelhettek: tanítómesterüknek mások előtt észrevétlen szájmozdulatait, szemrebbenéseit, alig érzékelhető hangjait is elfogták, s különféle „csodákat” műveltek.

Ugyanezt a célt szolgálták a rendkívül ügyesen kigondolt és végrehajtott mindenféle trükkök is, mint a világító dicsfény a „szent” teste körül és a belőle áradó illatok. Az iskola nevelői és „tudományos tanácsadói” között azonban jó néhány nagy tudású, tehetséges ember is akadt.

Ilyen volt hát a Dandarát iskola.

Mr. Pears, szivarjából füstöt eregetve, jelentést tett. Brownlow és Dryden pedig helyeslően bólogatott.

– Mi a helyzet a végzősökkel? – kérdezte Mr. Brownlow.

Pears megnevezett néhány növendéket, közölte szakképzettségüket és rendeltetési helyüket.

– Azt még nem döntöttem el, hogy Arielt hova irányítsam – mondta.

– Ez az a különös fiú? – kérdezte Brownlow. – Mi is a valódi neve?

– Aurélius Galton.

– Emlékszem. A gyámjai helyezték el itt?

– Valóban – válaszolt Pears. – Mr. Bowden és Mr. Haselong Londonból. Nemrég érdeklődtek felőle. Azt feleltem, hogy Aurélius egészségi állapota megfelelő, viszont...

Brownlow elégedetlenül ráncolta a homlokát, türelmetlen mozdulatot tett, a szeme sarkából aggódva pillantott Mrs. Drydenre, akinek nem kellett mindent tudnia – és félbeszakította Pearst:

– Tehát mi a szándéka veled?

– Csupán annyit mondhatok, hogy a médium, a látnok, a próféta szerepére nem alkalmas. Ehhez Ariel túlságosan keményfejű, és bár mindent megtettünk, túlságosan egészséges az idegrendszere – fűzte hozzá némi szomorúsággal, sőt büntudatos arccal Pears. – Nehezen nevelhető. Ráadásul ez a Bowden és Haselong...

– Tudom. Nekem is írtak – szakította félbe újra Brownlow. – Charles Hyde-nak érdekes újdonságai vannak. Beszéljen vele Arielről. Talán megfelel.

– Ki ez a Charles Hyde? – kérdezte Mrs. Dryden.

– Ön nem ismeri? – fordult hozzá udvariasan Pears. – Iskolánk egyik tudományos munkatársa. Rendkívül érdekes ember.

– Szóval beszéljen vele! – ismételte Brownlow, és felállt.

HARMADIK FEJEZET

Mister Hyde kísérletei

– Tehát azt mondja, bolhaember? Hahaha! Eddig az emberek bolhából csak elefántot tudtak csinálni, ön pedig embert akar csinálni belőle...

– Nem bolhából embert...

– Akkor emberből bolhát? Így még cifrább. Hahaha!...

Ez a beszélgetés Charles Hyde-nak, e nagy, de a világtól el nem ismert és a Dandaratan menedéket talált tudósnak a dolgozószobájában folyt. Megfelelő hely volt számára; tudós versenytársai régóta mondogattak, hogy Hyde örültekházába való. Az effajta ház és a Dandaratan között amúgy is csupán az a különbség, hogy az előbbi az elmebeteg meggyógyítására, a Dandaratan pedig az egészségesek megőrzésére létesült.

A nevelők és a „tudományos munkatársak” között is akadtak pszichikailag nem normális, bár a maguk nemében nem mindennapi emberek. Hyde is ezek közé tartozott.

Laboratóriuma keskeny folyosóhoz hasonlított. Nyitott ablakait gyékényfüggönyök takarták a nap tűző sugarai elől. A félhomályban asztalok álltak, telezsúfolva mindenféle mértani alakú, furcsa gépekkel. Rézből, üvegből, kaucsukból készült kockák, gömbök, hengerek, korongok, amelyeket úgy fontak össze a drótok, akár a liánok. A tudományos felszerelés valóságos dzsungele, amelyen a beavatatlan nehezen tudott volna eligazodni. Könyvek nem voltak; a különféle tudományos művek óriási tára e különös ember tar koponyájában rejtett, amely vöröslött, akár az érett paradicsom.

Az Indiában töltött esztendő alatt Hyde elhájásodott, ellustult, dús, vörhenyes vörös körszakállat növesztett, s átvette a helyi szokásokat.

Órák hosszat hevert a gyékényszőnyegen, egy szál fehér, rövid nadrágban. Mellette mindig jéggel és citrommal teli kancsó és két bádogdoboz állt: az egyikben bétel, a másikban dohány. Ajkát vérpirosra festette a bétel. Egyik kezében legyezőt tartott, amellyel szüntelenül hűsítette magát, a másikban pipát szorongatott, rágcsálta a bételt, dohányzott és gondolkodott. Időnként asszisztenseivel – az egyik bengáli volt, a másik angol – feljegyeztette az eszébe ötlő gondolatokat, vagy kísérletet végeztetett. Ha hibáztak, Hyde bosszankodott, kiabált, de nem kelt fel a gyékényről. Egy perc múlva pedig már jólelkűen nevetett.

Lába előtt alacsony bambuszszéken, ott ült dandarati kollégája, Oscar Fox – szintén el nem ismert tudós. Fox sovány volt, borotvált arca sárga a maláriától. Beesett orcáira, komor vonásaira a sikertelen ember dühödte elkeseredettsége nyomta rá bélyegét. Sértődött hangon beszélt, miközben karóráját figyelte. Pontosán tizenöt percenként pirulát vett elő egy bádogdobozkából, és lenyelte.

Hyde és Fox már több mint egy éve dolgozott a Dandaratan tervén. Az volt a feladatuk, hogy megalkossák a repülő embert – olyan embert, aki szerkezet nélkül repülhet, úgy, ahogyan álmainkban repülünk. Ha sikerül létrehozniuk, a teozófusok és az okkultisták új, hatalmas fegyvert kapnak eszméik terjesztéséhez. A repülő emberrel jó néhány csodálatos jelenetet lehet eljátszatni, ami a hivatalos tudományt zsákutcába szoríthatja. Ez a feladat leginkább az olyasféle tudósoknak felelt meg, mint Hyde és Fox. Kissé kalandorok, szélhámosok, kissé fantaszták voltak, de kétségtelenül tehetségesek. A Dandaratan meglették azt, amit másutt nem találhattak: a legfantasztikusabb tervek megvalósításához szükséges anyagi eszközöket. És szép számmal eszelték ki a „fehér és fekete mágia csodáit” az iskola számára. Mindez azonban nem volt több elmés bűvészmutatványnál. A repülő ember megalkotása azonban bonyolultabbnak látszott.

Hyde és Fox különböző úton haladt. Fox mérnök és fizikus volt, Hyde biofizikus; Fox azt a tudóstípust képviselte, amely óriási erőfeszítéssel alkot, s örökké kételkedik a sikerben. Nem szánta rá magát frontális támadásra a tudományos problémával szemben, számtalan felderítő kísérletet hajtott végre, kerülgette a lényegyet, számtalanszor belekezdett a munkába, és abbahagyta. Mivel nem bízott önmagában, gyakran beszélgetett Hyde-dal. S elegendő volt, hogy az kételyét fejezze ki vagy felnevesse – Fox máris elejtette tervét, és újat eszelt ki.

Hyde viszont magabiztos volt, és nyílegyenesen tört célja felé. Nem említette Foxnak, milyen úton-módon szándékozik megalkotni a repülő embert. Az egyetlen, amit feltárt előtte, az volt, hogy „a megoldás a fizika, a fiziológia és a biofizika alapján lehetséges”.

A beszélgetés most is azzal kezdődött, hogy Fox kijelentette:

– Úgy vélem, szerencsés gondolatra bukkantam. A repülő ember megalkotásának problémája a légy repülésének problémájában rejlik.

Amikor Hyde abbahagyta a nevetést, Fox sértődötten magyarázni kezdett: igyekezett bebizonyítani, hogy eszméje nem is olyan nevetséges és képtelen, mint azt tisztelt kollégája véli.

Sokáig beszélt a legyek repüléséről végzett megfigyelésekről, arról, mennyire bonyolult ez a látszólagos egyszerűség. Beszélt a légy „közvetlen” és „közvetett” működésű mellizmairól. Repülés közben a szárnyak nyolcas alakot írnak le; Ily módon a légy aránylag csekély erőráfordítással és kis szárnyfelülettel tud repülni, és képes felemelni viszonylag súlyos testét. Hasonló mozgású szerkezettel az ember könnyűszerrel repülhet kis szárnyakon, mindenféle motor nélkül, saját izomerejét felhasználva.

– Nagyszerű! Elbűvölő! Elragadó! Pompás! Csodálatos! – Hyde minden szó után felnevetett, s közben szüntelenül arcát legyezte.

Fox elsárgult mérgében.

– Mi ebben a nevetséges? – kérdezte. – Ön vagy nem értett meg engem, vagy pedig...

– Vagy pedig ön nem értett meg semmit – szakította félbe Hyde. – Nyilván egyáltalán nem értette meg a feladat lényegét. Mit ajánl? Egy új repülőszerkezetet. Csupán ennyit. Egy szerkezetet! Holmi gépezetet, amelyet minden tökfilkó vállára oda lehet erősíteni...

– Miért éppen tökfilkónak?

– Egy szerkezetet, amelyet sorozatgyártásra lehet bocsátani. Sok száz, sok ezer légyembert alkotni. Ilyen tervet nem a Dandaróban, hanem a hadügyminisztériumban lehet előterjeszteni. Repülő katonák, felderítők, bombavető, mesterlövészek – ez persze nem rossz. És az egész nem rossz. Vesszenek a lépcsők, liftek, mozgólépcsők! A légyemberek, mint méhek a kasból, kiröppennek a felhőkarcolók ablakaiból, és rajokban szállnak az utcákon. Remek! És micsoda távlatok az alpinisták számára! Légyszárnyaikon úgy ellepik majd a Mount Everestet és a Mont Blancot, mint az igazi legyek a cukrosüveget!... Látja, ön még engem is lenyűgözött a tervével. Csak hát, drága barátom, nekünk egészen másra van szükségünk! Nekünk egyetlen különleges lényt kell alkotnunk: olyan embert, aki mindenféle készülék nélkül repül. Csak fogja magát, és elszáll...

– De ha egy ilyen embert létrehozunk, akkor százával-ezrével is lehet? – szállt vitába Fox.

– Persze hogy lehet.

– Akkor hát mi a különbség?...

– A különbség az, hogy az ön légyemberét elég foglyul ejteni, hogy aztán bármely mérnök lemásolja a repülő szerkezetet. Ha azonban az én repülő emberemet fogják el, akkor senki nem fedez fel és nem ért meg semmit. A titkot csupán én ismerem. Ez a repülő ember az egyetlen lesz a világon. Másodikat, harmadikat csak egyedül én tudok csinálni, és csupán a Dandarót külön megrendelésére. Érti?

Fox végképp elcsüggedt. Lenyelt egy pirulát. Most különösen keserűnek érezte.

– Amiről ön beszél, az egyszerűen képtelenség. A fakírok levitációjáról* szóló alaptalan mendemondákra emlékeztet. Sokat beszélnek és írnak erről. Nekünk tudósoknak azonban nem illik hinnünk az efféle dajkamesékben. Én kilenc esztendeje élek Indiában, és még sohasem láttam egyetlen levitációs esetet sem, és ha szemtanú állítaná, olyasvalaki, akiben teljesen megbízom, azt mondanám neki: „Barátom, ön ügyes csalás vagy hipnózis áldozata lett.”

– Hagyjuk békén a fakírokat. William! – kiáltotta Hyde.

A szomszéd szobából egy elcsigázott, sápadt arcú fiatalember jött be.

– Mutassa meg Mr. Foxnak az egyes számú kísérletet.

William kiment, majd egy tálcával tért vissza, amelyen kicsiny doboz volt.

* Levitáció – a test felemelkedése misztikus ekstázisban

– Nyissa ki a dobozt a kulccsal, Mr. Fox, és emelje fel kissé a fedelét.

Fox bizalmatlanul fordította el a kulcsot. De még fel sem kellett emelnie a fedelét – magától felnyílt a rugó nyomására; a dobozból hirtelen ököl nagyságú, fekete, szivacsos valami röppent ki, függőlegesen felfelé emelkedett, könnyű koppanással a mennyezethez ütközött, valósággal hozzátapadt.

A meghökkent Fox fejét hátraszegve, szótlánul nézte.

– Hozza le, William! – parancsolta Hyde. William létrát hozott, fél kezével megragadta a szivacsot, és lemászott.

– Fogja, Mr. Fox, de erősen tartsa, ne engedje el. Fox nem érezte a szivacs súlyát. Sőt ellenkezőleg: a szivacsos tömeg jelentéktelen erővel, de letről fölfelé igyekezett. William átvette Fox kezéből a szivacsot, visszatette a dobozkába, bezárta és eltávozott.

– Ebben az első kísérletben az ön területére hatoltam be, Fox – mondta Hyde. – A vékony hártvány fizikája. Lyukacsos tömeg, mikroszkopikus vékonyságú válaszfalakkal, üregét pedig hidrogén tölti ki. Az első repülő fém. Szuperkönnyű, súlytalan és végül repülő fémek! Micsoda fordulat az építés és a szállítás technikájában! Sztratoszférába nyúló felhőkarcolók, repülő városok! Ezért a találmányért megérdemelném, hogy aranyba foglaljanak, ők azonban eltaszítottak, nem ismertek el – az ő bajuk! Hadd használja fel találmányomat a Dandarát a maga csodáihoz! Képzelden el egy földhöz láncolt sziklát. Odalép egy ember, megragadja a sziklát, a láncok lehullanak, és az illető nemcsak felemeli a sziklát, hanem vele együtt a levegőbe röppen. Hatásos?

– És ezt nevezi levitációnak? – kérdezte gúnyosan Fox. – Akkor a gyerekek léggömbje is levitáció!

– Ezt nem nevezem levitációnak – vágott vissza Hyde. – Akkor volna levitáció, ha a lyukacsos, súlytalan anyagból sikerülne embert is alkotni. Akkor elegendő volna egy észrevétlen elrugaszkodás – és az ember magasra emelkednék a levegőben. Ez a feladat azonban még az én erőmet is meghaladja. Van egyszerűbb út. William! Mutassa meg a kettes számú kísérletet!

William, mintha asztalnál szolgálna fel, egy fatálcát hozott be: fogantyúkkal ellátott fekete láda állt rajta, azon pedig fehér kocka. William a tálcát letette a földre Fox elé.

– Fordítsa el a fogantyút! – vezényelte Hyde.

S Fox azt látta, hogy a kocka könnyedén felemelkedik a mennyezethez, kis ideig ott marad, majd ugyanolyan könnyedén leereszkedik, amikor William visszafelé fordította a fogantyút.

– Az elektrotechnika csodája? Elektromágnesség? – kérdezte Fox.

– Csak félig találta el! – válaszolt nevetve Hyde. – Hiszen ön fizikus! Gondolkozzék, találja ki!...

Fox tompán bámult a kockára. Hyde újra felnevetett, és önelégülten így szólt:

– Bizony, ez túl kemény dió a mai fizikusoknak! Munkám azonban annyira előrehaladt, hogy egyet-mást feltárhatok ön előtt. A molekulák Brown-féle mozgása. Érti már? Fox tágra meresztett szemmel, szótlánul bámult Hyde-ra.

– Csodálkozik? Hát hogyne! A Brown-féle mozgás rendetlen, kaotikus. A valószínűségelmélet ugyan azt mondja, hogy elméletileg nem kizárt az olyan eset, amikor valamennyi molekula egyidejűleg fölfelé törekszik. És akkor a kő vagy az ember fölemelkedhetne. Ennek az esetnek a valószínűsége azonban oly kicsi, mint mondjuk, a Nap és valamilyen égitest összeütközése. Ennek valószínűsége, egyszerűen szólva, nullával egyenlő. Amikor az elemi részecske a többihez ütődik, rendszerint egyformán törekszik jobb felé, bal felé, fölfelé és lefelé mozogni, és ezért egy helyben marad. Nem csoda, hogy a mai tudósok kijelentették: „Semmiféle illúziót nem táplálhatunk a Brown-féle mozgás gyakorlati felhasználását illetően.” Erre a kérdésre tehát keresztet vetettek. Én azonban ezt gondoltam: a villám hajlíthatatlan, önkényes rombolóerejének megfékezését a múlt korok emberei éppígy örületségnek és képtelenségnek tartották; jelenleg pedig ugyanez az erő engedelmesen áramlik vezetőkeinkben, hajtja gépeinket, fényt és meleget ad.

– És ön ezt a feladatot tűzte maga elé, hogy kordában tartsa a Brown-féle mozgást, irányítsa a molekulák rendetlen mozgását?

– Nemcsak feladatul tűztem, hanem, mint láthatja, meg is oldottam. William! Mutassa

meg Mr. Foxnak a lombikok táncát!

Az asztalon egy üveglombikkal telerakott, hosszú, lapos készülék jelent meg. A lombikok hirtelen ugrándozni kezdtek, mind magasabbra. Egyebek közülük lassan emelkedtek fel és ereszkedtek alá, mások nagy sebességgel cikáztak fel-le. William elfordította a készülék szabályzókarját, és az egyik lombik hirtelen úgy repült ki az ablakon, akár a puskagolyó.

– Munkám egyik szakaszát látja. A lombikoknak ez a kartánca nem kevés veszélyességbe került. Könnyebb vízilovat, elefántot és bolhát idomítani, mint molekulát. A fő nehézség abban rejlik, hogy molekula-táncosnőim fürgesége igen különböző. A lombikokban hidrogén, nitrogén, szénavegáz van. Gondolja csak meg, könnyű-e arra készíteni a lombikokat, hogy egyforma ütemben táncoljanak, hiszen nulla Celsius-foknál a hidrogénmolekulák mozgásának sebessége másodpercenként 1692 méter, a nitrogéné – 454 méter, a szénaveg pedig annál is kevesebb – 362. Ez a sebesség a hidrogénmolekula esetében nemcsak a puskagolyónak, hanem a tüzéségi lövedéknek a sebességét is felülmúlja, és megközelíti a messzehordó ágyúk lövedékét. A hőmérséklet emelkedésével pedig a molekulák mozgási sebessége is növekszik. Láttá, hogy röppent ki a hidrogénes lombik? Képzelsen el olyan golyókat, lövedékeket, amelyek saját molekuláik belső erejével mozognak!

– Hogyan sikerült önnek a molekulák zürzavaios mozgását irányíthatóvá változtatni? – kérdezte Fox.

– Hosszú sora van ennek. Egyelőre elég, ha annyit mondok, hogy a molekuláris mozgás tanulmányozásánál a fizikusok csak a hő szerepét vették figyelembe, s nem törődtek az elektromos jelenségekkel. Nekem módomból volt elmélyülten tanulmányozni az erők azon bonyolult játékát, amely magukban az atomokban megy végbe, amelyekből a molekulák állnak, és sikerült ezt a játékot megzaboláznom.

– Úgyhogy ez lényegében már nem Brown-féle, hanem inkább elektromos mozgás? – kérdezte Fox.

– A két jelenség összefügg.

Fox elgondolkodott.

– Tegyük fel – mondta –, önnek sikerült megzaboláznia a molekuláris mozgást oly módon, hogy segítségül hívta a vonzás és a taszítás, a potenciálváltozás, a töltés elektromos tényezőit, ha jól értettem. Mindaz azonban, amit az imént mutatott, a szervesen világra vonatkozik.

– De hát az ember teste nem szervesen anyagokból, nem molekulákból és atomokból áll? – vitázott Hyde. – A nehézségek nem itt vannak. Az első az, hogy közös nevezőre hozzuk a különböző sebességű molekulák mozgását, másként az emberi test egyszerűen szétszakadna. Nekem össze kellett kötnöm két területet: a fizikát és az elektrofiziológiát. Az elektromos potenciál növelésére pedig sugárzó elemeket vittem be a szervezetbe, s ezek látják el sugárzó energiával. Így lánc keletkezett: az agy, vagyis a gondolat impulzusaitól az idegrendszerhez, az idegrendszerrel az elektrofizikai jelenségekhez, tőlük pedig a molekulárisokhoz.

– És ez sikerült önnek?

– Ítélnie meg saját maga. Szatis, a hernyót!

Hyde másik segédje behozott egy cserepes virágot, levelén hernyóval, és ráütött az ágacsára. A hernyó lepottyant, de félúton hirtelen megállt a levegőben.

Fox a hernyó fölé nyúlt, mert azt gondolta, hogy fonálon lóg, de pókfonál nem volt. Szatis óvatosan megfogta a hernyót, rátette a levélre, és elvitte. Ezután, már parancs nélkül, behozott egy kiscsibét, amelynek szárnyai még nem nőttek ki, és szabadon engedte a padlón.

Szatis hangosan tapsolt. A szárnyatlan, ijedt csirke hirtelen a levegőbe emelkedett, csipogva csapkodott ide-oda a szobában, majd kirepült a parkra nyíló ablakon. Fox odalépett az ablakhoz, és észrevette, hogy a csibe leereszkedett a földre.

– Maradjon az ablaknál, Fox – szólt Hyde.

Szatis egy macskát hozott ki a kertbe, fára ültette, azután hívó hangon mondta:

– Kude! Kude! Hozzám! Nézd, macska! Macska!

Ugatás hallatszott, és a fához odaszaladt egy kiskutya. Az volt Kude (Csöpi).

Amikor észrevette a macskát, ugatásba tört ki, ugrott egyet, és panaszos szűküléssel

hirtelen a magasba emelkedett. Ugatása és szűkölése egyre messzebről és tompábban hallatszott:

– Kude! Kude! Kude! – kiáltotta Szatis.

A kutya, amely már száz méter magasan lehetett, ereszkedni kezdett. Hamarosan Szatis mellé ért. Ekkor vidáman felugrott, s kis híján újra elrepült, Szatis azonban idejében elkapta, és magával vitte.

– Most következik műsorunk utolsó előtti száma – közölte vidáman Hyde. – Maradjon az ablaknál, Mr. Fox.

Szatis egy nagy varangyos békát tett le az ösvényre, és lábával könnyedén megtaszította. A béka felugrott, és a bokrok, a fák fölé szállt, egyre magasabbra emelkedett. Fox nemsokára elveszítette szeme elől, de még sokáig bámult az ég kékségébe.

– Nos, ehhez mit szól? – kérdezte Hyde.

Fox némán leült a székre, gépiesen karójára pillantott, összerezett, gyors mozdulattal egyszerre két pirulát kapott be, de ez alkalommal még az ízüket sem érezte.

– Remélem, mindezt már levitációnak lehet nevezni? – kérdezte Hyde, miközben folyton legyezte magát. – Nyilván megfigyelte a levitálók viselkedését. Az imént látott hernyó képes volt arra, hogy leereszkedjék a padlón. Én azonban elzártam a mirigyének kivezetőcsatornáit, ezért a felemelkedés pillanatában nem bocsáthatott ki szálát, és nem függhetett rajta. Idegközpontjai azonban rendesen működtek, és megfelelő impulzusokat küldtek. Ez elegendő volt ahhoz, hogy működésbe hozzák az új módon megszervezett molekuláris mozgást, elvégezzék a molekulák elektromos újratöltését a Föld töltéséhez képest, és a hernyó „függve maradt a levegőben”. A csibe olyan szárnyas, amely majdnem elfelejtett repülni, de megőrizte az ehhez szükséges ösztöneit. És ezeknek az ösztönöknek a felhasználásával még teljesebben tudta alkalmazni az új levitációs képességét, mint a hernyó. A kutya csak ugrani képes. És bár értelmileg igen fejlett állat, a váratlan repülés meghökkentette, és elszáll a magas égbe, s ott pusztul el – ha Szatis hívása nem ébreszt benne ingert, kívánságot a visszatérésre. Ami pedig a varangyos békát illeti, amely a fejlettség meglehetősen alacsony fokán áll, ez elpusztult, mihelyt az oxigénben szegény, hideg légrétegekbe ért. A kísérletek tanúsága szerint az állat halálával együtt a levitáció képessége is eltűnt, és a mi békánk talán már valamilyen álmélkodó parasztember fejére pottyant... A levitáció képessége egyébként eltűnik, el kell hogy tűnjék, miután a szervezetben végbemegy a mesterséges sugárzó elemek szétbomlása.

Mindezekből a kísérletekből – folytatta Hyde – ön is levonhatott egy általános következtetést: a levitáció annál jobban alkalmazható, minél fejlettebb az állat magasabb idegközpontja. A levitáció teljes elsajátítása csak az ember számára lehetséges.

– A varanggyal való kísérletet ön utolsó előttinek nevezte, az utolsó tehát nem mutatta be – mondta Fox.

– Nem nehéz rájönni, hogy az utolsó kísérlet emberrel lesz – válaszolt Hyde.

– Lesz! Ilyen kísérletet még nem végzett?

– Láthatja, hogy ehhez teljesen elő van készítve a talaj – magyarázta Hyde. – Nézze ezt a kísérletet a kutyával, amelynek idegrendszere, nevezetesen agyféltekéi szemmel láthatólag nem sínylették meg a levitációt, jóllehet szervezetében nagy változásoknak kellett végbemenniük, a vérkeringés, az idegrendszer működése és más téren. És én csak arra várok...

Ebben a pillanatban kopogtak az ajtón, és Bharava-Pears lépett be a szobába.

– Á, Mr. Pears! Tisztelt guru! Bharava babul* – mondta gúnyosan Hyde. – Mi újság?

– Mr. Brownlow küldött önhöz...

– Brownlow már beszélt velem. Kit jelölt ki?

– Arielt. Aurélius Galtont.

– Legyen hát az első repülő ember Ariel.

– Én ebben valósággal a sors kezét látom – kezdte Pears, és szemét a mennyezet felé emelte. – Tudja, hogy a Dandaratan új nevet szokás adni a növendékeknek. Auréliust a rokon hangzás miatt neveztük el Arielnek – az Uranus bolygó holdjáról.

– Az ég szerelmére, Mr. Pears! Ön annyira beleélte magát a szanjászá* Bharava

* *Guru* – tanító; *babu* – atyám

szerepébe, hogy elfelejti, kivel bölcsekedik!

– A szokás hatalma – válaszolt már más hangon, mosolyogva Pears. – A következőt szerettem volna kérdezni öntől, Mr. Hyde. A kísérlet nem fenyegeti Ariel életét?

– Azt hiszem, nem – felelte Hyde. – De ha annyira félti a fiú életét, akkor az első kísérletet végezze önmagán. Nekem egyre megy, kivel kezdem. Repülő iskolaigazgató! Ez aztán szenzáció volna!

Pears elengedte a füle mellett Hyde gonosz tréfáját, és újabb kérdéssel fordult hozzá:

– Hát a szellemi képességeit nem veszélyezteti a kísérlet?

– Ez nagyon is lehetséges.

– Mit tegyünk? Tekintettel az ügy fontosságára, némi kockázatot is vállalnunk kell – jegyezte meg sóhajtva Pears.

– Ki nem állhatom, amikor ilyen jezsuita hangon beszél. Hiszen én a veséjébe látok, Mr. Pears. Ön legjobban azt szeretné, hogy Ariel maradjon életben, bár értelmileg megzavarodva, de nem annyira, hogy ne lehessen felhasználni az ön teozófiai és – hahaha! – okkult céljaira. Így van, ugye, vén róka?

Pears már-már felfortyant, de eszébe jutott, hogy Hyde nélkülözhetetlen ember; így hát türtőztette magát, és szárazon felelte:

– A mi kötelességünk az, hogy engedelmessédjünk a felsőbb útmutatásnak. Nagyon örvendek, hogy elmagyarázta, mit kell tennünk. Ariel ma este eljön önhöz. De legyen óvatos, Mr. Hyde. Készítse elő arra, amivé lesz. A repülés képességének váratlan elnyerése nem tréfadolog. Nehogy Ariel mindjárt fejjel menjen neki a falnak.

NEGYEDIK FEJEZET

A két jó barát

Sarad a kórházból Ariel szobájába került. A Dandarát növendékeinél szokatlan, bensőséges kapcsolat alakult ki közöttük.

Az iskola szabályai szerint az idősebbeknek vezetnie kellett a fiatalabbakat: ő volt az első és legközvetlenebb nevelő és „hitoktató”, guru, de semmiféle bizalmasságot, meghittséget, barátságot nem tűrtek. A fiatalabb vak engedelmisséggel tartozott az idősebbnek – ez volt a nevelés alapja. Ariel azonban a teljes alkalmazkodás álarcában megőrizte lelkében a függetlenség némi maradványát. A létfenntartás ösztöne arra kényszerítette, hogy képmutató legyen, és színleléshez folyamodjék. Ebben is művészi tökélyt ért el. Ugyanerre nevelte Saradot is. A fiúcska ösztönösen megértette, mit követelnek tőle. Bús képet vágott, amikor Ariel idegenek előtt szigorúan megszidta olyan vétségekért, amelyeket el sem követett. Amikor pedig kettesben maradtak, Ariel halkán olyan intelmeket suttogott növendéke fülébe, amelyektől megrémültek volna a Dandarát tanárai és nevelői. Gyakran tört fel belőle ez a kijelentés: „mennyire gyűlölöm őket!” – és Sarad tudta, kiről beszél Ariel guru. Sarad nem kevésbé gyűlölte Pearst és valamennyi kíznóját, benne azonban ezt az érzést megbénította a rémület. A fiú reszketett, önmagát és Arielt féltve tekintett körül, valahányszor az rábízta titkos gondolatait.

Egy este Ariel halkán beszélgetett Saraddal. A folyosón Bharava lopakodó lépései hallatszottak. Ariel, akinek hallása rendkívül finom volt, nyomban odább lépett a fiútól, és hangosan szidni kezdte; Sarad pedig bűnbánó arcot vágott. Bharava belépett a szobába, szokása szerint fürkésző pillantást vetett a két növendékre, és e szavakkal fordult Arielhez:

– Fiam! Erőt és fáradságot nem kímélve neveltünk és gondoztunk téged. Elérkezett az aratás ideje. Te már felnőtt ifjú vagy. Oktatásod befejeződött. Ideje, hogy munkához láss – azokat szolgálj, akik tápláltak és neveltek, megháláld törődésüket, az otthont és a terített asztalt. A Dandarát nagy megtiszteltetésben részesített, midőn fontos szolgálatra szánt, és én remélem, hogy mindenképp méltó leszel bizalmunkra.

E fellengzős beszéd alatt Ariel merőn Bharava szemébe nézett, mint akinek semmi titkolnivalója sincs. Az ifjú megértette, hogy most dől el a sorsa, életében fordulat következik be. De egyetlen izom sem rezdült az arcán, a legcsekélyebb izgalom sem tükröződött rajta.

Sarad is megértette, hogy hamarosan el kell válnia az egyetlen embertől, aki könnyebbé tette az életét. Sarad még nem tudott annyira uralkodni magán, mint Ariel, ezért lesütötte a szemét, a lélegzetét is igyekezett visszafojtani, nehogy magára vonja a Bharava figyelmét.

Ariel „letörölte Bharava lába porát”, vagyis lehajolt, megérintette az igazgató lábfejét, ugyanazzal a kezével homlokát érintette, s így szólt:

– Minden gondolatom, vágyam, cselekedetem, egész életem az öné.

Bharava befejezte vizsgálódó szemlélését, s elégedettnek látszott. Ariel tanulóévei alatt most először fordult elő, hogy az igazgató megcirógatta: ujjai hegyével a fiú állához ért, majd megcsókolta ujjait.

– Jöjj velem, Ariel. Első lépésed már az új élet ösvényén indul el!

Ariel nyomon követte, mint egy jól idomított kutya.

Sarad pedig, amikor egyedül maradt, arcát kezébe temette; képtelen volt türtőztetni magát, sírva fakadt.

De mekkora volt öröme, amikor éjfélkor váratlanul egy kéz ismerős érintését érezte, és Ariel suttogását hallotta.

– Te vagy az, dáda?* – kérdezte sűgva a kisfiú.

– Én vagyok, Sarad, ne félj.

– Mi történt veled, dáda?

– Csend!... Bharava... Kiderült, hogy ő egyáltalán nem hindu, hanem angol, Pears a

* *Dáda* – bátya

neve... Elvitt Charles Hyde-hoz; ez egy tudós. Szintén sahib. Hyde, amikor észrevette Bharavát, felkiáltott: „Á, ön az, Mister Pears! És Ariel?” Bharava dühös lett, mindjárt pislogni kezdett Hyde-ra. Az erre helyreigazította magát: „Jó estét, Bharava bábu!” – mondta. Én azonban már rájöttem, hogy Bharava nem hindu. Különböen előbb is sejtettem. Nálunk léptenyomon hazudnak.

– No és mit csinált ez a Háj...? – sürgette Sarad.

– Hyde? Csak megvizsgált, mint valami doktor, aztán így szólt Bharavához: „Teljesen alkalmas. Egészséges. Néhány nap múlva nálunk...” Ekkor azonban Pears újra elhúzta a száját, Hyde pedig rám parancsolt: „Gyere el korán reggel, még reggeli előtt, érted? Reggeli előtt. Semmit se egyél, de mosakodj meg alaposan. Végy fürdőt, ne csak a ti szokásos, rituális mosdástokat végezd.” Hát ennyi volt az egész.

– De miért jöttél olyan későn?

– Bharava kioktatott: „Engedelmesség, engedelmesség és még egyszer engedelmesség!”

– S Ariel halkán felnevetett.

Ezen az éjszakán a két jó barát keveset aludt. Sarad búslakodott, mert hamarosan el kell válnia pajtásától. Ariel pedig azt találgatta, vajon mi vár rá.

ÖTÖDIK FEJEZET

Új ösvényen

Amikor másnap reggel Ariel elbúcsúzott Saradtól, és jelentkezett Hyde-nál, az fehér köpenyben és fehér sapkában fogadta.

Bementek egy szobába, amely műtőre és röntgenszobára emlékeztetett, csak bonyolultabb és furcsább volt a berendezése.

Hyde megparancsolta Arielnek, vetkőzzék le, és feküdjön fel a fehér viaszosvászonral bevont asztalra.

Ariel, mint mindig, vonakodás nélkül engedelmeskedett, mivel úgy vélte, hipnotikus álomba akarják bódítani, amelyet ő művészi tudott tettetni. De tévedett.

Hyde meghagyta, nyeljen le egy vízben oldott port, aztán felkiáltott:

– William, maszkot!

Egy fehér köpenyt és fehér sipkát viselő fiatalember vattamaszkot szorított Ariel arcára: erős, émelyítő szag áradt belőle.

– Mélyen lélegezzél, Ariel, és számolj hangosan! – parancsolta Hyde.

– Egy... kettő... három... – kezdte Ariel. Amikor húsz felé járt, el-eltévesztette a számokat, szünetet tartott, és hamarosan elvesztette eszméletét.

– Készen vagyunk – hallotta, amikor újra magához tért és felnyitotta a szemét.

Gyomra émelygett, feje zúgott. Már a padlón feküdt Hyde dolgozószoba-laboratóriumában.

– Nos, rosszul érzed magad? Sebjaj, hamar elmúlik. Csak feküdj még egy kicsit – mondta Hyde.

Ő is a gyékényen hevert, szokása szerint félmeztelenül, bételtől vöröslő szájjal: pipázott, és legyezgette magát.

Hyde megfogadta Pears tanácsát, és elhatározta, óvatosan készíti elő Arielt a repülő ember szerepére.

Amikor a fiú végképp magához tért, Hyde így szólt hozzá:

– Erős vagy, Ariel? Fel tudnál emelni egy ugyanolyan fiatalembert, amilyen te vagy?

– Nem próbáltam, de úgy gondolom, hogy igen – válaszolt az némi habozás után. A Dandaratan való élet hozzászoktatta az óvatos válaszokhoz.

– Minden egészséges ember fel tud emelni saját súlyával egyenlő terhet, sőt még többet is! William! Nyargalj csak a széken! – parancsolta meg a tudós a hívására megjelent Williamnak.

William, aki már felkészült erre, lovagló ülésben rátelepedett egy székre, combjával szorította a szék lábait, kezével megkapaszkodott a támlájában, és ugrándozni kezdett, végigszökdécselt a szobán, ahogyan a gyerekek szokták.

Ariel csodálkozva nézte.

– Figyeld csak meg, Ariel: William lába nem érinti a padlót. William csak rándításokkal löki fölfelé és előre a széket, és vele együtt a levegőbe emelkedik. Minden rántásnál alig három-öt centimétert ugrik fel a székekkel együtt, és ugyanannyira halad előre. De ha William ugyanilyen súly mellett erősebb volna, akkor, nemde, magasabbra szökne fel, és messzebbre ugrana. Nem így van? És minél erősebb, annál följebb és távolabb. Ebben nincs semmi csodálatos és rendkívüli. Hát így áll a dolog. Most jól jegyezd meg, Ariel: amíg te narkózisban voltál... amíg aludtál, én a testedbe juttattam... illetve befecskendeztem... szóval egy olyan folyadékot, amely megsokszorozta erődet. És te most különül tudsz ugrálni a széken, mint William. Próbáld csak meg! Állj fel, ülj le a székre, ugrándozzál, mint William.

A segéd átengedte helyét Arielnek, de előzőleg a székekhez erősített egy kötelet, a végét pedig a kezében tartotta.

– Ugorj, Ariel!

A fiú megrántotta a széket, és váratlanul akkorát ugrott, hogy fejével a mennyezetbe ütközött volna, ha nincs ott a kötél, amely visszarántotta. Ariel a székekkel együtt visszazuhant

a padlóra, és Williamot is ledöntötte a lábáról.

Hyde harsányan felnevetett, hirtelen azonban elkomorodott, izgatottnak látszott, még a betel rágását is abbahagyta.

– Nem ütötted meg magad, Ariel?

– Egy kicsit... Csak a térdemet meg a könyökömet – felelte Ariel, aki módfelett meghökken a történeteken.

– És mit éreztél repülés közben?

– Hát... mintha valami könnyedén megcsapta volna a fejemet és a vállamat... Nyomást éreztem, csakhogy nem kívülről, hanem belülről...

– Úgy... Úgy... Ez várható is volt – dünnyögte Hyde. – De nem nagyon erősen? Nem fáj?

– Nem. Csak az első pillanatban. Nagyon csodálkoztam, sőt, egy kicsit meg is ijedtem.

– És ez nem akadályozott a gondolkodásban? Nem vesztetted el az eszméletedet egy pillanatra?

– Nem – válaszolt Ariel. – Azt hiszem, nem.

– Kitűnő! – kiáltott fel Hyde, s dünnyögve folytatta: – Legalábbis nekem. Pears nem lesz teljesen elégedett, de hát ez az ő dolga. Nos, hogy leestél, és megütötted magad, erről a kötél tehet. Nélküle azonban betöröd a fejedet a mennyezetbe. A kötelet azért erősítettük a székhez, mert te még nem tudod az erődöt irányítani. Ide hallgass, Ariel, jól figyelj! Te most olyasmire vagy képes, amire egyetlen ember sem: repülni tudsz. És hogy repülj – csak kívánnod kell. Felemelkedhetsz, gyorsabban vagy lassabban szállhatsz, bármelyik irányba fordulhatsz, leereszkezhetsz – saját kívánságod szerint. Csak irányítanod kell magad, ahogyan a saját testeddel teszed, amikor járkálsz, leülsz, felkelsz, lefekszel. Érted? Nos, próbálj még egy kicsit ugrálni a széken. De már ne rántsd meg a széket, hanem csak gondoldj arra, hogy neked fel kell emelkedned, repülnöd kell.

Ariel letelepedett a székre, megkapaszkodott a támlájában, s azt gondolta. „Mindjárt felemelkedem!” És valóban felemelkedett egy méternyire, körbepülte a szobát, és simán leereszkeedett Hyde mellett – s maga sem hitt önmagának

– Derék! Gyorsan haladsz.

– Szék nélkül tudok-e repülni? – kérdezte Ariel, Hyde vörös nyálat fröcskölve felkacagott.

– Hát persze! Azt hiszed, hogy a szék holmi repülő szerkezet, akár a boszorkány seprűje? Te most repülő ember lettél. Az első ember, aki mindenféle gépezet és szárny nélkül repülni tud. Büszke lehetsz!

Ariel felállt a székről. „Felemelkedem!” – gondolta. És valóban a magasba emelkedett: mozdulatlanul lebegett a levegőben.

– Kalandor vagyok? Szélhámos vagyok – harsogott Hyde, tudós kollégáira gondolva, akik nem ismerték el. – Ugyebár, kérem szépen?

A dolgozószoba ajtaja kinyílt. A küszöbön Bharava állott, válla mögül Fox kandikált ki.

Amikor Pears-Bharava észrevette Arielt a padló és a mennyezet között, eltátotta a száját, és szinte kővé meredt, Fox fájdalmasan összeszorította száraz ajkait, és meggörnyedt. Ariel pedig simán elfordult, leereszkeedett, és lassan újra felemelkedett.

– Jöjjenek már be! Mit állnak ott?! – kiáltott rájuk diadalmasan Hyde.

Pears végül magához tért, és az ablakhoz ugrott, hogy bezárja.

– Micsoda elővigyázatlanság! – dohogott. Azután körbejárta Arielt, és a fejét csóválta.

– Gratulálók, kolléga! – préselte ki magából a szót Fox, miközben odalépett Hyde-hoz, és szája mosolyra torzult.

– Nos hát? Ez külön, mint a maga legyecskéje? – kérdezte Hyde, és bizalmasan olyat csapott Fox vállára, hogy az megtántorodott.

Ariel leereszkeedett a padlóra. Bharava-Pears pedig a telefonhoz sietett: Brownlowt hívta, arra kérte, azonnal jöjjön el Hyde-hoz.

– Hogy érzed magad, amikor repülsz? – kérdezte Arieltől Bharava.

– Jól. Eleinte kissé kellemetlen... a testem, a vállam...

– Úgy, úgy! Kóvályog a fejed? Összekeverednek a gondolataid?

– Nem.

– Ariel szellemi képességei nem károsodtak... Hm... Igen, igen! – mondta Hyde.

Pears jelentőségteljes pillantást vetett rá.

Hamarosan megjelent Mr. Brownlow és Mrs. Dryden.

Arielnek megparancsolták, hogy emelkedjék a mennyezetig, állva, fekve, „hal módjára” ficáncoljon a szobában – mint Mrs. Dryden mondta –, átforduljon, és mindenféle műrepülő alakzatokat végezzen. Mrs. Dryden minden percben sopánkodott Ariel miatt érzett félelmében vagy elragadtatásában, és így kiáltzott:

– Gyönyörű! Csodálatos! Elragadó!

Brownlow elégedett arccal dörzsölgette a kezét, s mindenféle légi mutatványra biztatta a fiút.

– De hát agyonkínózzák! – kiáltotta jólelkűen Hyde, és szólt a fiúnak, hogy ereszkedjék le a földre.

Hyde kivételével valamennyien helyet foglaltak; Bharava pedig Arielhez fordulva beszédet mondott, amely – mint mindig – dagályos volt, és bővelkedett idézetekben és keleti szóképekben.

Megint arról a nagy megtiszteltetésről beszélt, amelyet Ariel érdemelt ki, aki kis híján hidrának, az ég és a levegő istenének fia, és Marutának, a szelek istenének fivére lett; arról a nagy hatalomról szólt, amelyet Ariel kapott – de egyúttal a nagy felelősségről is. Bharava, delejes tekintetét a fiúra szegezve, feltétlen engedelmességet szuggerált neki, és a legcsekélyebb engedetlenségért szörnyű büntetéssel fenyegette.

– Ha eszedbe jutna elrepülni innen, akkor gondoldj arra, hogy olyan borzalmas, szörnyűséges, kínos halál vár rád, amellyel még egyetlen ember sem halt meg.

Bárhová repülj is – magas hegyre, sötét dzsungelba, kietlen sivatagba vagy akár a világ végére – jegyezd meg: mi megtalálunk mindenütt, mert hatalmunk korlátlan. És akkor... – Bharava olyan színesen kezdte rajzolni a mindenféle kínszás és gyötrelmek képeit, hogy Mrs. Dryden összeborzongott, és sopánkodni kezdett. – És még valamit jegyezz meg: senkinek sem szabad megmutatnod, hogy repülni tudsz. Még beszélni se merészelj erről. Repülni se merj, egyetlen hüvelykre se távolodj el a földtől a mi parancsunk nélkül. Ne repülj akkor sem, ha egyedül vagy a szobában!

És Bharava olyan kézmozdulatokat tett, amelyek bizonyára a delejezés fokozására szolgáltak. Azután, már szokásos hangján, szigorúan így szólt:

– Most a szobádba mehatsz. De mindig gondoldj arra, amit mondtam.

Ariel meghajolt, és az ajtó felé indult; igyekezett úgy lépni, mint máskor, s félt, nehogy minden lépésre felröppenjen. „Mennem kell, menni, és nem repülni!” – hajtogatta gondolatban.

Amikor kiment, Pears aggódva kísérté el tekintetével a behajtott ajtón keresztül. Azután megkönnyebbülten felsóhajtott, és mintegy saját gondolataira feelve mondta:

– Nem, ő nem repül el. Akárcsak a Dandarát valamennyi növendékét, őt is teljesen megfosztottuk akarától.

– Mégis elővigyázatlanság volt egyedül elengedni Arielt – jegyezte meg Brownlow.

– Mit akar: ezentúl zsinegen fogja tartani, mint egy léggömböt? – kérdezte gúnyosan Hyde.

– Lehetett volna kísérővel elküldeni, aki a kezét fogná – ellenkezett Brownlow –, azután pedig ablaktalan szobába zárni, lakat alá.

– És ha a kísérővel együtt elrepül? – kérdezte gúnyosan Hyde.

Mrs. Dryden csodálkozva felsikoltott, Brownlow pedig felvonta szemöldökét.

– Lehetséges ez?

– Nagyon is – válaszolta Hyde –, ha a kísérő nem nehezebb Arielnél.

– Újabb bonyodalom! – kiáltott fel Brownlow.

– Minderre korábban kellett volna gondolni. Én a magam dolgát elvégeztem, de hogy önök miként fogják őrizni és bemutatni az Indrájukat – ez már nem az én gondom – jelentette ki Hyde.

– Mr. Brownlow – avatkozott bele Pears –, az ön aggályai teljesen alaptalanok. Ariel már régen erős láncra van verve: nemcsak az akarátát vesztette el, hanem állandó hipnotikus transzban is van. Én olyan gyakran szuggeráltam neki hipnózisban a teljes engedelmességet,

hogy most már bármely parancsamat vitathatatlannak tekinti, és még halálbüntetés terhe mellett sem szegné meg. Ez megbízhatóbb a vasbilincsnél. Vállalom a teljes felelősséget.

Brownlow vállat vont, s így szólt:

– Ám legyen!

Hyde a díjazásról kezdett beszélni, és zajosan alkudozott Pearsszel. Annyira belemelegedtek a vitába, hogy Mrs. Dryden, aki migréntől félt, felkelt. Nyomában Brownlow is felállt.

– Még beszélünk erről – mondta Hyde-nak az igazgató, miközben elkísérte a vendégeket.

Kimentek a házból: Pears Brownlowval, Fox pedig Mrs. Drydennel.

A hölgy arról kérdezősködött Foxtól, hogyan sikerült „ennek a varásló Hyde-nak” repülő embert alkotnia, és a válaszokra nem is figyelve, egyre újabb kérdésekkel zaklatta:

– Hát az állatokat lehet-e repülővé tenni? A macskát például? – érdeklődött.

– Igen, magam láttam, amint egy kutya repült, aztán egy béka...

– Bámulatos! Okvetlenül meghagyom Mr. Hyde-nak, hogy az én drága macskámat változtassa repülővé. Akkor esténként elkergeti majd a verandáról a denevéreket, amelyektől szörnyen félek, és amelyek tönkreteszik a nap legszebb óráit. Hiszen ebben az Indiában, Madrasban csak este lehet élni. Milyen pompás lesz!

És mivel Mrs. Dryden nemcsak okkultista volt, hanem költő is, fakó szemét az égre emelve, legott rögtönözni kezdett:

*Denevér száll az égen, a csacska,
nyomában repül a vadászó macska.*

Pears és Brownlow beszélgetése más témáról folyt.

Az igazgató azt kérdezte Brownlowtól, vajon más repülő embereket is létrehozna-e Hyde segítségével, vagy pedig Ariel marad az egyetlen. Az utóbbi esetben nem kellene-e megfelelő intézkedéseket tenni, nehogy ellenségeik átcsábítsák Hyde-ot.

„Ne öljük meg Hyde-ot?” – értette meg félszóból Brownlow. Gondolkodott egy sort, s így felelt:

– Egyelőre arról kell gondoskodni, hogy el ne menjen tőlünk. Több repülő embert nem csinálunk. Ariellel azonban történhet valami. Hyde-ra még szükségünk lehet, ön csak arra ügyeljen, hogy Hyde is elszigetelődjék a külvilágtól. Érti?

Pears bólintott.

– Meg lesz – válaszolta.

HATODIK FEJEZET

Ismeretlen sors elébe

Amikor Ariel kijött Hyde-től, a kerti ösvényen a növendékek szállása felé indult. Lassan lépdelt, mintha csak most tanulna járni, és saruja talpát oly erősen odanyomta, hogy csikorgott a homok, amellyel az ösvényt beszórták. Nem kételkedett benne, hogy figyelik.

Arielt még mindig lenyűgözte a szobában röpködés élménye. Repülni tud. Ez a gondolat örömteli izgalommal töltötte el, amelynek okait félt most itt a kertben, a napfényben kibogozni, minthogy állandóan magán érezte Bharava tekintetét. Ariel elfojtotta, nem engedte tudatának felszínére azokat a gondolatokat, amelyek úgy csengtek lelkében, akár az ujjongó ének: „Szabadság! Felszabadulás!” E dal pusztá visszhangjai is mámorral töltötték el.

Csak amikor befordult a sarkon, engedett meg önmagának némi óvatos tünődést – nehogy gondolata cselekvéssé változzék. „Ha kedvem tartaná, azonnal felemelkedhetnék és elrepülhetnék ebből a gyűlöletes iskolából, ezektől a szörnyűséges emberektől!” És még buzgóbban, még keményebben taposta a csikorgó homokot.

Ariel iskolai tartózkodásának esztendei alatt sohasem hagyott fel azzal a gondolattal, hogy kiszabaduljon innen, megismerje múltját, felkutassa rokonait.

A tilalmak és hipnotikus delejezés ellenére, éjjelente, amikor magára maradt, igyekezett felidézni kisgyermek korának emlékeit – abból az időből, mielőtt a Dandaratra került. Ennek a múltnak képeiről – az emlékezetében megőrzött foszlányokról – álmodott néha, és emellett álmai még élénkebbek voltak, mint a tudatosan felidézett visszaemlékezések.

Egy egész más országot látott, ólomszínű eget, sűrű, szürkésbarna ködön keresztül homályosan pislákoló utcalámpákat, nyirkosságtól és esőtől nedves, hatalmas épületeket, embereket, akik váratlanul bukkantak elő, és éppoly váratlanul tűntek el az alkonyi ködgomolyokban...

Autóban ül, és ezt a füstös, nyirkos, elmosódó világot nézi...

S hirtelen más kép...

Nagy szoba, óriási kandalló, amelyben fa lángol. Ariel a szőnyegen ül, és kockákból házat épít. Mellette, selyempárnán, hirtelenszöke kislány ül, és a kockákat adogatja. A kandalló mellett, a párnázott karosszékekben egy ősz hajú, fekete csipkefőkötős öregasszony ül, könyvvel a kezében, és szemüvege fölött szigorú pillantásokat vet rájuk.

Fekete ruhás ember lép a szobába. Gonosz, kerek szeme van, akár a fülesbagolynek, és ellenszenves, álnok mosolya. Ariel fél tőle és gyűlöli. A feketébe öltözött ember végigmegy a szőnyegen, egyre szélesebb mosolyra derül, és szeméből gonoszság csillog. Széttiporja a kockaházikót, Ariel sír és... felébred.

Az ablakon túl pálmalevelek rajzolódni ki, a mélykék égen nagy csillagok. Denevérek csapkodnak. Holdas éjszaka, India... a Dandaratra...

Ariel olykor egy kicsiny, füledt, ringó szobában látta magát. A kerek ablakon túl óriási, félelmetes, zöld hullámok. Vele szemközt pedig, a díványon, egy, még a hullámoknál is félelmetesebb fekete ember, ugyanaz, aki álmában vagy ébrenlétében széttiporta a játék házikót...

Egyéb kisgyermekkorai emlékek nem maradtak meg agyában. A Dandaratra rémségei, amelyeken Ariel keresztülment, eltakarták a múltat. De az mégis élt a lelkében, mint néhány fűszál a homoksivatagban,

Magányosság, örömtelen gyermekkor és ifjúság. Se rokonok, se barátok... Csak Sarad... Szegény Sarad! A kínok lépcsőjének csupán első fokára jutott el. Ha sikerülne kiszabadítani ebből a pokolból!

„Repülni tudok...” Ariel azonban akaraterjének megfeszítésével elúzi ezt a gondolatot, és keményen lépdelt a földön.

– Ariel dáda! – súgja örvendezve Sarad belépő barátja láttán, de nyomban elcsendesül, amikor egy pillantást vet annak szigorú arckifejezésére. Most nem alkalmas az idő a beszélgetésre.

Megszólalt a reggelire hívó gong, és a két barát szótlánul, egymásra nem nézve indult az ebédlőbe.

Ezen a napon Sarad szórakozottsága miatt többször is dorgálást kapott nevelőitől. Az idő lassan telt.

Napnyugta előtt Ariel szobájába bejött Bharava, és közölte vele, ne felejtse el új ruhát kérni a gondnoktól.

– Holnap reggel öt órakor eljövök érted. Légy készen. Fürödj meg, az új ruhát vedd fel.

Ariel engedelmesen lehajtotta a fejét.

– Mi van Saraddal? – kérdezte távozóban Bharava.

– Gyenge a figyelme – válaszolt Ariel.

– Szigorúbban kell büntetni – mondta Bharava; mérges pillantást vetett Saradra, és kiment.

Lefekvés előtt Ariel szokása szerint néhány részt olvastatott Saraddal a *Sasztri* szent könyvből. Nyugodt és szigorú volt, s azt követelte, hogy a fiúcska hangosan, éneklően olvasson.

Sarad figyelmét azonban nem kerülte el, hogy Ariel néhányszor az ablakra pillant, és eközben arcán a gondterheltség árnyéka suhan át. A park fái fel-felzúgtak a rohamoktól, s ez esőt jósolt. Távoli mennydörgés hallatszott, az égen azonban még fényesen ragyogtak a csillagok. S csak amikor jobboldalt a tejút sápadt-ködös csíkját sötétségbe vonta egy közeledő felhő, sóhajtott fel Ariel megkönnyebbülten. Nemsokára felhangzott az első kövér esőcseppek koppanása. A sötétben dallamosan zengett a gong – eljött a lefekvés órája.

Sarad becsapta a vastag könyvet, Ariel elfújta a mécsest. Váll váll mellett ültek a gyékényszőnyegen, a csendben és a homályban.

A fiúcska hallotta, hogy Ariel felkel. Nyomban ő is felállt. Ariel átölelte, és kissé felemelte.

– Milyen könnyű vagy! – súgta, és valamiért halkán nevetett. – Akarod, Sarad, hogy még magasabbra emeljelek?

A fiú érezte, hogy Ariel majdnem a mennyezetig emeli fel, egy ideig a magasban tartja, majd leengedi. Vajon Arielnek ilyen hosszú a karja?

– Feküdj le, Sarad! – súgta Ariel.

Lefeküdtek a gyékényre, és Ariel a fiú fülébe súgta:

– Ide hallgass, Sarad! Hyde repülő emberré változtatott. Érted: én most úgy tudok repülni, akár a madár.

– De hol vannak a szárnyaid, dáda? – kérdezte Sarad, s megtapogatta Ariel vállát.

– Szárny nélkül tudok repülni. Úgy, ahogyan álunkban repülünk. Biztosan mutogatni akarnak az embereknek, mint valami csodalényt. Én meg... én el akarok repülni a Dandaratóból!

– És velem mi lesz nélküled, dáda? – fakadt sírva Sarad.

– Halkabban! Ne sírj! Téged is magammal akarlak vinni. Könnyű vagy, és azt hiszem, veled együtt is el tudok repülni...

– Vigyél magaddal! Vigyél el innen, dáda! Itt olyan rossz, olyan szörnyű! Meghalok nélküled – suttogta a gyermek.

– Elviszlek... Hallod, hogy zúg az eső? Ez jó. Sötétben senki sem vesz észre... Az ablak nyitva. Pszt!... Lépések... Hallgass!

Megcsikordult az ajtó.

– Alszol, Ariel? – hallották Bharava hangját. – Ariel!

– Ümm... – hűmmögött Ariel; azután, mintha hirtelen felriadt volna, így kiáltott fel: – Ó, hát ön az, Bharava guru?!

– Miért nem csuktad be az ablakot, Ariel? Nézd, mennyi víz gyűlt össze a padlón! – Bharava bezárta az ablakot, leengedte a függönyt, és elment, semmi többet nem mondott.

Ariel megértette: Bharava figyel, nem bízik benne. Az ablakot ki lehet nyitni, de mi lesz, ha Bharava örökét állított elébe? Mihelyt felhúzza a függönyt, leleplezik.

Sarad a gyékényen feküdt, és úgy reszketett, mintha a hideg rázná. Az ablakon túl már zúgott a zápor. A mennydörgés egyre közelebről, egyre sűrűbben és hangosabban hallatszott. A villámok fellobbanó fényei a világos függönyön keresztül égszínkéék lánggal világították

meg a szobát. Ariel arccal állt az ablak előtt; majd levette a falba vert facövekről a törülközőt, és odasúgta Saradnak:

– Jöjj utánam!

Fellebbentették a falgyékényt, besurrantak a szomszéd szobába, nesztelenül kiértek a folyosóra. Itt koromsötét volt. Ariel előrement, s úgy vezette Saradot, aki a törülköző végébe kapaszkodott. Mindenki aludt. Köröskörül csend volt. Lépcsőkön ereszkedtek le és kapaszkodtak fel, zajtalanul végighaladtak a hosszú folyosókon, végül pedig megindultak fölfelé egy meredek falépcsőn.

Ariel félrelökte a tetőre vezető padlásnyílás fedelét. Nyomban elvakította őket a villámlás, megsüketítette a mennydörgés, bőrig áztatta a zápor. Felmentek a lapos tetőre.

– Űlj a hátamra, Sarad! – súgta Ariel.

Sarad felkapaszkodott a hátára. Ariel odakötözte a törülközővel, felegyenesedett és körülnézett. Egy villám fellobbanó fényénél észrevette a vízzel elöntött, tágas udvar, a Dandarát tó gyanánt csillogó épülettömbjeit, falait. Messze Madras fényei látszottak, azon túl az óceán. Ariel érezte, hogy Sarad reszket a hátán.

– Mindjárt repülni fogsz? – súgta Sarad közvetlen a fülébe.

Arielt izgalom fogta el. Vajon most valóban a levegőbe emelkedik? A szobában röpködni könnyebb volt, most azonban viharban, Saraddal a hátán... Mi lesz, ha leesnek az udvar közepére?

Hirtelen szapora gongjelzés hallatszott. Riadó!... Ariel elképzelte Bharava gonosz arcát, visszaemlékezett fenyegetéseire – és felröppent a tető fölé.

Szédülést érzett. Gondolatai összekuszálódtak.

Ariel végigszállt a tető fölött, mint a megfelelő irány kiválasztása előtt a repülőtér fölött köröző gép. Az udvarban már kiáltoztak, lövés is dördült, lámpások fényei villódtak, az ablakok kivilágosodtak.

Az eső vízfüggönyén keresztül Ariel előreigyekezett, a szél irányában, amely délnyugatról fúj.

Lent gyorsan elsuhant az udvar, a lapos háztetők, a park, a falak...

A szél az óceán felé sodorta Arielt. A villámok fellobbanó fényénél balra hegylancok látszottak, elől Madras lámpái. A Szent György-erődben a világítótorony tüzes szeme lángolt.

Ariel most olyan alacsonyan repült a homokos síkság fölött, hogy látszottak a rizsföldek. És megint homok... Az eső csapdosta testét, a szél füttyült a fülében, szétzilálta a haját.

Alattuk, tüzes fényeivel ragyogva, vonat kúszott tova. Az óceánon gözhajó tűnt fel. A kikötőhöz közeledve hosszas szirénajeleket adott.

És itt van Madras. A záportól megduzzadt, piszkos Kuvam folyócska. A „fekete város” szűk, görbe utcái, a bambusznád kunyhókkal váltakozó, alacsony téglaházak. A város európai negyede ki volt világítva. Ariel és Sarad hallották az autók dudálását, a villamosok csengetését. A város háztetői fölé emelkedett a csillagvizsgáló kupolája és a nábob palotája.

Elröppültek a botanikus kert fölött. A lámpák fényében és a villámok fellobbanó lángjainál meg lehetett különböztetni a kókusz- és datolyapálmákat, az ágaikból gyökereket eresztő indiai fügefákat, a bambuszligeteket, a kávécsérjéket.

A kerti ösvényről csodálkozó kiáltások hallatszottak. Csupán ekkor eszmélt rá Ariel, milyen elővigyázatlanságot követ el, amikor a város fölött repül. De olyan döbbenetes volt a repülés, hogy gondolatai összezavarodtak. Időnként úgy rémlett, hogy mindezt csak álmodja. Sarad kiabált valamit, az eső és a szél zúgása miatt azonban Ariel nem tudta szavait kivenni. Végül a fiúcska a fülébe rikoltotta:

– Látnak bennünket, dáda!

Válasz helyett Ariel éles szögben nyugatnak fordult, a hegyek felé. Érezte, hogy egyre gyengül. Egész testét izzadság borította, nehezen lélegzett. De minél messzebb kellett jutnia a Dandarattól, Madrastól.

A vihar múltóban volt, az eső csendesedett, a szél azonban erősen fúj. Megint az óceán felé sodródtak. Ott pedig elpusztulhatnak. S Ariel megfeszítette erejét. Sarad erősen kapaszkodott, s Ariel érezte kis barátja testének melegét. Mindenáron meg kell mentenie őt és önmagát!

Így repültek vihar és sötétség közepette az ismeretlen sors elébe.

HETEDIK FEJEZET

Bowden & Haselong

Bowden & Haselong ügyvédi irodája – London-City, King William Street – közvetlenül a St. Mary Walnut-templom mellett volt...

Az iroda ablakából látni lehetett a falmélyedésben a Madonna-szobrot, mely megsötétedett a londoni ködtől és koromtól, a templom órájának csengése pedig az ódon irodai falóra csikorgását és nyekergését is túlharsogta. Az óra szúrágta, fekete fatokja olyan óriási méretű volt, hogy elért volna benne Bowden & Haselong is – ez az ódivatú szárnyas kabátot viselő, két szikár, borotvált arcú kis öregember, akik annyira hasonlítottak egymásra, mintha ikertestvérek volnának.

Harminc esztendeje ültek egymással szemközt a múzeumba illő írópultnál, üvegfalal elválasztva a joggyakornokoktól. Az üvegen keresztül figyelhették a tisztviselőket, és ugyanakkor úgy beszélhettek a cég ügyeiről, hogy nem kellett az írnokok fülétől tartaniuk. Különbösen igen keveset beszéltek, félszóból is megértették egymást.

Amikor Bowden elolvastott egy levelet, a sarkára titkos jelet tett, és átadta Haselongnak. Az szintén átolvasta az iratot, ránézett a hieroglifára, bólogatott, és rávezette a gyakornokoknak szóló döntést. Ritkán különbözött a véleményük, de ilyenkor is csak néhány kurta szóra vagy szaggatott mondatra volt szükség, hogy egyetértésre jussanak.

Régi, ismert cég volt az övék, amely örökségi, végrendeleti és gyámsági ügyekre specializálta magát, és csak gazdag ügyfeleket vállalt. Nem csoda, hogy Bowden & Haselong tekintélyes vagyont szerzett, amelynek nagysága jelentősen felülmúlta a tiszteletdíj törvényes mértékét. Az ügynek ez az oldala azonban a cég titka maradt, amelyet a páncélszekrények vastag falai mögött levő főkönyvek őriztek.

Ezen a Londonban oly ritka napsütéses reggelen Mr. Bowden szokása szerint elsőnek nézte át a postát, és az elolvasott írásokat átdobta társa írópultjára.

Egy vastag, kékes színű boríték sarkában madrasi postabélyegző állt. Bowden gyorsan feltépte a borítékot, belemélyedt a levél olvasásába, s közben mindjobban összeszorította vértelen ajkait.

Amikor végzett a levéllel, bekapcsolta a rádiót. A bemondó éppen a tőzsdei árfolyamokat közölte, Bowden azonban nem figyelt rá. A rádiót csak azért kapcsolta be, hogy a gyakornokok az üvegfalon át ne hallhassanak meg egyetlen szót sem abból, amit most Bowden és Haselong beszélni fog. Nyilván igen fontos tanácskozás következett, és Haselong rámeresztette Bowdenra seszínű, kerek bagolyszemét.

A bemondó azonban hiába igyekezett: Bowden még semmit sem mondott. Csak szó nélkül átdobta a levelet Haselongnak, az pedig nagy figyelemmel olvasta el, és savószerű szemét társára szegezte. Így ültek egy ideig, mintha néma beszélgetést folytatnának.

S valóban, e néhány perc alatt sok mindent mondtak egymásnak, illetve mindegyikük egy és ugyanazon dologra gondolt, miközben emlékezetében felelevenítette az egyik legelőnyösebb, de legbonyolultabb ügyüket – a Galton-ügyet.

Néhány évvel ezelőtt elhunyt Bowden & Haselong régi ügyfele: Sir Thomas Galton, gazdag földbirtokos és gyártulajdonos. Két kiskorú gyermek maradt utána: Aurélius és nővére, Jane. A végrendelet szerint Thomas Galton óriási ingatlanvagyonra és ingóságainak oroslánrésze fiára, Auréliusra szállt; az örökösök nagykorúságáig gyámukul Bowdent és Haselongot jelölte ki.

Az ügyvédek számára ez a gyámság valóságos aranybánya volt. Olyan ügyesen kezelték a vagyont a gyámtanács tagjaival együtt, hogy évről évre gyarapították saját tőkéjüket. Képtelenek voltak beletörödni abba, hogy az örökös nagykorúságának elkövetkeztekor ez a jövedelemforrás szükségképpen elapad, és az erősen megfogyatkozott, de még mindig tetemes vagyon Aurélius kezébe kerül. Ha pedig meghalna, még mielőtt elérné a nagykorúságot, akkor a vagyon örökség útján Jane-nek jutna, aki pedig idősebb volt fivérénel, és így a gyámság még hamarabb véget érne, amikor Jane nagykorú lesz. Ezért a két furfangos

gyám részére az a helyzet volt a legelőnyösebb, ha Aurélius életben marad, de nagykorúságának elérése után cselekvésképtelen lesz. Jogilag ez csupán abban az esetben lehetséges, ha Aurélius gyengeelméjű, és a törvény szerint beszámíthatatlannak nyilvánítják. Bowden & Haselong éppen ebben mesterkedett. Gyámoltjaikat máskor örültekházában helyezték el, hogy a megvesztegetett orvosok a normális gyermeket elmebeteggé tegyék. Ez azonban nem volt olcsó mulatság. A madrasi Dandarát iskolában az eredmény – mint ezt Bowden & Haselong jól tudta – ugyanaz volt. Amellett a madrasi iskolának még az az előnye is megvolt, hogy India messze lévén, a gyámhatóságok – amelyekkel egyébként Bowden & Haselong jól megfért – s főként a felserdülő Jane nem kísérelhették figyelemmel Aurélius sorsát. Így hát a fiút még kisgyermek korában maga Bowden vitte el a Dandarátba. Minthogy ez az iskola hivatalosan nem működött, a gyám jelentéseiben egy nem létező intézmény – idegbeteg gyermekek iskolaszánatóriuma szerepelt. Az iskolaszánatórium úrlapjait, aláírásait, jelentéseit a Dandarátban hamisították.

Amikor Mr. Bowden elhozta ide a kis Auréliust, hosszú beszélgetést folytatott Pears-Bharava igazgatóval, és a következő utasítással látta el: Aurélius Galton életére vigyázni kell, fizikumát egészségben kell tartani. Ami viszont idegrendszerét és lelkivilágát illeti – ezt a lehető legnagyobb mértékben tönkre kell tenni. Európában szokásos nevelést Auréliusnak semmi esetre sem szabad adni. Szellemileg nem kell fejleszteni. Semmiféle gyakorlati ismeretet, semmilyen élettapasztalatot ne kapjon. Ha elméjét nem sikerül megzavarni, akkor legalább az infantilizmus, a gyermekes elmaradottság állapotában tartásák.

Pears nyomban megértette, mit követelnek tőle, és megígérte, hogy Auréliust szabályos idiotává silányítja. Az összegben is megalkudtak, ha nem is ennyire gyorsan.

Bowden elégedetten tért vissza Londonba. Utazásáról társának tett beszámolója mindössze két szóból állt: „All right!” És Haselong többé semmiről sem kérdezősködött.

Pears évente kétszer hivatalos jelentést küldött Bowden & Haselongnak a gyámtanács számára, valamint nem hivatalos beszámolókat is.

Ezek kezdetben igen örvendetesek voltak. Később azonban ilyen mondatok bukkantak fel bennük: „Ariel-Aurélius sajnálatos módon nehezen nevelhetőnek bizonyul” – és a két társ kitűnően megértette, mit jelent ez.

De nem hagytak fel a reménnyel. Legrosszabb esetben, ha Aurélius nem is lesz elmebeteg, azt mégis könnyűszerrel elérhetik, hogy cselekvésképtelenné nyilvánítsák. Bowden & Haselong a gyámtanácsnak küldött mindegyik jelentésében gyámoltjuk szellemi elmaradottságáról, fogyatékoságáról írt. Amikor pedig mint pelyhes állú, nagykorú fiatalember az orvosszakértői bizottság, a gyámtanács és a bíróság előtt nem lesz képes válaszolni az ilyen egyszerű kérdésekre: milyen hónap s nap van ma, hány éves, milyen nemzetiségű, vallású – és bármit kérdeznek, állandóan csak azt feleli: nem tudom – akkor mindenki számára nyilvánvaló lesz a gyengeelméjűsége. A többit pedig megteszi a törvényszéki orvosszakértőkhöz és a gyámtanács tagjaihoz fűződő baráti kapcsolat.

Így teltek az évek. Aurélius nagykorúságáig már csak néhány hónap maradt hátra, amikor megérkezett az a levél, amely arra készítette Bowdent, hogy bekapcsolja a rádiót.

Pears ebben azt közölte, hogy Aurélius befejezte tanulmányait a Dandarát iskolában, de természetesen nagykorúságáig ott maradhat.

Mivel pedig „Aurélius-Ariel Galton szellemi állapota sajnálatos módon kívánnivalót hagy hátra”, ő, Pears, kénytelen volt Arielt különleges gyógykezelésnek alávetni, Hyde professzor módszere szerint, akiről „Mr. Bowden és Mr. Haselong tudja, milyen tapasztalt orvos és kiváló tudós. A legnagyobb fájdalomokra azonban még Hyde professzor beavatkozása sem volt érezhető hatással Ariel szellemi képességeire, a kísérlet azonban mégsem maradt eredménytelen: Aurélius mindenki, sőt maga Mr. Hyde számára is váratlanul, rendkívüli és valóban csodálatos képessége tette szert, amelyet nehéz elhinni, ha az illető saját maga nem látta: mindenféle szerkezet nélkül a levegőbe tud emelkedni. Ez az isteni ajándék módfelett hasznossá teszi Arielt azon nagy célok számára, melyeket szervezetünk tűz elébe”.

A fogalmazványban Pears eleinte felbecsülhetetlen értékűt írt, de azután az óvatosabb „módfelett hasznosra” javította ki.

„És ha a tisztelt Mr. Bowden & Mr. Haselong nem ellenzi, akkor a TT és a OIT (vagyis a Teozófiai Társaság és az Okkult Ismeretek Társulata) hajlandó azonnal felhasználni Arielt a

maga céljaira, természetesen csak azután, hogy cselekvésképtelennek nyilvánítják.”

A rádióbemondó buzgalma végül kapóra jött; Bowden közelebb húzódott Haselonghoz, s úgy mondta:

– Nem bolondult meg ez a Pears?

Haselong bólintott.

– Ez bizony megesik az olyanokkal, akiknek nem épelméjűekkel van dolguk – válaszolta.

– Akárhogyan legyen is... – Bowden nem fejezte be, hanem sebesen írni kezdett valamit egy táviratúrlapra. Néhány szót vetett oda, majd átadta az űrlapot Haselongnak. Ez állt rajta:

Várja meg újabb utasításainkat. Tegyen meg minden óvintézkedést.

Bowden & Haselong

Haselong bólintott, és miután ráírta a címet, a kis ablakon kiadta a táviratot az írnoknak.

– Egyikünknek talán oda kell utaznia – mondta Haselong.

– Igen – válaszolt Bowden.

És a két cégtárs egymásra meredt, s az új helyzetet fontolgatta.

– Jane... – szólalt meg a szünet után Bowden, irányt adva társa gondolatainak.

– Igen – válaszolt a másik.

És olyan töprengésbe merültek, amelynek mélységét a jógik is megirigyelhették volna.

NYOLCADIK FEJEZET

A botránykő

Aurélius sorsával összefüggő bármely kérdés megtárgyalásakor okvetlenül gondolni kellett Jane-re is. Hiszen nővére és esetleges örököse. Főként azonban azért – mert Jane volt. Jelleme sok keserúséget és kellemetlenséget okozott gyámjainak. Számukra botránykő, örökös gond maradt. Bowden & Haselong gyűlölte a lányt.

Jane már gyermekkorában makrancosan és engedetlenül viselkedett. Amikor pedig felserdült, leplezetlen rosszindulatot és bizalmatlanságot tanúsított gyámjaival szemben. Mióta Aurélius Indiába került, Bowden & Haselong igyekezett elhíttetni vele, hogy öccse elmebeteg, aki gyógykezelés alatt áll, és lehetetlen találkoznia vele, mivel ez ártana neki. A lány azonban makacsul ezt hajtogatta: „Nem hiszek önöknek. Hol rejtegetik? Látni akarom őt!”

Amíg Jane gyámság alatt állt, Bowden & Haselong úgy-ahogy boldogult vele. De idősebb volt Auréliusnál, s néhány hónappal ezelőtt nagykorú lett, amit rút hálátlanságára valló cselekedettel tett emlékezetessé: vagyona kezelésére Bowden & Haselong legádázabb ellenségét és versenytársát, George Dotaller ügyvédet kérte fel, akinek korlátlan meghatalmazást adott valamennyi ügyének intézésére. Jane-től és Dotallertól lehetett tartani.

A lány tegnap is tapintatlan cselekedetre ragadtatta magát, amely lelke mélyéig felháborította a két tiszteleltre méltó cégtársat: új jogtanácsosával együtt megjelent az irodában, és valóságos botrányt csapott, hangosan követelte, – úgy, hogy a gyakornokok is hallhatták –, közöljék fivére tartózkodási helyét, és bírósággal fenyegetőzött.

Bowden felháborodottan tiltakozott „a gyámi jogaikba való durva beavatkozás ellen”.

– Ténykedésünkről csupán a gyámtanácsnak tartozunk beszámolni – jelentette ki.

– Ebben az esetben magam fordulok a gyámtanácshoz, és kényszerítem, hogy közölje, hol a fivéreml – kiáltotta a lány, és köszönés nélkül távozott.

És Jane kiharcolhatja a magáét. Attól sem riad vissza, hogy Indiába utazzék öccse felkutatására. Ott aztán holmi repülő ember szerepében találja, a teozófusok és okkultisták társulatában! Az ügy botrányral fenyegetett. Ha török, ha szakad, késleltetni kell a lány elutazását, addig pedig...

Bowden elfordította tekintetét cégtársáról, és sebesen egy új, rejtjeles távirat szövegét firkantotta le Pears számára:

Auréliust biztos helyen kell rejtegetni. Készüljön lel nővére fogadására.

Bowden & Haselong

Pears ismeri a körülményeket. Bowden még akkor tájékoztatta mindenről, amikor hozzá vitte Auréliust.

A gyámtanácsban Jane csak az idegbeteg gyermekek iskolaszánatóriuma kiagyalt intézményének címét kaphatja meg. Persze nem találja meg az iskolát. De ha a dandaratiak olyan ostobaságot követnének el, hogy mutogatják a repülő embert – akkor ennek a csodának a híre természetesen nemcsak egész Indiában, hanem szerte a világban is elterjedne, és Jane indiai tartózkodása alatt bizonyára szeretné látni ezt a csodát. Tegyük fel, nem ismeri fel Auréliust, hiszen az már csaknem felnőtt fiatalember – ő pedig gyermekkorában látta. Mégis ki kell zárni találkozásuk legcsekélyebb lehetőségét is. Még mielőtt Bowden a táviratúrlapot átdobta volna Haselongnak, az egyik írnok benyúlt a kis ablakon, s egy frissen érkezett rádiótáviratot tett Bowden asztalára.

Aurélius ismeretlen helyen rejtőzik. A kutatás folyik.

Pears

Bowden eleinte semmit sem értett az egészből. Még el sem küldte a táviratot, amelyben

megparancsolta, hogy rejtsek el Auréliust – és máris hírt kap arról, hogy Aurélius rejtőzik. A távírógép hibázott volna? De „a kutatás folyik” mondat másra vallott.

– Elrepült! A mamlaszok! – sziszegett Bowden, és olyan elkeseredett mozdulattal hajította át a táviratot, hogy az kis híján Haselong arcába talált.

Haselong elolvasta, megint egymásra meredtek, akár két kúvik.

Az indiai utazás elkerülhetlenné válik. Ez pedig nem olcsó multság. Valószínűleg jókora összeget kell Aurélius felkutatására fordítani.

Sem Bowden, sem Haselong nem szerette a kiadást, még Aurélius számlájára sem. Hiszen a fiú számlája – az ő számlájuk. Nem lehetne ezeket a költségeket másokra áthárítani? És Bowden még egyszer így szólt:

– Jane.

– Igen – válaszolt Haselong, akinek gondolatai mindig egybevágtak Bowden gondolataival.

KILENCEDIK FEJEZET

Az emberi hangyaboly

Miss Jane nagyon elcsodálkozott, amikor ugyanaznap este megjelent nála Bowden.

„Nyilván hatott a fenyegetés” – gondolta a leány, miközben helyel kínálta a látogatót.

– Tegnap egy kicsit összekaptunk, Jane kisasszony – kezdte Bowden, miközben leült. – De meg kell értenie engem. Hiszen nem vagyok egyedül. Ha teljesíteném követelését, és közölném Aurélius címét, akkor cégtársam megsértődhetne, azt gondolná, maga nem bízik benne – saját magamról nem is beszélek –, ha meg akar győződni arról, milyen körülmények között él a fivére.

– Nekem tökéletesen mindegy, hogy a társa megsértődik-e vagy sem. Én Aurélius nővére vagyok, és jogom van, hogy mindent tudjak a fivéremről, és lássam őt – vágott vissza Jane.

– Magam is teljesen így gondolkodom – mondta békülékenyen Bowden. Kis ideig hallgatott, majd így kiáltott fel: – Ide hallgasson, Jane kisasszony! Nekem nagyon rosszul esik, hogy félreértés van közöttünk.

– Ki tehet erről, Mr. Bowden?

– Ha eddig eltitkoltuk maga elől fivérének tartózkodási helyét, ezt csupán az orvosok követelésére tettük, akik úgy vélik, hogy a maguk találkozási káros hatással lehet öccse egészségi állapotára. Számára veszélyes mindenféle izgalom, még az örömteli is.

– Nem hiszek önnek.

Bowden az érdemtelenül megbántott ember arckifejezésével sóhajtott fel.

– Értse meg, hogy a maga szeszélyének teljesítése...

– Szeszély? A nővérnek azt a kívánságát, hogy megtudja fivére sorsát, ön szeszélynek nevezi?

– Ha eleget teszek a maga kívánságának, akkor kárt okozhatok Auréliusnak, akiért mint gyám felelős vagyok. Ha pedig elutasítom magát, akkor ezzel haragját és gyanakvását keltem fel. Ez csorbítja társaságunk jó hírnevét és becsületét. Hadd legyen hát a kívánsága szerint. Maga már nagykorú, és Aurélius nővére. Felelhet cselekedeteiért. Megmondom, hol tartózkodik Aurélius, de csak egy feltétellel: ha elutazik hozzá, nekem jelen kell lennem a találkozásuknál. Erre gyámi tiszttem kötelez.

Jane-nek nem volt kedve Bowdennal utazni, az ügyvéd ajánlata azonban egyszerűbbé tette az ügyet: vele együtt könnyebben és hamarabb megtalálhatja fivérét – és a lány nem ellenkezett.

– Mivel pedig ez az utazás – folytatta Bowden – idővesztéssel és költségekkel jár, és a maga sze... kívánságára történik...

– Vállalom az összes költséget – válaszolt élénken Jane. – Nemcsak az önét, hanem Mr. Dotallerét is, aki velem jön.

Bowden összevonta szemöldökét. Megint ez a Dotaller! Ismerte azonban Jane-t: őt nem lehet meggyőzni.

– Megrendeljem a jegyeket az óceánjáróra? – kérdezte.

– Magam rendelem meg, de nem hajóra. Repülőgépen utazunk.

– Annyira türelmetlen? Sokba fog kerülni.

– Nekem, és nem önnek.

Bowden elgondolkozott. Kissé félt a repülőgéptől. De minél hamarább érkeznek Madrasba, annál jobb. Aurélius szökéséről, illetve „elrepüléséről” semmit sem szólt. Ez túlságosan rendkívüli, valószínűtlen. Lehetséges, hogy Pears valóban megőrült. Annál szükségesebb mindent a helyszínen kivizsgálni.

– Drága mulatság lesz – ismételte Bowden. – Hosszú út.

– Franciaország? Svájc? Olaszország? – kérdezte Jane.

– India – válaszolta Bowden.

– India?! – kiáltott fel csodálkozva a lány. – Bizony, ez messze van. – Gondolkodott egy kicsit. – Mindegy. Repülőgéppel utazunk!

Bowden távozása után Jane mély töprengésbe merült. Hová küldte Bowden és Haselong az ő öccsét?! E mögött van valami. India! Európaiak számára szörnyű éghajlat, lázak, pestis, kolera, kígyók, tigrisek... Ez volt jóformán minden, amit Jane Indiáról tudott.

Átment a könyvtárba, s válogatni kezdett a könyvek között. Annyira furdalta a kíváncsiság, hogy megismerkedjék ezzel az országgal, hogy találomra ütötte fel az egyik könyvet a másik után, és úgy olvasott. Egészen belezavarodott. Minden olyan bonyolult, szokatlan, érthetetlen volt... Fajták keveredése, törzsek, nyelvek, tájszólások, kasztok, vallások... Barna bőrű árják, hinduk, kávészínű dravidák, sötétebb bennszülöttek... Árja nyelvek: hindosztáni, bengáli, marathi; darvidák, telugu, tamil, tibeti-burmai... Több mint kétszáz nyelvjárás... Kasztok: brahmanok – papok, ksatrik – katonák, vajsik – kereskedők, iparosok és sudra – földművesek s kasztokon belül alosztályok, amelyeknek száma 2378-ra rúg... öröklődő jogi orvosok, cukrászok, kertészek, fazekasok, csillagjósok, komédiások, akrobaták, költők, csavargók, siratók, koldusok, sírásók, hóhérok, tehéntrágyagyűjtők, dobosok kasztjai... És valamennyiüknek bizonyára saját viseletük van. Micsoda tarkaság... „Tiszta kasztok” a cukrászok, illatszerárosok, bételárosok. Hát még mi? Borbélyok, fazekasok... Valamennyien viszálykodnak egymással, félnek megérinteni egymást... A kőművesek megvetik a kéményseprőket, a kéményseprők a tímárokat, a tímárok a dögnyűzőket. A páriák pusztá lehelete 24, 38, 46, sőt 64 lépésnyi távolságra is beszennyez. A legszennyezőbb a dögnyűzők lehelete... Brahmanok, buddhisták, keresztények, mohamedánok... Végtelen sok szekta és vallási társaság... „Harminchárommillió isten.” Hatmillió özvegy. Miért ilyen sok? Megvan: Indiában az özvegyasszonyoknak nincs joguk másodszor is férjhez menni. Közöttük százezer tízévesnél és háromszázezer tizenöt évesnél fiatalabb... Az özvegyek haját leborotváltják. Összetörik az üveg karpereceiket és lábkösztyűiket, a férj rokonai elveszik ékszereiket. Borzalmas élet vár rájuk: félbörtön, félgyász... Sok özvegy nem tudja elviselni, és öngyilkossággal vet véget életének...

Az új Indiáról, az új emberekről és új asszonyokról Jane könyveiben nem esett szó. Ijesztő elképzelés alakult ki benne erről az országról: olyan, mint egy óriási, zűrzavaros, nyüzsgő emberi hangyaboly. És a háromszázmillió fekete, sárga, kávébarna hangya között valahol elkallódott az ő öccse... Jane valósággal megborzadt; ledobta a könyveket, és telefonált Dotallernak.

TIZEDIK FEJEZET

Hajléktalan koldusok

Ariel zihált. Az esőcseppek összekeveredtek verejtékének cseppjeivel. Érezte, hogy teherrel a hátán nem képes továbbrepülni. Pihennie kell.

Az éjszaka homályában erdő feketéllett alatta, mellette nagy, világos tisztás látszott, valószínűleg homokos part.

Folyó közelében, egy banyanfánál* ereszkedett le, amelynek tövénél a törzsén alásikló légygökök kusza, sötét hálóba fonódtak. A fát fiatal bambuszerdő vette körül. Félreeső zug volt, ahol kipihenheték magukat, s nem kellett aggódniuk, hogy valaki észreveszi őket.

Ariel fáradtan lihegve kioldozta a törülközőt. Sarad leugrott a hátáról, s nyomban leborult Ariel előtt, igyekezett átölelni a lábát, és istenként imádkozott megmentőjéért.

Ariel szomorúan elmosolyodott. Felemelte a fiúcskát, és így szólt:

– Nem vagyok isten, Sarad. Mindketten szegény, koldus szökevények vagyunk. Feküdjünk le itt, és pihenjünk. Messzire repültünk.

Saradnak némi csalódást okozott ez a magyarázat. Jó dolog, ha valakinek isten a barátja. De túlságosan kimerült volt ahhoz, hogy ezen törje a fejét.

Bebújtak a gyökerek sűrűjébe, nem gondoltak a veszélyes kígyókra és rovarokra. Ariel gondosan Sarad feje alá tette az összecsavart törülközőt, és a kisfiú nyomban mély álomba merült.

Neki fáradtsága ellenére sem jött álom a szemére. Túlságosan izgatott volt.

A szél szétkergette a felhőket. Nagy csillagok ragyogtak fel az égen. A hold lenyugodott, a sötét erdő mögé ereszkedett. Az utolsó, könnyű, fehér felhők úgy siklottak el, a korongja előtt, mint éji kísértetek. Valahonnan – talán egy közeli kertből – ismeretlen, édes-fűszeres virágillat szállt. Belopózott a legnyugtalanabb szívbe is, s emberek közelségének riasztó gondolatát keltette.

Egy újabb szellőkés fellebbentette a földről a fehér ködtakarót.

És Ariel nyugtalanul vette észre, hogy egyáltalán nem lakatlan vidék, ahol vannak. A homoksávon túl folyó csillogott fekete szalag gyanánt. A mólóhoz kötött csónakok lámpái villódzva tükröződtek benne, a sötétség pedig mintha a túlsó parton levő fák sűrű lombja között bújt volna meg. És csak egy nagy csillag, talán a Jupiter bolygó figyelte éjjeliórként az eget telehintő kisebb csillagok sokasága közepette, az alvó Földet.

Ez a csendes kép megnyugtatóan hatott. Arielnek leragadt a szeme. Sarad meleg kezét el nem engedve elszunnyadt, miközben hátával a kígyószerű gyökerekhez támaszkodott.

Félálomban új országokat, kusza, ismeretlen tájakat látott, ahol a tiszta ég alatt a nappalok a tágra nyitott szem pillantásához, az éjszakák pedig a lehunytt szempillák alatt reszkető, félnék árnyakhoz hasonlítanak; ahol a kígyók nem marnak, az emberek pedig nem kínozzák és nem öldöklük egymást. Hol olvasott erről? Az élet könyvében vagy talán egy bengál költőnél. Az álom álma...

Valami bántotta a szemét. Kinyitotta, és egy vén dzsamboljanfát látott, amelynek lombját a reggeli köd vékony fátyla lengte körül. Áttünedeztek rajta a kelő nap vörös sugarai. A bambuszsűrűn csillogott a harmat.

Valahonnan bal felől ének hallatszott. Ariel arra fordította a fejét. A fatörzsek között tó látszott, vízbe ereszkedő kőlépcsővel, s kókuszpalmák vették körül.

A tóban egy kövér ember rituális reggeli mosdását végezte. Fülét bedugva, a meghatározott számú bemerülést sorjázta. Mellette állt egy másik, valószínűleg brahman, aki még a tisztító vízben is félt a beszennyeződéstől, két tenyerével hajtotta el felszínéről a szemetet, s azután nyomban alámerült. Egy harmadik még a tóba belegázolni sem mert: beérte azzal, hogy egy törülközőt megnedvesített, és a vizet a fejére facsarta. Egyesek lassan mentek le a lépcső fokain, mások reggeli imájukat mormolva, a legfelső fokról belevetették

* *Banyan* – fikusz

magukat a tóba. Némelyek a parton ledörzsölték testüket, megint mások a fürdőfehérműt frissel váltották fel, s eligazították a ráncokat; néhányan pedig virágot szedtek a réten.

A tó végében kacskák tollázkodtak, és vízi csigákra vadásztak.

Ariel azt hitte, hogy a dzsungel mélyére került; kiderült azonban, hogy körös-körül emberek vannak.

Méhek röpködtek, madárhangok hallatszottak, a folyóról ének szállt. Sarad tovább aludt.

Ariel agyagsomót markolt fel a tócsa fenekéről, és dörzsölni kezdte arcát, nyakát, kezét és lábát.

Valahol, talán egy templomban, megkondult a gong. Az ismerős hangra Sarad nyomban felébredt. Gyorsan felült, értetlen tekintettel körülnézett, észrevette az ismeretlen környezetet és a mosolygó ifjút. Megijedt, s már-már sírva fakadt.

– Ne félj, Sarad, én vagyok az – mondta nyájasan Ariel.

A fiúcska földre borult előtte. Ariel tegnap repült, ma pedig fehér emberből sötét bőrű dravidává változott. Ilyesmire csak isten képes.

– Állj már fel, Sarad! Nézd, agyaggal kentem be magam, hogy bőröm fehér színével ne vonjam magamra a figyelmet. Jegyezd meg: mi ketten koldusok vagyunk, akik az utakat járják, és alamizsnát kéregetnek.

– Járnak? De miért nem repülnek? Olyan érdekes repülni.

– Azért nem, mert ha repülnék, akkor elfognának, mint a madarat, és kalitkába zárnának.

– Hát te változtasd őket madárrá vagy kutyává, dáda! – kiáltott fel Sarad.

Ariel elnevette magát, s legyintett.

– Menjünk, Sarad.

Kibújtak rejtekükből, és végigballagtak az éjszakai záportól barázdált úton. A reggeli napfény úgy csillogott a tócsákban, akár a színarany.

Az út mentén szúrós szeorsövény húzódott, mögötte zöld vízínövényekkel borított kis tó látszott. Egy szakállas fekete ember övig a vízben állt, és egy gally lerágott végével a fogait dörzsölte. Közömbösen nézett Arielre és Saradra, és tovább végezte reggeli tisztálkodását.

Az úton egy magas kabulivala – hegylakó – haladt. Bő felleghajtót viselt; hátán zsák, kezében szőlővel, mazsolával, dióval teli kosarakkal a falusi vásárba sietett.

Ariel és Sarad letért az útról, mint páriához illik, térdre ereszkedtek, és énekelni kezdtek.

A kabulivala az egyik kosarat letette a földre, és egy marék szőlőt hajított a koldusoknak. Ariel és Sarad földig hajolt. Amikor a hegylakó elment, Sarad odaszaladt a szőlőhöz, mohón felkapta, és odavitte Arielnek.

Lassan ballagott arra egy bivaly, csikorgó kordét húzott; az állat nyakán meztelen fiú ült, borotvált feje búbján hajtincs ágaskodott. A kordén fekvő öregember a koldusok láttán egy rizslepényt vetett oda Saradnak.

– Nos, hát jóllaktunk – mondta Ariel.

Reggeli után tovább-bandukoltak az úton. Elöl, egy guávligetben, gyeptéglával fedett kunyhók látszottak. Falaik vályoggal voltak tapasztva. A falu előtti réten már zsibongott a vásár. Gyümölcs-, sajt-, hidegvíz-, virágfüzér-, hal-, szárítottvirág-árusok hívogatták harsányan a járókelőket, félmeztelen gyerkőcök tülekedtek a játékarusok mellett, akik pálmalevél sípokat, színesre festett pálcikákat, fakereplőket, üvegbábukat kínálgattak.

Egy baelfa alatt csontvázszikár hindu ült, és orcáit kiduzzasztva, nádsípot fújta. Lapos kosarából, fejüket himbálva, kígyók ágaskodtak.

A tömeg tisztos távolból fogta körül a kígyóbüvölöt. Egy vezna fiú facsészével végigjárta a nézőket, és a parasztok egy ánánál* nem nagyobb aprópénzt szórtak belé. Rúpia csak a leggazdagabbak zsebében akadt.

Mellette ült egy másik kígyóbüvölő – fekete szakállas, kövér férfi. Tölcsérvégű furulyán, fagotton játszott, s annyira felfújta arcát, hogy úgy tetszett, mindjárt kipukkad.

A sálak és élénk színű kelmék árusai előtt, színes száriba öltözött, kezükön-lábukon csilingelő karpereceket és kősöntyűket viselő nők tolongtak.

– Jó urak, könyörüljete rajtam! Isten segítsen benneteket! Adjatok egy maréknyit a bőségetekből – rimázkodott egy koldus, kezében facsészét szorongatva.

* Aná – indiai aprópénz a rúpia egytizenhatadrésze

Az akrobaták hajladoztak, a koldusok kántáltak, a fuvolák zengtek, a dobok peregtek, a kecskék mekegtek, a szamarak ordítottak, a gyerekek kiabáltak.

– Karperec, itt a szép karperec! – hívogatta elnyújtott hangon a nőket egy üveg- és rézkarkötő-árus.

Saradnak kigyúlt a szeme. Kézen fogva Arielt, a szegényes játékszereket körülrajzó gyereksereg felé húzta. Irigykedve nézett egy kislányra, aki az égvilágon mindenről megfedkezve fújta az imént vásárolt éles hangú piros sípot.

Arielt is magával ragadta a látvány. A dandarati élet gyilkos csendje és egyhangúsága után ez a vakító fény, ez az ezertorkú lárma, az emberek kavargása, az élénk, tarka színek, a sálakat, a szárikat, a fátylakat, a zászlókat, a faleveleket tépdeső szél ismeretlen izgalommal töltötte el és megszedítette. Akárcsak Sarad, ő is megittasult a feltáruuló élettől.

Az út felől hirtelen autóduda éles hangja hallatszott, túlharsogta a lármat. A tömegben át egy sárral telefröcskölt gépkocsi közeledett lassan a vásártérhez. Néhány sahib – fehér európai ruhás angol – ült benne.

Ariel minden óvatossága egyszerre visszatért. Megszorította Sarad kezét.

Az autó megállt. Két, fényképezőgépes sahib hatolt a tömegbe, és az tiszteletudóan szétvált előttük, hogy széles utat nyisson. A sahibok egyenesen Ariel felé tartottak.

„Az üldözők!” – gondolta rémülten Ariel, és a liget felé húzta Saradot. De nem volt könnyű áttörni a sűrű tömegben, a sahibok pedig már egészen közel jártak. Ide-oda nézelődtek, mintha valakit keresnének.

Ariel megragadta Saradot, és felröppent a levegőbe.

Pokolgép robbanása sem keltett volna nagyobb riadalmat a tömegben. Az egész vásár egyetlen csodálkozó és rémült kiáltásban tört ki. Sokan a földre borultak, s köpenyükkal, kezükkel takarták el fejüket. A kígyóbüvölő kiejtette kezéből a hosszú nádsípót, és az a kosárba pottyant: a kígyók felsziszegtek, és szanaszét kúsztak. Az akrobaták eleven lépcsői úgy hullottak szét, akár a kártyavár. A borbély otthagya vendégét, és ollóstul, fésűstül a tóba ugrott. Az emberek egymást taposták és lökdöstek, feldöntötték a kosarakat, a sátrakat, kordék alá bújtak. A süvölvények bőszen tapsoltak és sivalkodtak.

A sahibok tátott szájjal, kővé dermedten álltak.

Amikor a riadalom kissé alábbhagyott, az egyik sahib, Mr. Linton, így szólt útitársához:

– Most már nem tagadhatja, hogy létezik a levitáció.

– India, valóban a csodák országa – felelte az –, ha... hacsak nem estünk tömeghipnózis áldozatául. Milyen kár, hogy nem sikerült lefényképeznem ezt a repülést. De annyira megdöbbsentem...

TIZENEGYEDIK FEJEZET

Tiszta vizet a pohárba

Mr. Linton jelentést küldött a madراسi újságnak a rendkívüli eseményről, amelynek több száz tanúja volt. A cikk a következő szerkesztőségi megjegyzéssel jelent meg:

Különtudósítónk az esemény színhelyén járt, kikérdezte a szemtanúkat, s azok megerősítették a Mr. Linton cikkében idézett tényeket. Nyilvánvalóan ügyes bűvészmutatvánnyal vagy pedig újfajta, szárny nélküli repülő szerkezettel van dolgunk. A rejtélyes ügy további vizsgálata folyik. A repülő ember és az őt kísérő fiú személyazonosságát nem állapították meg.

Ezt a közleményt más lapok is átvették, nagy feltűnést és vitát keltett. A Brahmin-Szamadzs haladó vallási társaság hindu újságai kigúnyolták a hiszékenyeket:

Vajon egy huszadik században élő épeszű ember hiheti-e azt, hogy egy fiatalember fényes nappal, a tömeg szeme láttára elrabolhat egy fiút, mint kánya a csirkét, és elszállhat vele?

Meg kell mondani, a tanúk többsége szentül hitte, hogy a fiatalember elrabolta a fiút.

A konzervatív brahman igazhítű szekták újságai és folyóiratai pedig ezt a rendkívüli históriát a vallási fanatizmus fokozására használták fel. A jógik mélységes titkairól, levitációról, csodáról írtak, s az ismeretlen ifjút majdhogynem az istenség új megtestesülésének tüntették fel, ami azért történt, hogy megszilárdítsa a hanyatló vallást, és megszégyenítsa a kishítűeket.

Az angol teozófiai újságok tartózkodtak a véleménynyilvánítástól, mivel a londoni központtól vártak utasításokat. A szerkesztők azonban arra a felfogásra hajlottak, hogy az indiai angol uralom érdekében talán előnyösebb a csoda verzióját fenntartani. Az indiai lakosság körében lábra kapott viszály és széthúzás mindenestre „pozitív” jelenség volt: minél gyakoribb a széthúzás és a viszály a nép között, annál könnyebb uralkodni felette.

Rahupati, a kiváló bengál tudós, a Brahmin-Szamadzs kérdésére kitért az egyenes válasz elől:

A tudós csak azokról a tényekről fejtheti ki véleményét, amelyeket megfelelő körülmények között maga ellenőrizhetett. Én csupán annyit mondhatok, hogy nekem sohasem volt alkalmam a levitáció szemtanújának lenni, és a modern tudománynak még feltevészerű magyarázatai sincsenek az efféle jelenségekre.

Amikor Bharava-Pears elolvasta a vásáron történekről szóló cikket, a fejéhez kapott.

„Ariel és Sarad. Lám, ide repültek!” És Pears réműlettel gondolt arra a botrányra, amelyet Brownlow csap majd.

A vihar nem sokáig váratott magára.

Mr. Brownlow még aznap megjelent Pearsnél. Az igazgató sohasem látta az indiai teozófusok vezetőjét ennyire dühösnek.

Brownlow kis híján ökölrel támadt Pearsre; azzal fenyegetőzött, hogy kidobja a Dandaratóból, s ügyefogyott tökfilkónak nevezte.

– Ön vállalta a felelősséget. Most aztán magára vessen. Hol az a híres delejeslánc, amely a vasbékónál is erősebben tartja Arielt? Mit mondunk most Bowdennak és Haselongnak? Mit válaszolunk a londoni központnak? Hogyan csendesítjük le az újságok által csapott hűhót? Ilyen ütőkártyát kiengedni a kezünkől!

Amikor Brownlow belefáradt a kiabálásba, és valamennyire megnyugodott, Pears így szólt:

– Már ismerjük Arielnek ha nem is a pontos tartózkodási helyét, de legalább a vidéket,

ahol van. Nem repült olyan messzire, mint vártam. Saraddal megterhelve nyilván nem tud gyorsan szállni, őt pedig nem hagyja el. Elfogjuk őket...

– Elfogjuk! – szakította félbe Brownlow. – Elfogjuk a kalitkából kiröppent madarakat. Ehhez valamennyi vadászt repülővé kellene változtatni, mint Arielt. Ez viszont lehetetlen.

– Az emberek lépésszövel fogják a madarakat – ellenkezett Pears. – Arielnek és Saradnak ennie és innia kell. Szükség esetén több száz embert küldünk szét, jutalmat ígérünk a parasztnak, tájékoztatjuk a lakosságot. Bevallom, Ariel becsapott, túljárt az eszemen. Erről én tehetek. De ki gondolhatta volna, hogy ilyen agyafúrta tud színlelni? Az én hibám, és nem sajnálom a pénzemet, hogy jóvátegyem ezt a tévedést. Bowden és Haselong is segít. Már értesítettem őket, és táviratilag közölték, hogy Bowden repülőgépen ide érkezik. Amikor aztán Ariel és Sarad visszakérül hozzánk, nem lesz nehéz megvesztegetni az újságokat és a tanúkat, hogy az egészet tréfának, szemfényvesztésnek, hírlapi kacsnak állítsák be. Amikor pedig mindez feledésbe merül...

– Akkor elkezdjük mutogatni Arielt, és felelevenítjük az egész históriát? Nem, a repülő ember elveszett a Dandarát számára. Arielt és Saradot el kell fogni, de csupán azért, hogy ne tudójék ki a Dandarát titka, az, hogy miféle a mi iskolánk – mert akkor bezárhatják, bennünket pedig...

– Vádlottak padjára ültetnek? Remélem, idáig nem fajul a dolog. London nem engedi meg. Ez nemcsak az indiai alkirályt kompromittálná, hanem az anyaország kormányát is. Milyen célokat követ a Dandarát? Kinek az akaratát teljesítjük mi? Ön talán azt gondolja, én hallgatni fogok minderről, ha bíróság elé kell állnom?

– Hallgatni fog.

– Tiszta vizet öntök a pohárba!

– Nem teszi meg, Pears.

– Megteszem. Nekem már nincs mit veszítenem. Ezt Londonban is tudják. Olyan dolgokat tárok fel, amelyek hallatán az egész világ elájul...

– Ne feledje, Pears, hogy a maga számláján is volt egypár ügyecske, mielőtt a Dandarátba menedéket talált. Abban a reményben mentették meg a kényszermunkától, hogy vonakodás nélkül és szótlánul teljesíti az utasításokat.

– Azért mentették meg a kényszermunkától, hogy most mások büneiért küldjenek kényszermunkára? Hát ön az egyetemes szeretet, szelídség és könyörületesség apostola? Úgy véli, én nem ismerem az ön pályafutását? Legyen nyugodt: összeszedtem egynéhány adatot önről... A Dandarátban kifejtett áldásos tevékenységéről nem is beszélek. Hány gyermeket raboltak el szüleitől az ön parancsára? Hányat tettek tönkre, nyomorítottak meg, hány végzett magával? Én mindent feljegyeztem. És mindezért nekem kell talán felelnem? Nekem egyedül?!

Egy ideig szótlánul méregették egymást, mint két kakas az újabb összecsapás előtt.

A józan ész azonban diadalmaskodott. Brownlow bizalmasan Pears vállára csapott, és gunyoros mosollyal kijelentette:

– Ha az egyik tizenkilenc, a másik egy híján húsz! Ne veszekedjünk. Kiutat kell találni ebből a helyzetből, Bharava bábu.

– Ezzel kellett volna kezdenie! – kiáltott fel Pears.

– Ezt a dolgot Ariellel, legokosabb, ha bevégezzük...

– Kivégezzük – helyesbített Pears.

– Amikor a markunkba kerül.

És tervezgetni kezdték, mit is kellene legsürgősebben tenniük.

TIZENKETTEDIK FEJEZET

Potyautasok a levegőben

Ariel a piactér fölé emelkedett, majd egy távoli liget felé vette útját. Halántéka lüktetett. Sarad hátrahúzta a karját, megnehezítette a repülést. Ariel, hogy jobban szelje a levegőt, majdnem vízszintes tartásban szállt, s a fiúeskát melléhez szorította.

Igyekezett erdő fölött repülni, kerülte a nyílt terepet. Az erdő azonban hamarosan véget ért. Mezők húzódtak csaknem a látóhatárig. Itt-ott gyárkémények meredeztek.

Ariel és Sarad látta, amint a mezőkön dolgozó parasztok felemelik fejüket, és a csodálkozástól tátva marad a szájuk, mások pedig a földre borulnak vagy elszaladnak. Saradot ez nagyon mulattatta; kiöltötte a nyelvét, lóbálta a lábát, Ariel azonban csupán arra gondolt, van-e elegendő ereje ahhoz, hogy elérjen a távolban látszó ligetig.

Hirtelen óriási dongó zümmögését hallotta a háta mögött. Visszanézett, s egy közeledő repülőgépet vett észre, amely meglehetősen alacsonyan és nem nagyon gyorsan szállt. Talán őket üldözik? Ariel már azon volt, hogy mint a kő zuhanjon le a földre, de fontolóra vette a dolgot, és arra a megállapításra jutott, hogy Pears nemigen üldözné őt repülőgépen. Hiszen hogyan fogná el a levegőben? Ámbár Pears felderítője is lehet a gép. És hátha a repülőgépről lövöldözni kezdenek?...

Amíg Ariel így töprengett, a repülőgép már egészen közel ért. A pilótának feltétlenül észre kellett vennie őket. S Ariel hirtelen elhatározta, hogy a gép fölé emelkedik, hogy elengedje azt maga alatt.

Amikor a légi jármű elsuhant alattuk, Sarad felkiáltott:

– Dáda, ereszkedjél le a szárnyára!

Ariel a motorzaj miatt nem hallotta Sarad hangját, de maga is úgy döntött, hogy leszáll a szárnyra. Itt a legalkalmasabb menedéket találni a lövések elől, ha az utasok tüzelni fognak rájuk. Ariel meggyorsította az iramot, s szorosán tartva Saradot, a géphez közeledett.

Csak miután a kisfiú megkapaszkodott, lazította meg keze szorítását, azután pedig maga is leszállt a szárnyra, s ettől a repülőgép kissé megbillent. Ariel most pihenhetett. Óvatosságból azonban még egyszer „súlytalanította” testét, és Sarad fölött lebegve, a törülközővel hozzákötözte magát. Most aztán „légi potyautasokként” folytathatták útjukat.

Sarad el volt ragadtatva. Végre szilárd támasz van alatta! A fémfelület ugyan annyira átmelegedett a napsütéstől, hogy égette a testét, ebbe a kényelmetlenségbe azonban bele lehetett törődni. A fő az, hogy északra repültek, Bengália felé, a Bengál-öböl partjai mentén haladva. Kitűnő! Erőpazarlás nélkül messzire juthattak. Ez valószínűleg a Madras-Calcutta útvonalon közlekedő posta- és utasszállító repülőgép.

Arielt egyvalami nyugtalanította: mit tesznek majd az utasok, ha észreveszik őt és Saradot? Ezért résen volt.

Fél óra sem telt el, amikor a jobb szárny széle közelében, a fülke mellett megjelent egy pilótasisakos, szemüveges fej. Ariel izgatottan figyelt, nem tűnik-e fel egy revolvert tartó kéz. A fej azonban nemsokára eltűnt a szárny alatt, és nem jelent meg újra. Az emberek talán tanácskoztak. A pilóta, bizonyára felfigyelt a lökésre és a gép súlyának megnövekedésére.

A láthatár peremén világítótorony bukkant fel, csillagvizsgáló gömbölyű kupolája. Valahogy nagyon ismerős volt... Ariel hirtelen felkiáltott: ráismert Madrasra.

Arielnek nem volt semmilyen élettapasztalata, semmiféle gyakorlati ismerete. Milyen kegyetlenül tévedett! A gép nem északra, hanem dél felé szállt – Madrasba. Hát persze! Hiszen az óceán balra esik. De hogyhogy nem jött rá?!

Megragadta a semmit sem értő Saradot, és alábukott. Szerencsére sűrű bambusz- és cukornádbozót volt alattuk.

A motorok bömbölésétől annyira megsüketültek, hogy egy kis ideig egymás szavát sem hallották.

Csak amikor elcsendesült a zúgás, magyarázta meg Saradnak Ariel, miért hagyták el ilyen hirtelen a repülőgépet.

– Most okosabban csináljuk. Megvárjuk a ködöt vagy az alkonyt, és észrevétlenül ráereszkedünk egy észak felé tartó gépre. Még egyszer nem tévedek.

Éhesek voltak, de hát a Dandaróban megszokták a koplalást. Sarad a zsenge cukornádajtásokat rágcsálta. Féltek, hogy ellenségeik kezébe kerülnek, ezért nem mozdultak búvóhelyükről.

Estére az eget felhők borították el. Éjszaka esett, reggelre pedig sűrű köd támadt. S a ködben egyszerre csak motorzúgás hallatszott. Ariel és Sarad erősen összekötözték egymást a törülközővel, és a levegőbe emelkedtek. A ködben leszállni a gép szárnyára nehéz volt és veszélyes. A repülőgép kis híján elütötte őket; Ariel akkor félrelendült. Erejét megfeszítve kellett utolérnie.

Végül sikerült. Ariel most óvatosan leereszkedett a szárnyra, s az alig észrevehetően megdőlt.

Majdnem egész nap repültek, hőségtől, szomjúságtól, éhségtől szenvedve, de minden óra, minden perc egyre messzebb vitte őket a gyűlölt Dandarától és a félelmetes Pearstól.

Estefelé vihar kerekedett. A repülőgép dobálózott; légsákokba zuhant alá, lég hullámok tarajára kapaszkodott fel.

Egy heves széllelés során Ariel és Sarad lezuhant a szárnyról. Ariel erejéből nem futotta, hogy utolérje a gépet, és így mindketten lefelé ereszkedtek.

– Ez alkalommal sikerült messzire eljutnunk, Sarad – mondta Ariel.

TIZENHARMADIK FEJEZET

Visnu és a páriák

Még a levegőből megpillantották egy tető nélküli, hosszú épület romjait. Ariel és Sarad a ház egyik szobájában ért földet, egy törmelékkuvacon, és a zugokban megbúvó denevérek egész falkáját riasztották fel. A bőregerek sokáig röpködtek, míg végül megnyugodtak. A szökevények esőtől és szélről védett menedéket kerestek, átölelték egymást, és álomba merültek.

Hajnaltól Ariel kelt elsőnek, s vigyázott, hogy fel ne ébressze Saradot. A fal résén keresztül kimászott és körülnézett.

A nap még nem jött fel. Könnyű felhőfoszlányok húztak el a föld fölött, mint a reggel első fuvaltatától felriasztott éji kísértetek. A növényeket nagy harmatcseppek borították. Az ormótlan épület romjai bús jelleget adtak a tájnak. A fal tátongó résein egy rút aszatfa vastag, kapaszkodó gyökerei nyúltak be. A virágzó bokrok között itt-ott a fal omladékai emelkedtek. Két, félig romba dőlt oszlop utalt a hajdani kapu helyére. Innen sisufasor vezetett a folyó partjára. Egy évszázados deodar árnyékában sírokhoz hasonló halmok látszottak. A ködben alámosott partvonalú tó csillámlott. Vizét kis patakok vezették le, medre pedig koriander-gyökerek ágyául szolgált. A koriander virágainak illata az egész kert betöltötte; határán túl kicsiny kukoricatábla kezdődött, szélén szalmafedeles kunyhó állt. A vályogfalak megsötétedtek a záporoktól.

A hajnal pirosra festette a ködöt. Felcsiviteltek a madarak, megelevenedtek a varjűfészkek. Az első napsugártól briliánsként gyűlt ki egy harmatcsepp a bokor levelén. Ariel elgyönyörködött a csillogó pontocskában. De az hirtelen eltűnt. A mohó nap felitta. Ariel elszomorodott. A szépség és az öröm olyan gyorsan tovatűnik... Leült egy kőre, s elgondolkozott.

Az ébredő nappal zajai és neszei azonban megzavarták.

A kukoricatáblán túli kunyhóból egy öregember lépett ki, egy szál dhotiban, és dudorászva megkezdte munkáját: friss vályoggal tapasztotta be házát.

A kunyhóból nemsokára kijött egy serdülő leány szürkés-kék száriban, amely valamikor világoskék lehetett. Fekete haja copfba volt fonva, kezében réztálat és -üstöt tartott. Az edény és a lányka kezét-lábát ékesítő karikák minden lépésre felcsilingeltek.

A kislány félénken nézelődött a romok felé. Ez nyugtalanságot keltett Arielben; csak nem látták ezek az emberek, amint ő leszállt Saraddal?

A lányka a patakhhoz ment, és homokkal tisztogatni kezdte az edényt.

– Jöjj ide, te kedves jószág – hallott Ariel egy nyájas hangot, és összereszt. Megfordult, s a ritkuló köd függönyén keresztül egy ifjút vett észre, aki a tó túlsó partján, derékig a vízben állt; a parton pedig egy óriási bivalyt, amelynek szeme szelíden, engedelmesen csillogott. Az állat az ifjú hívására hangosan felsóhajtott, és lassan belegázolt a tóba, széles szügyével könnyű hullámot verve. A fiatalember buzgón mosdatni kezdte a bivalyt, az pedig prüszkölt a gyönyörűségtől, és lomhán rázogatta a fejét.

Vajon nem ez az ifjú készítette az öregembert és a lányt arra, hogy a romok felé nézegessenek? A fiatalember és a lány valóban többször is egymásra pillantottak, de egyetlen szót sem váltottak.

Az ifjú, miután megfürdette a bivalyt, kivezette a tóból, egy pillantást vetett a lányra, és az állat fénylő bőrét csapkodva megindult a fűvel benőtt ösvényen. A lány elkísérte tekintetével, míg csak el nem tűntek a liget mögött.

– Dáda! Ariel dáda! Hol vagyok? – csendült Sarad hangja. Amikor a fiúcska felébredt, és nem találta maga mellett Arielt, nyugtalankodni kezdett, és kiszaladt az udvarba. – Ó, hát itt vagy, dáda! Éhes vagyok, dáda! Nagyon!

Ariel észrevette, hogy Sarad láttán a növendék lányka kiejtette kezéből az üstöt, és az edényt ledobva a kunyhó felé futott. Szárijának szélei lengtek, látni hagyták izmos, barna lábát, csapkodtak vállán és hátán, karperecei pedig hangosan csörömpöltek. Az öregember a

lányra nézett, majd ő is sietve eltűnt a konyhóban, miközben lerázta kezéről az iszapot.

– Látod, mit műveltél, Sarad – mondta Ariel, s előjött a bokor mögül. – Észrevetted.

– Bocsáss meg, dáda, de annyira megijedtem, amikor nem láttalak a közelben.

– Most mitévők legyünk? Elfussunk? Elrepüljünk?

– Ahogy akarod – válaszolt engedelmesen Sarad. – De én nagyon-nagyon éhes vagyok. Sohasem voltam ennyire éhes, még a lábam is reszket. Hiszen nem ettünk tegnap egész nap, és a múlt éjszaka sem. Talán akad náluk egy maréknyi rizs.

„Ezen az eldugott helyen aligha lehetnek Pears cinkosai. Végül is bármikor elrepülhetünk. Saradnak igaza van. Ennivalót kell kérni ezektől a parasztoktól” – gondolta Ariel. Maga is éhséget és gyengeséget érzett. Ilyen gyengén talán el sem tudna repülni.

Amíg töprengett, a konyhó ajtaja kinyílt, és a küszöbön megjelent az öregember. Kezében fatálat és két tálkát tartott, könyökével pedig gyékényszőnyeget szorított magához. Háta mögül a lány kandikált ki: új, piros szariban volt, kezében koszorú. Ünnepelesen haladtak a kukoricatábla szélén a romok felé: elől az öregember, nyomában a lány.

Ariel és Sarad egymás kezét fogva, szótlanul várta, mi lesz ezután.

Amikor az öreg mintegy hetven lépésre ért, megállt. A lány kivette a könyöke alól a gyékényt, és leterítette a földre, az öreg pedig rátette a tálat. Azután mindketten földig hajoltak Ariel előtt.

– Üdvöz légy, ismeretlen égi küldött! Engedd meg unokámnak, hogy fejével megérintse a lábadat. Áldj meg bennünket. Aki az embereknél feljebbvaló, azt nem szennyezi be a kitaszítottak közelsége. Ha pedig méltatlanok vagyunk áldásodra, akkor ajándékozzál meg bennünket azzal az örömmel, hogy elfogadod tőlünk az eledelt, melyet őszinte szívből hozunk néked!

Ariel eleinte nem értette meg, miért részesíti az öregember ilyen megtiszteltetésben. Sarad azonban le nem vette mohó tekintetét a tálról, oldalba bökdöste barátját, és így suttogott:

– Gyerünk, dáda! Pörkölt rizst és tejet látok! Ariel az öregember felé indult. Eközben az öreg és unokája hátrálva messzebb húzódtott.

– Köszönöm nektek, jó emberek – válaszolt Ariel, amikor a földön fekvő tálhoz ért. – De miért mentek el tőlünk? Örömmel megosztjuk veletek reggeliteket. Sarad, vedd fel a tálat és a gyékényt. Vidd a házhoz! – És halkabban fűzte hozzá: – Ne merj enni, amíg meg nem engedem.

Az öreg és unokája megállt, s közben szüntelenül hajlongott. Amikor Ariel és Sarad odaért, a lány pirulva, reszkető kézzel odanyújtotta Arielnek a koszorút, és zavartan mormolt valamit.

Ariel meghajolt, átvette kezéből a koszorút, és nyakába akasztotta.

Amikor a konyhához értek, az öregember sugárzó arccal járta körül hajlékát, és vendégeit egy kis verandára vezette. A verandával szomszédos házfalat bekormolta a mécszláng.

A lány kiterítette a gyékényt. Sarad letette a tálat a padlóra, és valamennyien köréje telepedtek.

– Hozz cukorszörpöt, lucsit és még rizst, Lolita – szólt az öreg.

A lány azonban szinte megbűvölten bámult Arielre, az pedig annak korommal körülhúzott, nagy, sötétbarna szemébe nézett.

– Lolita! – ismételte az öreg.

Erre a lány összeresztette, és elrohant, hogy teljesítse a parancsot.

– Kérlek, fogadjátok el ezt az eledelt méltatlan rabszolgátok kezéből!

Sarad nem hagyta, hogy kétszer kérleljék. Ariel is jó étvággal látott neki az ételnek.

– Kár, hogy a rizst nem lehet savanykássá ízesíteni: nincs éretlen mangólé – folytatta az öreg. – Az én telkemen vannak mangófák – s arrafelé mutatott –, de nehéz leszednem a gyümölcsöt.

Ariel az öregember kezének irányába nézett.

– Mondd meg, bábu, mi a neved – kérdezte.

– Nizmat – válaszolt az; izgalommal töltötte el, hogy a vendég apjának nevezte.

– Nem lakik senki a közelben? – kérdezte Ariel.

– Csak a folyón túl az ifjú Isvar a vak anyjával.

„Bizonyára éppen őt láttam – gondolta Ariel. – Tőle nincs miért tartani. Jószívú. Milyen kedvesen bánt a bivalyával...”

Ariel nagyjából felbecsülte a távolságot a fákig, és így szólt:

– Akkor mindjárt hozok egy kevés gyümölcsöt. Talpra sem állva, úgy ültében felröppent a levegőbe, és amikor a ház fölé emelkedett, a fák felé száguldott.

A könnyűség szokatlan érzése fogta el.

Most először repült teher nélkül a szabad ég alatt. Hirtelen olyan elragadtatás töltötte el, hogy hajlandó lett volna énekelni, bukfencezni a levegőben. Amikor elszállt egy vén dzsambolanfa fölött, alábukott, röptében letépett néhány levelet, ledobta őket, s gyönyörködött ebben a játékban. A mangófához érve kört írt le a nagy, súlyos levelek fölött, lejjebb ereszkedett, és függőlegesen lebegve a levegőben, tépdolni kezdte a lúdtojás nagyságú narancssárga gyümölcsöket – mintha a földön állna, és az ágakról szedné le. Amikor néhányat összegyűjtött, „fecske módjára” visszatért a verandára, felriasztva a tetőn üldögélő galambokat meg egy pávat a veranda mellett.

Nizmat elterülve feküdt a gyékényen. Lolita a padlón ült, a széthányt tálkák, lepények és fatálak mellett, amelyeket nyilván kiejtett a kezéből. Csak a kipirult arcú, csillogó szemű Sarad nevetett, és csapdosta a térdét. Micsoda riadalmat keltett a barátja! Maga Ariel is zavarba jött, amikor észrevette a lány meghökkenését és az öregember ámulatát.

– Bocsássatok meg, úgy látom, megijesztettek – mondta.

– Napsugaram, ki szememet simogatom! Napsugaram, ki szívemet gyönyörködteted! Örömd bennem teljes! Ó, mennyeknek ura! Te dicsőségednek részesévé tettél engem! Ó, Visnu, ki Ramává és Krisnává testesültél meg! Nem a te tizedik megtestesülésed látására érdemesült az én szemem, mely nem látta az élet örömét? – És Nizmat, térden állva, kezét nyújtotta Ariel felé.

– Én... Nem, nem, Nizmat bábu, én nem vagyok Visnu! Közönséges halandó ember vagyok, ugyanolyan, mint te. Csak repülni tudok. Akaratom ellenére tettek ilyenné. Hiszen tudod, hogy az emberek repülőgépen szállnak, és te nem tartod őket istennek. A legyek, a szitakötők, a madarak is repülnek.

Ariel azonban látta, hogy az öreg nem hisz neki, azért nem hisz, mert nem akar lemondani az istenség látásának örömről. Talán nem is kell megfosztani őt ettől a boldogságtól.

– Nos, jól van! Tarts annak, akinek akarsz, de úgy bánj velem, mint egyszerű emberrel! Ezt parancsolom neked! Ül le mellém, és egyél velem. Lolita is egyék. És meséld el, milyen a sorod.

– Legyen meg a te akaratod! – válaszolt az öreg. – Ül le, Lolita – parancsolta unokájának. – Egyél, és viduljon fel szíved!

És Nizmat önmagáról kezdett mesélni.

A páriák között az utolsókhhoz tartozott. A templomok ajtajai zárva voltak előtte. Nem meríthetett vizet a nyilvános kutakból. Ha magasabb kasztbélivel vagy saját kasztjának előkelőivel találkozott, messzire le kellett térni az útról, akár a sárba és a mocsárba, nehogy leheletével, sőt tekintetével beszennyezze őket. Egész életében éhezett családjával együtt. Idősebb fia, szemefénye és öregségének vigasza, megbetegedett, amikor betöltötte huszadik évét. Felesége elhívta a kuruzslót, és a varázsló egész éjjel izzó vassal égette a beteget, és varázsigéket mondott, a gonosz szellem azonban erősebb volt, és a fiú reggelre meghalt. Ez volt isten akarata. A kolera, láz, éhezés elvitte a feleségét, a kisebbik fiát, feleségétül és gyermekestül. Csak egy lányunokája maradt: Lolita. Az ő férje is meghalt.

– Lolita özvegy? – kérdezte csodálkozva Ariel. – Hát hány éves?

– Nemsokára tizenöt lesz. Már harmadik éve él özvegykorban.

– De akkor Lolita miért nem visel fehér özvegyruhát? Miért nincs levágva a haja? Miért vannak rajta üveg karperecek? Miért nem törték szét a férjének rokonai? – kérdezte Sarad, aki Arielnél jobban ismerte az ország szokásait.

– Túlságosan szegények vagyunk ahhoz, hogy minden szertartást és szokást megtartsunk, meg aztán Lolita megboldogult férjének rokonai sem voltak – felelte Nizmat. – Isvar szomszéd szereti Lolitát – e szavakra a lány lesütötte szemét, és elpirult –, és hajlandó

feleségül venni. Anyja azonban nem egyezik bele abba, hogy fia özvegyet vegyen el, mint ezt manapság a régi törvényekről megfélelmező emberek néha teszik. A vak asszony még emlékezik arra az időre, amikor az özvegyet, meghalt férje holttestével együtt, elevenen elégették, őt is el akarták égetni, de a sahibok nem engedték. De az öregasszony szilárdan ragaszkodik a régi törvényhez: az özvegyeknek nem szabad másodszor férjhez menniük. Ezért van a mi országunkban olyan sok özvegyasszony – sóhajtott fel Nizmat. – És az én nemzetségem kihal.

Ariel gondolkodóba esett. Minderről nem volt alkalma a Dandaróban hallani. Szerette volna megkérdezni, vajon szereti-e Lolita Isvart, de türtőztette magát. Attól félt, hogy még jobban zavarba ejti Lolitát, vagy talán attól, hogy igenlő választ hall?...

Hogy a beszélgetést más témára terelje, ezt kérdezte:

– Hát ez miféle rom?

– Itt valamikor indigógyár volt – válaszolt Nizmat. – Tulajdonosa, egy kegyetlen sahib, értette a módját, hogy munkásai vérének kék indigóvá változtassa. Ajándékokkal halmozta el Radzskumát, a helybeli rádzsát, s az elvette tőlünk parasztoktól a földet, és átadta a sahibnak. A földjükből kiforgatott parasztok, hogy ne haljanak éhen, kénytelenek voltak a gyárban dolgozni. Én is dolgoztam ott. Néhány szomszéd falubeli, akitől szintén elvették a földjét, az elkobzott és indigóval bevetett táblák visszaadását követelték. A gyáros sahib nemcsak férfiakat, hanem nőket, öregeket és hétévesnél idősebb gyermekeket is dolgoztatott. A munkások sorra meghaltak. Elpusztult maga a sahib is; egyesek szerint láztól, mások szerint kígyómarástól, de olyan hírek is keringtek, hogy egy muzulmán megfojtotta. Három falu lakosságából csak én és a kisunokám maradtunk életben, meg a vak Tara és fia, Isvar. A jövevény munkások szétszéledtek. A gyár összeomlott. Most a bokrok és a virágok egyre jobban elborítják romjait. A természet begyógyítja a földnek okozott sebeket. Amikor a sahib meghalt – folytatta Nizmat –, a rádzsza bejelentette, hogy bérletbe visszaadja a földünket. Hiszen neki is szüksége van jövedelemre: a föld sok lett, paraszt pedig csupán két család. Tara és én azonban csak kevés földet vállalhattunk, bár a bérleti díj nem volt nagy... Ha egyesíthetnénk a gazdaságunkat, egyetlen családként élhetnénk...

Elhallgatott. Ariel sem szólt. Sarad az utolsó lépényt fogyasztotta el. Lolita lesütött szemhéja alól Arielre nézett. Megérezte a lány tekintetét, és ez izgalommal töltötte el.

TIZENNEGYEDIK FEJEZET

Az istenek is irigyelhetik az embereket

Ariel és Sarad kipihente az átélt izgalmakat. Nizmat és Lolita körüludvarolta őket; Arielt istenítették, Sarad pedig Lolitát már nővérének nevezte. Gyermekes életvidámsága hamarosan visszatért. Nizmat fiaként szerette mint az „ég ajándékát”, Lolita kényeztette mint öccsét. Sarad otthonra lelt.

Ariel pedig elgondolkozott Sarad és a maga sorsáról. Az egyszerű, szerető emberek körében jól érezte volna magát, ha azok úgy bánnak vele, mint Saraddal. A túlságos tisztelet és imádat nagyon feszélyezte és zavarta. Lolita minden reggel földig hajolva koszorúkat és virágfüzéreket hozott elébe, mint valami áldozati ajándékot. A leánya-özvegynek a szeméből félelemmel vegyes tiszteletet olvasott ki. Csak ez volt Lolita lelkében, ő viszont a hosszú, fekete pillájú, sötétbarna szempárban egyszerűbb, baráti érzéseket szeretett volna látni. Ariel megpróbált tréfálkozni vele, megjelenésével és viselkedésével mutatta, hogy ő közönséges ember. Lolita arca azonban komoly, szigorú, tisztelettudó maradt, s ez elkésértette Arielt.

Kijárt az erdőbe, bevette magát a sűrűbe, leheveredett a fűbe, és gondolkozott.

Milyen furcsán, szomorúan alakult a sorsa! Nem ismerte szüleit, nem tapasztalt sem szeretetet, sem barátságot, sem gyengédséget, nem volt igazi gyermekora, semmit sem tanult néhány nyelv meg a szent könyvek bemagolt szövegei kivételével. S egyszerre repülő emberré változtatták. Szabadabban és könnyebben tud repülni, mint a madár! Hát nem gyönyörű ez? Vajon nem erről ábrándoznak-e az emberek? Nem arról álmodnak-e, hogy repülnek? Ezek az ábrándok és álmok képe hozták létre a repülőgépeket, az irányítható léghajókat. Repülő emberré lenni nagyon jó volna, ha ez el nem választaná a többiektől. Mi vár rá a Dandaratan? Pears és Brownlow változatlanul arra kényszerítene, hogy az ő akaratukat teljesítse, úgy bánnának vele, mint valami vadászsólyommal. Csodaként mutogatnák. Itt pedig ezek az egyszerű lelkek – Nizmat és Lolita – istenségnek tartják. De csak Nizmat és Lolita? Hát Sarad?... Talán a többiek is ugyanígy fogják kezelni? Vajon nincs-e olyan tulajdonsága, amely joggal tűnik emberfölöttinek, természetfölöttinek mások számára? Beletörődjék az istenség szerepébe? De ez azt jelenti, hogy nagy-nagy magányosságra és unalomra ítéli önmagát... Lolita, ez a kedves, gyengéd gyermekasszony mindig felnéz rá, mint valami elérhetetlen lényre, ő talán tetszik neki, de Lolita bizonyára szentségtörésnek tartaná azt a gondolatot, hogy közöttük másféle viszony is lehet, mint „isteni” pártfogás az ő részéről, amit az hódolattal viszonz.

S azután – nem maradhat örökre velük. Hiszen keresik, ő ritka madár, amely kiröppent kalitkájából. Neki állandóan helyet kell változtatnia, egyre messzebb mennie és repülnie. Szerencsétlenségére bőre fehér, bár az indiai nap perzselő sugaraitól leburnult. Túlságosan fehér hindunak, és itt magára vonná a figyelmet. Agyaggal befesteni a bőrét kellemetlen, és nem tartós: a legelső eső lemossa az efféle festéket. Adja ki magát sahibnak, keressen magának európai ruhát? Angolul jól beszél. De mit mondana önmagáról az embereknek? Ezt meg kell gondolni. Repülni nem fog. Hacsak nem sötét éjjeleken, hajnal előtt, amikor mindenki mélyen alszik.

Saradtól el kell válnia. Vele repülni is nehezebb, kettőjüket inkább felismerhetik. Sarad révbe jutott. Dédelgetni fogják mint „az istenség ajándékát”, mint Nizmatnak az égből alaküldött fiát.

Hát Lolita?... Ariel felsóhajtott. Hadd találja meg a számára lehetséges és indiai özvegy részére szinte valószínűtlen, ritka boldogságot: menjen férjhez Isvarhoz. Derék fiatalember, és Lolita boldog lesz vele. Ariel segítséget nyújt nekik. Kár, hogy Isvar anyja vak. Beletörődne „az istenség akaratába”, ha látná az égből aláereszkedő Arielt. De elmondják neki, és akkor elhiszi.

Ariel feje fölött metsző kiáltás harsant. Két, fehér szakállas majmot pillantott meg a fák sűrű ágai között – az egyik nagy volt, a másik kisebb. A nagyobb valamilyen gyümölcsöt vett

el a kisebbtől. Az sivalkodott, a nagyobb karmolta, füle, farka után kapdosott. A kisebb majom olyan panaszosan kiáltozott, talán anyját hívta segítségül, hogy Ariel nem állta meg, és felrepült a majmokhoz.

Azok annyira meglepődtek, hogy nyomban elhallgattak. De amikor Ariel a kezét nyújtotta feléjük, hogy szétválassza őket – mindketten az ellenkező irányba iramodtak, ágról ágra, fáról fára ugrándoztak. S csak amikor jókora távolságra jutottak, kiáltottak bizonyára vészjelt, és arra válaszoltak más majmok és madarak az erdő különböző helyein. Ariel búsan elmosolyodott: „Még a majmok is félnek tőlem” – és körültekintett. Feje fölött nedvdús levelek tömör takarója zöldellt. A fatörzseket kúszónövények csavarták körül, liánok fonták át. Itt-ott a napsugarak áttörtek a lombon, arany foltokként borultak a bokrokkal és fűvel benőtt földre. Ariel a liánok között lassan lefelé ereszkedett. Zizegés hallatszott. Ariel hátranézett, és észrevette Isvart. Az ifjú elejtette a rózseköteget, és arcra borult. Ariel leszállt melléje, és így szólt:

– Kelj fel, Isvar, ne félj!

Az kissé felemelkedett. Arca sápadt volt. Keze reszketett. Egy isten jött le hozzá, és nevéen szólította: az istenek mindent tudnak.

– Szereted Lolitát, Isvar?

– Szívem színültig tele van vele, uram, akár a csésze a rózsaoalajjal! – kiáltott fel Isvar. – Ha ez a szerelem bűnös, bocsáss meg nekem. Ha pedig nem bocsátasz meg, vedd el szerelmemet életemmel együtt!

– Én megáldom szerelmedet, Isvar – válaszolt ugyanazon a hangon Ariel. – Eredj, és mondd meg anyádnak, Tarának.

– Szavaid örömmel töltik el szerelemtől elepedt szívemet. Jóságod és könyörületeséged azonban hadd töltse be csordultig lelkemet. Add vissza anyámnak a szeme világát, hogy láthassa fiának boldog arcát!

Ariel zavarba esett.

– Mindenkinek megvan a maga sorsa, Isvar – válaszolta és elrepült.

Isvar még sokáig térdelt ott, s bámult a fákra, amelyek mögött Ariel eltűnt.

Ő pedig még aznap hosszú beszélgetést folytatott Nizmattal.

A beszélgetés végén az öreg unokáját hívta, és így szólt:

– Magas vendégünk, Lolita, áldását adja Isvarral való házasságotra. Tarának bele kell egyeznie. Nem tagadhatja meg.

Lolita orcáját pír borította el, szemében öröm gyúlt. Ariel elé hullott, és „letörölte lábának porát”. Az felemelte Lolitát. Hála sugárzott a szeméből.

– Légy boldog! – mondta Ariel, és elmosolyodott. Az isten mosolya azonban szomorú volt. Még az istenek is irigyelhetik néha az egyszerű embereket!

TIZENÖTÖDIK FEJEZET

Abrándozzhat-e a napról az út pora?

– Nagyon szereted őt? – kérdezte Lolitától Sarad.

A fiúcska éppen a veranda párkányán elhelyezett cserepes virágokat öntözgette. Lolita a konyhó előtt ült, a szénaserpenyő előtt, és kis lapáttal forgatta a zöldséget a sístergő olajban.

– Kit, Sarad?

– A vőlegényedet, Isvar.

Lolita elgondolkozott, nem felelt.

– De miért hallgatsz?

– Nem tudom, Sarad, szeretem-e őt – válaszolt végül az.

– Hát akkor miért örültél, amikor Ariel azt mondta, hogy megáldja az esküvőteket? Láttam, ahogyan felragyogott a szemed.

Lolita megint elhallgatott. Keze szemlátomást reszketett.

– Te még kicsi vagy, Sarad, és nehezen érted meg. Isvar derék fiú. Tudom, hogy szeret engem, bár két szót sem váltottunk egymással.

– Miért nem?

– Az anyja nem engedi, hogy hozzánk járjon, beszélgessen velem, még rám sem nézhet, nehogy beszennyezze magát. De ő mégis néz rám, és látom, hogy szeret, bár erről nem mer beszélni.

– Hát ő nem pária?

– De igen, pária, de a nemzetsége egy vagy két fokkal a miénk fölött áll... Életem végéig özvegyen maradni – ez is nehéz sor, Sarad. Meg aztán Nizmat nagyapó annyira bánkódik amiatt, hogy kihal a családja. És ő is öregszik. Már nehezebbre esik a munka. Ha pedig Nizmat meghal, velem mi lesz? Nem marad más, mint hogy a vízbe öljem magam, mint ezt nálunk sok özvegy teszi.

Sarad elgondolkozott.

– Arielt szereted?

– Hallgass, Sarad! – kiáltotta ijedten Lolita. A vér kifutott az arcából, szemöldöke összerándult. – Ilyesmire gondolni sem szabad.

Sarad nem nyugodott.

– Miért nem?

– Vajon ábrándozzhat-e az égi napról az út pora, amelyet mindenki lábbal tipor?

– A nap a lótvuszvirágra is és az út porára is ragyog – válaszolta fontoskodóan Sarad, és hamiskásan hunyorított. – Ariel egyáltalán nem nap, hanem egyszerű ember, akár én. Csak én nem tudok repülni, őt pedig megtanították rá.

Megjött Nizmat. A fiúcska észrevétlenül leosont a verandáról, és az erdőbe szaladt. Mint a vadászkutya, úgy járt körbe a bambuszbozótban, míg meg nem találta Arielt, aki eltűnődve feküdt egy fa tövében.

– Valamit mondani akarok neked, dáda! – Sarad térdre ereszkedett Ariel mellett, és elmesélte, miről beszélgetett Lolitával.

A Dandarát megtanította Arielt arra, hogy titkolja érzéseit, de Sarad mégis észrevette, hogy mondanivalója izgalmat kelt barátjában.

– Most menjünk reggelizni, dáda. Nizmat már megjött a munkából.

– Menjünk, Sarad! – És Ariel nyájasan megsimogatta a fiúcska haját.

A konyhó felé indult.

– Az öreg dolgozik, Lolita is dolgozik, én meg a fűvön heverésem – mondta Saradnak.

– De mitévő legyek? Hányszor felajánlottam Nizmatnak a segítségemet, de ő hallani sem akar erről.

Az öregember szokása szerint örömmel és tisztelettudóan üdvözölte Arielt. Most már csak unokája esküvőjéről ábrándozott. Akármilyen szegény is, a lakodalom nem lehet hitványabb, mint más embereké. Legyenek lakodalmi fuvolások, legyen virágfüzerekkel

körülfont, bambuszrudakból ácsolt baldachin az udvarban. Karos gyertyatartók helyett több mécsest lehet szerezni. Jó lenne fúvószenekart hívni, de ez sokba kerül. A virágfüzérek elkészíti Lolita meg Sarad. És minél hamarabb ki kell tűzni az esküvő napját.

– Talán elhalasztjuk a pudzsi ünnepéig – mondta Ariel.

– Minek őszig halogatni? – ellenkezett Nizmat. – Minél előbb, annál jobb. Tarával még nem beszélte, uram?

– Nem... Holnap beszélek – felelte Ariel. Nagyon szórakozott volt, jóformán semmit sem evett, viszont gyakran pillantott Lolitára, de annak a tekintete makacsul a földre szegeződött.

Reggeli után Ariel megint az erdőbe ment. Sétái során egyre messzebbre jutott a kunyhótól.

Egy ízben kiért az erdőből, és hirtelen sóbálvánnyá dermedt, annyira lenyűgözte a váratlanul elébe táruló látvány. Nagy, négyszögletes tó felszíne csillogott vakítóan, fehér kő keretében. A túlsó parton paloták emelkedtek, hatalmasak, akár a hegyek, díszesek, mint a veretes aranytárgyak, és könnyűek, miként a csipke. Az egyik kastély fehér falával a tó vizébe merült, s visszatükröződött benne csodálatos, faragványos oszlopfolyosóival, magas és alacsony, eltérő nagyságú és különböző alakú, fantasztikus virágokra emlékeztető tornyocskáival, erkélyeivel, loggiáival és szeszélyes formájú tetőivel együtt.

Az épület közepén méltóságteljes boltozat emelkedett egy megnyújtott, gömbölyű kupolában végződő, kicsiny, vékony, faragott harangtorony felé. Az építmény tetejétől a legaljáig tömegtelen faragás, csupa arabeszk, szövevényes vonalak eleven hullámzása. Olyan volt, mint egy álom.

Amikor Ariel elmesélte Nizmatnak, mire bukkant, az elcsodálkozott:

– Lám, hova vetődtél, uram! Ezek a mi Radzskumar rádzsánknak a palotái.

Azóta a paloták látványa mágnesként vonzotta Arielt. Az építészet szépsége most először tárult fel előtte, és mélyen a lelkébe vésődött.

Gyakran elhatolt a féltve őrzött palotákig, és a bozóton keresztül gyönyörködött bennük. Olykor gong lágycsengése, emberi hangok szűrődtek fülébe. Egy számára titokzatos és tilos világ!...

Most is öntudatlanul igyekezett a kastély felé, a rárohanó gondolatoktól felzaklatva; kezével félrehajtotta az ágakat, nem hallotta a madarak ezerhangú énekét és csivitelését, a sivalkodó majmok rikoltozását.

„Vajon szeret engem? Nem Isvart szereti, hanem engem?” – tűnődött Ariel, és szívét édes gyönyörűség szorította össze, lélegzete elakadt.

Maradjon itt, ezekkel a kedves, nyíltszívű emberekkel, vegye feleségül Lolitát, művelje a földet?... De „az út pora” fel tud-e emelkedni a naphoz? Hát a szerelem ereje miatt ne emelne fel Lolitát?... Isvar szerencsétlen lesz. De így is szerencsétlen. Tara nem egyezett bele a Lolitával való házasságába, talán most sem egyezik bele, Ariel rábeszélése ellenére. A vakok bizalmatlanok. Átkozott adomány! Szerencsétlen, aki nem olyan, mint a többi!... Talán sikerül Lolitát meggyőznie. Hát Pears? Nem nyugszik addig, amíg őt láncra nem veri. Ez a Pears, mint a vészjósló árnyék, elhomályosítja életének fényét... Nem, ő, az örök számkivetettségre ítélt Ariel, nem ábrándozhat egyéni boldogságról. El kell mennie... el kell hagynia Lolitát... A madarak csicserege a Lolita barna kezét és lábát ékesítő karperecek és karikák csörgésének tetszett, a nap fényfoltjai – az ő szeme csillogásának, az illatos fuvallat – az ő leheténe... Lolita valósággal feloldódott az egész természetben, körülvette, beburkolta, átölelte őt, mint a levegő... Ariel beleszédült...

TIZENHATODIK FEJEZET

Megint rabságban

Ariel szinte gépiesen elkanyarodott, kiért a tó partjára, és a paloták felé vezető útra tért, de most nem vette észre vakító pompájukat.

Töprengéséből női sikoly rázta fel.

Ariel megtorpant és körülnézett.

Balra alacsony kőkerítés húzódott, amely a rádzsa kertjét az úttól elválasztotta. Egy félmeztelen, sötét bőrű ember sepegte az utat. A kerítés mögött, a kertben kút látszott. Mellette igazhitű asszony állt zöld selyemszáriban. Rémülten hajolt a kút fölé, összeborzolt haját tépdeste, és kétségbeesetten kiáltozott:

– A fiam! A fiam! Mentsétek meg! A kútba esett!

A sepregető ember eldobta szerszámát, átugrott a kerítésen, és a kúthoz iramodott, hogy kihúzza a beleesett fiút.

Az asszony azonban, amikor észrevette, szélesre tárt karral elébe rohant – olyan volt, akár egy felbőszült nőtény oroszlán.

– Ne merd! – kiáltotta. – Ne menj közel! A te leheleted beszennyez!

– De hát segítséget hívtál – ellenkezett zavartan az utcaseprő, és megtorpant.

– Inkább fulladjon meg, haljon meg a fiam, mintsem a te érintésed beszennyezze! – kiáltott fel fanatikusan az asszony.

A félmeztelen férfi, az öröklődő jogú utcaseprők nemzetségéhez tartozó pária, lehorgasztotta fejét, s mint a megvert kutya, a kerítés felé ballagott; átugrott rajta, és ismét megragadta seprűjét, s közben idegesen rángatta a fejét.

Az asszony pedig újra felsikoltott:

– Mentsék meg! Mentsék meg!

A palota felől szolgák rohantak. De ők is mind páriák voltak. Amikor látták, hogy az asszony miként fogadta az utcaseprőt, a szokás által megszabott távolságra megálltak, s nem tudták, mitévők legyenek. Egyesek közülük visszafutottak a palotába, talán azért, mert rájöttek, hogy magasabb rendűt kell segítségül hívni.

Az asszony abbahagyta a kiáltozást. Most néma rémülettel bámult a kútba. Ijesztő csend támadt.

S Ariel hirtelen tompa, panaszos gyermeksírást hallott, amely kecskegida bégetéséhez hasonlított.

Mindenről megfeledkezve előrelendült, az úttól körívben a kúthoz repült, majd sebességét csökkentve lefelé ereszkedett az aknába. A nézők felkiáltottak és kővé meredtek, a gyermek anyja pedig a kút mellett a földre borult.

Hűvösség csapta meg Arielt. A kút mély volt. A fényes napsütés után Ariel semmit sem látott. De az akna fenekén csakhamar felcsillant a víz és benne egy fekete foltocska. A gyermek bizonyára kapálódzott; a fekete ponttól fényes körök gyűrűztek. Valami megérintette Ariel kezét. Kötél volt.

Amikor Ariel leért a fenékre, észrevette, hogy a kötéelhez vödör van erősítve. Oldalra dőlve úszott, és már félig megtelt vízzel, s benne ült egy három-négy éves forma gyermek. A vödör minden mozdulatára még jobban megtelt. Még egy perc – és a gyermek megfullad.

Ariel megragadta a fiúcskát, és lassan felfelé emelkedett vele. A víz lefolyt róla, sugarakban csorgott alá a kút megzöldült kőfalán.

Éles fény és meleg csapta meg Ariel fejét és vállát. Lehunyta a szemét, majd hunyorogva kissé felnyitotta, hogy kiszemelje a helyet, ahová a megmentett gyermeket tegye. Azután megint lehunyta a szemét, átugrott a kút peremén, és az asszonyhoz repült. Valaki kitépte kezéből a kicsit. Ugyanakkor érezte, amint néhány kéz megragadja.

Ariel tágra nyitotta a szemét, és aranymintákkal kihímzett, gazdag selyemszövetekbe öltözött embereket pillantott meg. Az egyiknek a málnapiros köntösén szivárványszínben csillant egy nagy gyémánt.

– Oldjátok el a vödör kötelét – mondta parancsolóan a gyémántos ember.
Néhány szolga a kúthoz rohant, felemelték a vödröt, és eloldozták a kötelet.
Arielt a szolgák kezébe adták. Azok erősen megkötözték, s közben a gazdag öltözötű férfiak távolabb húzódtak tőlük, nehogy beszennyeződjenek.
– Vezessétek a palotába! – parancsolta tovább a gyémántos férfi.
És mielőtt az álmélkodó Ariel egyetlen szót is mondhatott volna, megkötözve a palotába vitték, gyűrűként vették körül a szolgák, akik a kötél végét tartották.
„Nem repülhetek el!” gondolta Ariel.
Hallotta, amint a megmentett gyermek anyja így szól egy odafutó idős asszonyhoz:
– Damini! Fogd Anatot, és vidd be hozzám a zenanba^{*}. Nem érinthetem meg. Talán tisztátalan lett.

^{*} *Zenan* – a ház női lakosztálya, ahová idegen nem léphet be

TIZENHETEDIK FEJEZET

Erisz almája

– De mikor megyünk végre abba az iskolaszanatóriumba, Mr. Bowden? Már hat napja Madrasban vagyunk.

– Türelem, Jane kisasszony – válaszolt Bowden, miközben bifsztekjét porter sörrel öblítette le. Bárhol legyen is az angol, asztalán mindig ott kell lennie a kedvenc angol ételeknek és italoknak. – Már mondtam magának, hogy az iskolában egészségügyi zárlat van. Ez az átkozott ország nem tud szabadulni a járványoktól. Az ember bármely pillanatban felszedhet valami trópusi lázfélét, ha nem rosszabbat. A terített asztalon a pincér kolerát tálalhat fel magának, a bennszülött rikkancs a legfrissebb újsággal együtt pestist adhat át.

– Hát nem a rágcsálók és rovarok terjesztik a pestist? – kérdezte Jane, aki könyveiből megtudott egyet-mást Indiáról, s félretolta tányérját a hal maradékával.

– A legszörnyűbb: a tüdőpestis pedig a tárgyak által terjed. Maga talán nem tudja? Éppen ezért ajánlom, hogy ne hagyja el a házat, és ne olvasson újságot.

– Így is szinte magánzárkában élek – mondta sóhajtva Jane. – Indiába jöttem, és semmit sem látok, csak ezeket a háztetőket. – A lány a „fekete város” felé intett: a Kuvam folyócskán túl rendetlen összevisszaságban elterülő bennszülöttnegyed felé.

Európai kényelemmel berendezett, hétemeletes szálloda lapos tetején ültek. Narancssárga-zöld csíkos ponyva védte őket a tűző napsugaraktól. Az asztalok között pálmák álltak ládákban. Az asztalokon kis ventilátorok zúgtak. Újzüst vödörökben jégbe hűtött üdítő italok sorakoztak.

A hotel a folyócska közelében állt. Szobájának ablakából Jane figyelemmel kísérte a „fekete város” színpompás életét. A zezugos, szűk utcákon tarka ruhás, sötét, csokoládébarna, sáfránysárga emberek tömegei hullámzottak, és Jane olvasmányaira emlékezve igyekezett megállapítani, miféle fajtahoz tartoznak. Szamarak, bivalyok, lovak haladtak, kordék csikorogtak, kutyák futkostak. Éles hangon kiáltoztak a jég-, limonádé-, virágfűzér-árusok. Fuvolák sípoltak, dob pergett tompán, koldusok énekeltek vontatottan, szaniaszik, „szent emberek” kántálva szavalták a szent himnuszokat; mindenütt félmeztelen gyerekek sűrögtek-forogtak majomfürgeséggel.

A napsütéstől átizzott lapos tetők kihaltak voltak. Amikor azonban a nap lefelé hanyatlott, a levegő kissé hűvösebb lett, az égen nagy csillagok ragyogtak fel, és felkelt a hold – valamiféle különleges, indiai hold, amely az egész világot fantasztikus zöldes fénnel és szénfekete árnyékokkal borította el –, az utcák kiürültek, a lapos háztetők viszont mindjobban megteltek emberekkel, akik azért jöttek fel, hogy egy kis esti és éjszakai hűvösséget szívjanak. Gyékényszőnyegeket, párnákat, étellel teli tálakat hoztak ide, és élénk beszélgetés kezdődött. Rikoltozó hangok továbbították tetőről tetőre a legújabb híreket, amelyek halálesetről, betegségről, születésről, esküvőről, lánykérésről, családi perpatvarról, vásárlásokról és gazdasági veszteségekről szóltak. E drótnélküli távíró útján a nap valamennyi eseménye hamarosan a „fekete város” közkincsévé vált.

Ha Jane ismeri a helyi nyelveket, érdekes beszélgetéseket hallhatott volna a repülő emberről, aki úgy felkavarta a kedélyeket. Jane számára azonban minden csak idegesítő „lármás zagyvaságnak” tűnt.

Nemritkán, sőt túlságosan gyakran, temetési menetek vonultak az utcákon. A fuvolák éles hangjai szívettépően szálltak. A holttestet a városon kívülre vitték, hogy elhamvasszák. A fehér gyászruhás asszonyok zokogtak.

Ebben a „fekete városban” alighanem gyakoribb volt a haláleset, mint a születés.

Jane sietve odább lépett az ablaktól, hogy ne lássa a halál dús aratását.

Nem csoda, hogy Bowdennak sikerült ráijesztenie a lányra. Mióta Madrasba érkeztek, Jane csak a botanikus kertben járt, ahol a trópusi növényzet buja pompájával lenyűgözte. Visszafelé jövet módja volt egy elefántot látni: takaró volt rajta, és hátán ült a vezetője.

„Talán cirkuszi elefánt” – gondolta a lány.

– És Dotaller is naphosszat elkószál valamerre – mondta, miközben szórakozottan hámozott egy banánt. Szinte kizárólag banánon és tojáson élt, mert csak ezeket tartotta fertőzéstől mentes ételeknek.

– Dotaller, akárcsak jómagam, nem ül ölbe tett kézzel – vitázott Bowden, aki már rátért kedvenc koktéjlaira és likőrjeire. – Reméljük, hamarosan jó híreket közölhetünk magával...

Bowden és Dotaller valóban nem ült ölbe tett kézzel. Legalábbis az agyuk fokozottan működött.

Az utazás alatt ellenségnek tekintették egymást, és ki-ki igyekezett kitanulmányozni a másik jellemét és gyenge oldalait. Céljaik különböztek: Bowdennak az volt előnyös, ha Aurélius beszámíthatatlanná válik, de minél tovább él, Dotallernak viszont inkább Aurélius halála kedvezett volna, mivel ebben az esetben a megboldogult vagyona Jane-ra száll. Tőle pedig Dotaller-nak teljes jogú felhatalmazása volt az ügyek intézésére, s a lánynak a mindennapi életben való tapasztalatlanságát kihasználva, tőkét büntetlenül a saját zsebébe rakhatta át.

Bowden sokáig töprengett: útközben nem volt előtte társának megszokott bagolyszeme, és ez határozatlanabbá tette.

Hogyan cselekedjék? Világosítsa fel Jane-t Dotaller viselkedését illetően, vagy pedig kössön szövetséget az ügyvéddel? A baj csak az volt, hogy Jane annyira nem bízott Bowden & Haselongban, hogy vagyonának kezelését még akkor sem adta volna át a tisztelt cégtársaknak, ha történetesen összevesz Dotallerral. De miként tegye ő érdekeltté Dotallert? Kössenek hármass szerződést Bowden–Haselong–Dotaller – és osszák a hasznot háromfelé? De Aurélius vagyona sokkal nagyobb volt, mint nővéréé. Bowden & Haselong számára az efféle hármass szövetség hátrányos. Itt valamilyen más kombinációt kell kieszeln. Mennyire hiányzott most Bowdennak Haselong éleslátása!

Bowden mégis a megegyezés irányában kezdett puhatolózni. Dotaller kitérő magatartást tanúsított. Madrasban ugyanis önálló politikát folytatott.

Pears, akivel Bowden, Jane tudta nélkül, mindennap találkozott, egy ízben közölte, hogy Dotaller már célozgatott rá: ha Aurélius megkerül és meghal, akkor ő nagy összeget kap. A szélhámós sejteni engedte, hogy Ariel életben maradása vagy halála attól függ: ki ad többet neki – Bowden vagy Dotaller.

– Mindenekelőtt meg kell találni Arielt – mondta az igazgatónak Bowden.

– És akkor mit szándékszik tenni vele? – kérdezte Pears.

– Bírói úton cselekvésképtelennek nyilvánítatom mint lelki beteget, és lakat alatt őrzöm otthon, Londonban. Ne feledje el, hogy én vagyok a gyámja!

Ez a válasz nem tetszett a kétarcú Janusnak – Pears-Bharavának. A repülő ember igen értékes szerzemény, a Teozófiai Társaság és személy szerint az ő számára, és a kezéből kiengedni, akárcsak megölni, hátrányos volna. De jobb megölni, mint elengedni.

Pears erről semmit sem szólt, de a lelke mélyén úgy döntött mégis jobb lesz – ha eljön az ideje – megalkudni Bowdennal: az ügyvéd, ha már kieszközölte magának az életfogytiglani gyámságot Ariel fölött, ám rendelkezék a vagyonával, a fiút pedig át lehet majd engedni a teozófusoknak, akár kellő ellenszolgáltatás fejében – a londoni központ biztosan beleegyezik.

Mindenekelőtt azonban fel kellett kutatni Arielt. Pearsnek tudomására jutott, hogy Ariel és Sarad egy Madrasba tartó repülőgép szárnyán utaztak, és a város közelében elhagyták a gépet. Ezután a szökevényeknek nyomuk veszett.

– Mindenesetre valahol Madras környékén kell lenniük – mondta Pears. – Az éhség arra kényszeríti majd őket, hogy az emberekhez forduljanak – jelentette ki magabiztosan.

Senki sem tudta még, hogy Ariel és Sarad egy ellenkező irányú járatral északkeletre, Bengáliába repült.

– Most nézzük az utolsó kérdést – szólt Bowden. – Önnek, Pears, mégis beszélnie kell Miss Gallonnal. Hiszen én nem vihetem el a nem létező iskolaszanatóriumba. Önnek kell a képzeletbeli sanatórium igazgatójának szerepét játszania. – És Bowden elmagyarázta, hogyan viselkedjék és beszéljen Jane-nel.

Pears és Jane Galton találkozása még ugyanaznap megtörtént.

Pears európai ruhájában és nagy, teknőckeretes szemüvegében bizalmat keltőnek, tekintélyesnek látszott.

Bocsánatot kért, amiért korábban nem látogathatta meg Jane-t. Az intézetben egészségügyi zárlat volt. Pears sajnálkozását fejezte ki elmebeteg fivérének sorsa miatt. Az iskolaszanatórium mindent elkövetett, hogy visszaadja Auréliusnak lelki egészségét, a legjobb elmeorvosok kezelték, a betegség azonban túlságosan makacsnak bizonyult. Az egyik visszaesés során Aurélius a legszigorúbb felügyelet ellenére megszökött. Hiszen az elmebetegek rendkívül ravaszak, bátrak és leleményesek. Felosont egy háztetőre, onnan átugrott egy fára, és kereket oldott. De Miss Jane ne aggódjék. Megkeresik a fivérét. Erre minden intézkedést megtettek.

Jane részletesen ki akarta kérdezni az igazgatót Aurélius betegségéről, ekkor azonban váratlanul megjelent Dotaller, aki három napja nyomtalanul eltűnt. Fáradtan látszott, izgatott volt. Meg sem borotválkozott, úti ruháját sem vetette le.

– Megvan Aurélius! – kiáltotta köszönés nélkül, és egy karosszékre roskadt.

– Hol van? Hogyhogy? – záporoztak a kérdések.

– Holtfáradt vagyok. Adjanak inni, kérem!

Jane egy pohár vizet adott neki.

– Köszönöm – mondta Dotaller. – Tehát: alighogy repülőgépen megérkeztünk Madrasba, a legelső napon felkerestem egy kollégámat, Walton ügyvédet, aki már húsz éve Indiában él, és úgy ismeri, mint a tenyerét. Neki óriási összeköttetései vannak. Arra kértem, ha megtud valamit a repülő emberről, azonnal közölje velem.

– A repülő emberről? – kérdezte csodálkozva Jane.

– Igen, Auréliusról. Ez a rögeszméje, hát magának nem mondták? Azt képzelem, hogy repülni tud... És íme, három nappal ezelőtt Mr. Walton hívatott, és közölte, hogy nála járt egy ügyfele Udaipurból. Az illető hallotta egy ismerősétől, aki meglátogatta a helybeli rádzsát, hogy ott felbukkant a repülő ember. Más részleteket nem tudtam meg, de a szál egyik vége a kezemben van.

– Miért nem szolt nekünk erről? – kérdezte rosszállóan Bowden.

– Egyetlen percet sem vesztegethettem el, ezt ön is bizonyára megérti – vágott vissza mérgesen Dotaller.

– Sürgönyözni kellett volna útközben. Segítettünk volna – háborgott Bowden; megjegyzését azonban Dotaller válasz nélkül hagyta, s így folytatta:

– Waltontól egyenesen a repülőtérré hajtottam, és Calcuttába repültem, onnan Udaipuriba, ott megkerestem Walton ismerősét, megtudtam tőle, hol van ennek a rádzsának a rezidenciája, és elindultam hozzá. Radzskumar rádzsá, aki, mint mondják, jellegzetes keleti zsarnok és kényúr, nem méltóztatott fogadni. Akkor sikerült megvesztegetnem az egyik szolgáját, és kiderítenem, hogy a repülő ember valóban a rádzsá palotájában tartózkodik. Hogyan került oda, azt nem mondták el. Állítólag a repülő ember nagyon jól szórakoztatja a rádzsát. Miután minderről értesültem, nyomban útnak indultam visszafelé, és mint látja, haladéktalanul felkerestem önt, hogy közöljem, mire jutottam. Ugyan miért illehet szemrehányással, Mr. Bowden?

– Ön csupán azért tért vissza, mert a rádzsá nem fogadta, és önnek szüksége volt a segítségünkre – jegyezte meg epésen a másik.

– Még ha így van is, mi ebben a rossz? – vitázott Dotaller. – Ha a rádzsá fogadott volna, és kiadja nekem Auréliust, akkor együtt térünk vissza – ennyi az egész.

Bowden nem tartotta szükségesnek, hogy folytassa a vitát Dotallerral. De Bowden és Pears előtt egyaránt világos volt, hogy Dotaller megpróbálta az ügy valamennyi szálát a kezébe kaparintani. Szerencsére nem sikerült.

Dotaller azonban egyáltalán nem mondott el mindent, amit megtudott, látott és tett.

Valóban sikerült kiderítenie, hol tartózkodik Aurélius. Arról is értesült, milyen körülmények között került a rádzsá palotájába, bár azt nem hitte el, hogy a fiú repülni tud. Magával a rádzsával a furfangos ügyvéd nem is próbált találkozni. Más célt tűzött maga elé. Megismerkedett a rádzsá legalantasabb, legjobban lenézett szolgálival. Arra számított, hogy céljához alkalmas eszközre lel közöttük. Meg akarta vesztegetni őket, hogy megöljék Auréliust. Kiderült azonban, hogy az amúgy is megfélemlített szolgákat a sahib ajánlata halálra rémítette. Hiszen a sahibok mindig ép bőrrel megússzák az ilyen merényletet, a bennszülött szolgákra viszont a legszörnyűsebb kínzás vár, ha a rádzsá értesül árulásukról

és bűnükéről.

„Ha akkora aranyrudat kínálnának nekem, mint ez a palotatorony, akkor sem állnék rá” – válaszolta Dotallernak az ősz szakállú, öreg kertész. S így felelt a többi szolga is.

Dotaller nyomban megértette, hogy ezekkel az emberekkel lehetetlen zöldágra vergődnie. Sőt mi több: a felelősségtől féltve, besúghatják a rádzsának, mit tervez a sahib. Ilyen körülmények között veszélyes volt sokáig a rádzsza birtokán maradni.

Az ügyvéd könnyűszerrel kieszközölhette volna, hogy a rádzsza kihallgatáson fogadja: mint minden kiskirály, ő is szívesen látta magánál a sahibokat. De vajon elengedi-e a rádzsza Auréliust? Ez még kérdéses. Valamennyi szolga azt állította, hogy a rádzsza nagyra becsüli a repülő embert. És ha el is engedi? Ő, Dotaller, mit nyer rajta? Hiszen nem ölheti meg a fiút saját kezűleg, miután megszerezte. Az ügyvéd óvatos volt. Ha Aurélius a rádzsza palotájában pusztul el, őt gáncs nem érheti. Más dolog, ha Aurélius azután tűnik el nyomtalanul, miután a rádzsza kiadta. Dotaller persze hivatkozhat arra, hogy Aurélius megszökött, és azután baleset érte. De hát nemhiába volt ügyvéd. Védői gyakorlatából tudta, hogy a legcsekélyebb baklövés, elővigyázatlanság a bűnözőt végzetes következményekkel sújthatja, és olykor esztendőök múlva tárulnak fel látszólag teljesen elfeledett bűncselekmények. Nem, gentlemanhez nem illő dolog, hogy vérrel mocskolja be a kezét. Hadd tegyék ezt mások, akiket háttérből irányítanak!

Végül is bele lehet törődni abba, hogy Aurélius életben marad. Az a fő, hogy kiragadjja Bowden és Pears markából. A fiú hamarosan nagykorú lesz. Ő, Dotaller – Jane révén – intézkedéseket tesz az irányban, hogy a bíróság épelméjűnek nyilvánítsa Auréliust. A gyámságot megszüntetik. A fiatalember Jane lakásába költözik, és természetesen, akárcsak a nővére, meghatalmazást ad neki valamennyi ügyének vitelére.

Dotaller új tervet készített. Ha Aurélius nővére, gyámja és ő felkeresik a rádzsát, és bejelentik, hogy joguk van a fiatalemberhez, és ennek során megemlítik, hogy az egy lord és nagyitókés fia – akkor a rádzsza kénytelen lesz engedni. Jane pedig többé nem kíván megválni fivéréntől. Minden rendben lesz.

– Már említettem – folytatta némi hallgatás után Dotaller –, hogy a rádzsza zsarnok és kényúr. De ha maga, Miss Jane, és ön, Mr. Bowden ellátogatna hozzá...

– Hát mit mondtam! – tört ki Bowden. – Nélkülünk bezzeg nem boldogul!

– Én is ugyanazt mondom. Úgy látom, ön veszekedni akar, Mr. Bowden.

– Nekem is önökkel kell tartanom – jelentette ki Pears.

– Az ön utazása nézetem szerint nem szükséges – ellenkezett homlokát ráncolva Dotaller.

– Rendkívül szükséges – erősködött Pears. – Mint annak az iskolaszanatóriumnak az igazgatója, ahol Aurélius Galton gyógykezelés véget tartózkodik, igazolhatom a rádzsza előtt, hogy az ifjú beszámíthatatlan, és ezért különleges gondozásra szorul.

Bowden mérlegelte a helyzetet, amelyben jelenleg Dotaller látszott a legveszélyesebb vetélytársnak, s úgy döntött, még egy szövetségest akar maga mellett, és támogatta Pearst. Jane nem ellenezte, és Dotaller kénytelen volt beleegyezni.

Elhatározták, hogy nem vesztegetik az időt, és még aznap odarepülnek.

Dotaller magára vállalta az útikalauz szerepét. Különösebb kaland nélkül el is jutottak a rádzsza mesebeli palotáihoz.

TIZENNYOLCADIK FEJEZET

Sikertelen keresés

Jane végre-alahára meglátta az igazi Indiát. Bár a lányt felizgatta a közeli találkozás beteg öccsével, akit sok éve nem látott, a paloták és a parkok szépsége mégis elbűvölte. Ráadásul a főpalota előtt éppen aranyhímezésű takarókkal dúsan feldíszített elefántokat vezettek el. Ezek aztán valódiak voltak, nem cirkusziak!

A rádza nagyon szívélyesen fogadta vendégeit európai módra berendezett dolgozószobájában, és maga is európai ruhát viselt – amivel csalódást okozott Jane-nek. A lány kíváncsi volt, hogyan értetik meg magukat a rádzsával. Kiderült azonban, hogy kitűnően beszél angolul. És mégis jellegzetes keleti ember volt. Kikeményített hófehér ingmelle még jobban kiemelte bőrének barnaságát. A rádza Othellóra emlékeztette Jane-t.

Bowden röviden kifejtette látogatásuk célját. Szavai közben a rádza arca egyre nagyobb zavart árult el.

– Nagyon fájlalom – mondta, amikor az ügyvéd befejezte mondanivalóját –, hogy nincs szerencsém teljesíteni kérését: Aurélius Galton, ahogyan ön ezt a csodálatos ifjút nevezi, valóban nálam tartózkodott, most azonban nincs itt... És én... ehhez semmi többet nem tehetek hozzá. Az ön Auréliusa eltűnt.

Ez a váratlan hír valamennyiüket megdöbbenetette. Jane, Bowden, Pears és Dotaller egymás szavába vágva tették fel kérdéseiket, a rádza azonban idegesen tépdesve göndör szakállát, folyton ugyanazt hajtogatta:

– Semmit sem tehetek hozzá ahhoz, amit már elmondtam. A szolgák közölték, hogy múlt éjjel eltűnt az ifjú, és többé semmit sem hallottam róla... Nem óhajtának teát? Bizonyára elfáradtak az úttól. Nem? Akkor talán kedvük volna megtekinteni a gyémántjaimat?

– Sir! – kiáltott fel Bowden. – Bátorkodom feltételezni, hogy ön teljesen átérzi a felelősséget mindezért...

Nem fejezhette be. Az európai szívélyesség álarca egy csapásra lehullott a rádzsáról. Szeme szikrákat vetett, úgyhogy Bowden torkán akadt a szó, és elsápadt.

– Bátorkodom feltételezni, hogy ön is teljesen átérzi a felelősséget azért, amit mondott, Sir! – szakította félbe a rádza. – Én magamra nézve rendkívül sértőnek tartanám önnek azt a pusztá feltevését is, hogy én – s az én-t különösen hangsúlyozta – olyasvalamit állítok, ami nem felel meg a teljes valóságnak.

Mindnyájan megértették, hogy a beszélgetésnek vége, semmi többet el nem érhetnek a rádzsánál. A búcsúzás sokkal hidegebb és kényszeredettebb volt, mint a találkozás.

Bowden, miközben lefelé haladt a szőnyegek és virágok között elvesző márványlépcsőn, halkán odaszólt Jane-nek, hogy megvigasztalja a lányt és önmagát is:

– Ne búsuljon, Jane kisasszony. Aurélius nyilván megint megszökött. Ez persze nagyon szomorú, de maholnap úgymint megtaláljuk. Messzire nem rep... mehetett el.

A lány felsóhajtott.

– A rádza nem akar megválni a repülő embertől. Bizonyára magánál rejtegeti – mondta Dotallernak Pears, amikor már a parkon áthaladtak az alacsony kőkerítés mellett. – Mi azonban megmozgatunk mindenkit, szükség esetén elmegyünk az alkirályig, és kieszközöljük, hogy házkutatást tartsanak a palotában, és hogy a rádza kiadja Auréliust.

Dotallernak a maga dolgán járt az esze, Pears szótlánul ment lefelé.

Hirtelen egy hang ütötte meg a fülét a kerítésen túlról. Néhány hindi nyelven mondott szó arra készítette, hogy megálljon, és a beszélgetésre figyeljen.

Az út közepén utcaseprő állt, mellette egy sovány öregember és egy serdülő lány.

– A legutolsó féregként szülessék újra, ha hazudok! – kiáltott fel az utcaseprő, akit szemlátomást felháborított a bizalmatlanság. – Olyan embertől hallottam, aki maga, saját kezűleg kötözte meg a repülő embert, mielőtt a rádza parancsára feneketlen kútba vetették.

Az öreg legyintett, és tompa hangon mondta:

– Mindennek vége. Menjünk, Lolita!

A lány azonban nem mozdult. Ezelős tekintettel bámult az öregemberre, majd határozottan kijelentette:

– Ő nem halhat meg!... Ezt mondta: „Várj rám, Lolita!” – és én várni fogom...

– Mi baja, Mr. Pears?! – kiáltotta Dotaller, s odament hozzá. Amikor azonban rápillantott az igazgató elsápadt arcára, aggodalommal, halkra fogott hangon kérdezte: – Mi történt?

– Semmi, semmi. A szívem. Előfordul nálam... Mindjárt elmúlik.

Dotaller bizalmatlanul nézett rá.

Este, amikor már előállt az autó a szálloda bejáratához, Pears arra a döntésre jutott, hogy nincs miért tovább lepleznie a titkot, s így szólt Bowdenhez:

– Mr. Bowden! Nincs többé min vitáznunk. Ariel-Aurélius Galton már nincs az élők sorában. A rádza parancsára megölték.

És beszámolt a kihallgatott beszélgetésről.

Váratlanul hangos kiáltás hallatszott a másik szobából. Ó, az indiai vidéki szállodák árulkodó vékony falai!

Pears és Bowden sírva találta Jane-t.

A zajra beszaladt Dotaller. Amikor értesült a történekről, alig tudta türtőztetni örömét. Az ő számára minden a legkedvezőbbben alakult!

TIZENKILENCEDIK FEJEZET

Az uralkodó haragszik

Anat, akit Ariel kihúzott a kútból, a gyémántos embernek, Mohitának, a rádza első tanácsosának és kedvencének a fia volt.

A rádza kedvencének lenni nem kis dolog. Radzkumar rádzsának olyan kincsei voltak, amelyeknek teljes értékét még jómaga sem ismerte pontosan. Kevés európai tudja, hogy egyes indiai rádzsák a világ leggazdagabb emberei, akikhez képest a híres milliárdosok – a Rotschildok, Morganok, Rockefellerek, Vanderbiltek – aránylag szegény halandók. A rádzsák évszázadokon át, nemzedékről nemzedékre gyarapították vagyonukat, amely főként drágakövekből és aranyból állt.

Mindez a gazdagság csupán azért oly kevésbé ismert, mivel a rádzsáknak nincs szükségük eladni gyémántjaikat, ha pedig rászorulnának, akkor sem lenne mindig lehetséges: a világtőzsdén nem sok vevő akadna az olyan drágakövekre, mint a „Nagymogul” vagy a „Régens”. Ingatlan vagyonuk – paloták, birtokok – szintén óriási. De értékre nem mérhetők ezekhez a briliáns- és gyémánthegekhez.

Nem csoda, hogy a rádzsák úgy jutalmazhatják kedvenceiket, ahogyan Európa leghatalmasabb és leggazdagabb királyai sem tehetik.

A rádza jóindulatát és szeretetét azonban ki kell érdemelni. Mint mindenki, aki zárt világban, dologtalanul él, a rádza is legjobban az unalomtól félt, noha meglehetősen művelt volt, és kitűnően beszélt angolul. Felesége, Sjama úgy csevegett franciául, mint egy párizsi nő. A rádza vele együtt többször járt Európában: Londonban, Párizsban, Berlinben. A frakk és a szmoking a bő és könnyű nemzeti viselet után, a színház és a díszestélyek, az európai konyha, az egész életmód azonban túlon túl idegen volt számára, és sürgette feleségét, hogy utazzanak haza.

Otthon, miután elvégezte a megtisztító szertartást, s ledobta a kényelmetlen ruhákat, megkönnyebbülten lélegzett fel. Boldognak érezte magát. Könnyű selyemköntösben órák hosszat feküdt a pamlagon. A szolgálgyerek pálmalegyezővel hajtotta rá a levegőt. A rádza elővette az Európában vásárolt könyveket és folyóiratokat, kiválasztott valamilyen „könnyebb” regényt és olvasott.

Indiában is lehet valaki európai!

Radzkumar a maga nemében „a felvilágosult abszolutizmus híve” volt. A Brahmin-Szamadzs vallási társasághoz tartozott, nem hódolt bálványoknak, nem túl buzgón végezte a terhes vallási szertartásokat, muzulmán szakácsa által készített vadpecsenyét evett, figyelemmel kísérte a könyvújdontságokat, filozófiai műveket olvasott, Rousseau-val és Nietzschével egyaránt egyetértett. Szerette a sahíbok társaságát, és barátkozott velük.

Miután két-három napig elheverészett az új könyvvel, hirtelen érezni kezdte, hogy az unalom kígyója újra szívéhez férkőzik.

Ilyenkor jelent meg a színen Mohita.

– Mi újság, Mohita? – kérdezte a rádza, s hanyagul a szőnyegre dobta a könyvet.

Mohita „letörölte az uralkodó lábának porát”, magasztaló szavakkal köszöntötte, és rövid jelentést tett a gazdasági ügyekről, a sahíbokkal és a parasztokkal kötött új szerződésekről, a bérleti díj beérkezéséről, a pontatlan adósokra kirótt bírságokról.

Ma azonban a rádza szórakozottan hallgatta, s minduntalan ezzel a kérdéssel szakította félbe:

– És nálad mi újság, Mohita?

– A gyermekegyüttes új táncokat tanult be.

A rádzsának eszébe jutott a párizsi kánkán, és gúnyosan elmosolyodott.

– Régi nóta. Különben mutasd!

Mohita összecsapta a tenyerét, az ajtó melletti magas boltozaton szétvált a bársonyfűgöny, és karkötőkkel, csörgőkkel, csengettyűikkel csilingelve, könnyű fátolszövetbe burkolt kislányok és tarka ruhás fiúcskák szaladtak be. Fuvolák hangjára

táncolni kezdtek. Mozdulataik kecsesek voltak, ijedt arcukra mosoly dermedt.

– Régi nóta – ismételte újra a rádzsza, és legyintett.

A fuvolák elhallgattak, a gyerekek abbahagyták a táncot, s mint az ijedt báránycsapatba verődtek.

A rádzsza a kánkánról kezdett mesélni Mohitának, hogy milyen ruhában lépnek fel ott a nők, micsoda bokázást csapnak a levegőben – „képzeld, fejük fölé lendítik a lábukat, és az összes fodor: huss!” –, s megparancsolta, hogy a kislányoknak ilyen ruhát készítsenek – bő szoknyát, magas sarkú cipőt –, és tanítsák meg őket a kánkánra. Mohita meghökkenve hajolt meg.

– Mi van még?

– Púposak, sánták és vakok tánca.

Ez újdonság volt.

– Mutasd!

A gyerekek elszaladtak, s nem titkolták örömeiket, hogy minden kedvezően végződött: senkit sem vesszöznek meg vagy csukatnak föld alatti tömlőcbe, kenyéren és vízen tartva – ami gyakran előfordult.

Tompa dobpergés hallatszott, és egy sereg képtelen, színes rongyruhába öltözött, szokatlan külsejű ember szaladt be a szobába, sántikálva, el-elesve, botladozva és sopánkodva. Mohita urának távolléte alatt sem vesztegette idejét. Ugyan honnan ásta ki ezeket a torzszülötteket? A busa fejű, békaszájú púposok rárontottak a sántákra, púpjaikkal ledöntötték őket a lábukról, elestek, a vakok homlokukkal egymásnak ütköztek, és sivalkodva kapdostak a fájó részükhöz, harsogtak a dobok...

A rádzsza kacagott. Mohita sugárzott.

– Hívd Sjama ránit! – kiáltott fel a rádzsza.

A ráni divatos párizsi ruhában és feltűnően magas sarkú cipőben jelent meg. Egy pillantást vetett a táncolókra, és felkiáltott:

– Nagyszerű! – Hirtelen leült a padlóra, átkulcsolta a térdét, és ellenállhatatlan nevetésre fakadt, s úgy rázta a fejét, hogy frizurája szétzilálódott.

A rádzsza lehúzta ujjáról óriási briliánsköves gyűrűjét, és odadobta Mohitának, az pedig röptében elkapta a megcsillanó ajándékot, és mélyen meghajolt.

Az egyik vak, akit púpos társa ledöntött, hanyatt esett. Fejével az oszlop kiszögellésének vágódott, s a legőszintebben feljajdult:

– Ó, hogy dögölnétek meg, átkozott kínzók! – kiáltotta.

A rádzsza arca egy szempillantás alatt elsötétült, de Mohitáé is: amikor felhő homályosítja el a napot, árny borul a földre.

– Nem rád érte, uram, hanem a púposokra! – jelentette ki sietve a tanácsos.

A rádzsza azonban a fal felé fordult, és dühösen mormolta:

– Száz korbácsütés! És hagyjatok magamra. Valamennyien eltávoztak. Még jó, hogy Mohitának sikerült idejében megkapnia a gyűrűt. De az úr megharagudott. Mohita megparancsolta a szolgálknak, hogy az ő nevében még száz korbácsütést sózzanak a vakra. Ez teljesen elegendő volt ahhoz, hogy a szerencsétlent megszabadítsák mindattól a bajtól, amellyel az élet még sújthatja.

Mohita bosszankodott. Hiszen még néhány műsorszámot tartogatott a rádzsza számára. Például a karmos vasbottal felfegyverzett, meztelen rabszolgák harcát. A rádzsza különösen szerette ezt a szórakozást. Amikor a vér előntötte a rabok barna testét, Rousseau hódolóját valóságos tűz fogta el, szeme kigyúlt, orrlyukai kitágultak.

– Üsd! Karmold! Erősebben! Úgy! Úgy!... – buzdította gladiátorait, és nagyon elkeseredett, amikor valamelyikük élettelenül zuhant a földre, és a játék befejeződött.

Még tigrisvadászat is volt Mohita tarsolyában. E célra egy pompás elefántot idomított be, amelynek hatalmas agyaraira réztüskéket erősített.

A rádzsza azonban nem hívta Mohitát, és az tanácstalan volt: nem tudta, hogy szerezze vissza az uralkodó kegyét.

Ekkor történt a baleset a fiával. Amikor a szolga jelentette, hogy fia a kútba esett, Mohita odaszaladt, és tanúja volt annak, amikor Ariel berepült az utcáról, a kútba merült, és kihúzta a gyermeket.

Mohita a fiáért nem aggódott. Az első feleségétől született, akit már nem szeretett, neki pedig három felesége volt.

A repülő ember azonban lenyűgözte.

Nem töpregett azon, mi fán terem a repülő ember – természetfölötti lény-e vagy újfajta bűvészmutatvány. A fő az, hogy merőben szokatlan, új látványosság, új szám. A repülő emberrel, akárki legyen is az, nem fél az uralkodó zord színe előtt megjelenni. Ilyen csoda láttán a rádza mindenről elfeledkezik, és ő visszanyeri a jóindulatát.

S Mohita utasítást adott, közzék meg a repülő ifjút, még ha maga a testet öltött Krisna lenne is.

HUSZADIK FEJEZET

Helyreáll a béke

Mohita a megkötözött és szolgálától körülfogott Arielt a hátsó bejáraton, a fehér sipkás, fekete, csokoládébarna és sáfránysárga bőrű szakácsokkal zsúfolt konyhák mellett vezette a palotába. A keskeny lépcsőn felmentek az első emeletre, elhaladtak a női lakosztály, a zenan mellett, ahol szolgák felügyeletével, zajosan hancúroztak a gyermekek. Az egyik szobában egy idős nő rápillantott Arielre a szemüvegén keresztül, amelynek egyik oldala piros fonállal a füléhez volt kötve. A másik szoba padlóját kék és fehér futók és szőnyegek borították, amelyeken tarka selyemszövetből készült párnák heverték szanaszét. Alacsony kereveten egy lány ült, világoskék szárijának vége a fejére volt vetve. Válla görcsösen rángatózott, nagy könnycseppek hullottak térdére. Mellette fehér ruhás öregember állt, homlokán piros és sárga kasztjelek voltak. Szigorúan dorgálta a lányt, aki ugyanolyan fogoly lehetett, mint Ariel.

Könnyű, cifra oszlopokkal szegélyezett, fedett folyosón – ahonnan a tükörsima tóra nyílt kilátás – átmentek a rádza lakosztályába. A stukkódíszítésű, boltíves, arabeszekkel, fantasztikus virágokkal, állatokkal és madarakkal tarkított oszlopos és fülkés, óriási termék úgy váltakoztak, mint kaleidoszkópban a bizarr mintázatok. Arielnek néha úgy rémlett, mindezt csak álmodja. Attar erős szaga és virágzó leanderek fűszeres illata áradt, amelyek ragyogó, színes zománccal ékesített, nagy vázákban álltak. A sokféle illattól és a tarkaságtól Ariel elszédült.

– Itt várjatok – parancsolta Mohita az Arielt körülfogó szolgáltnak, amikor egy aranygyűrűvel ékesített, bíborszínű függönyhöz érték.

A függöny mögül haragos hang hallatszott. Az egyik szolga megrántotta Arielt. A fiú megállt.

Mohita izgatottan beosont a függöny mögé.

Földig hajolva, lassan közeledett a rádzához, akinek arca még most is borús volt. Ezen az arcon kívül Mohita semmit sem látott.

– Nem hívtalak, Mohita – mondta szigorúan a rádza.

A tanácsos egyre csak alázatosan hajlongott, görnyedező testtel odasomfordált az uralkodóhoz, és valamit súgott a fülébe. A rádza arcán csodálkozás, bizalmatlanság, kíváncsiság kifejezése jelent meg – majd újra csodálkozás és újra bizalmatlanság.

Mohita izgatottan figyelte ezeket a változásokat. „Csak ki ne dobjon!” – gondolta.

– Jól van. Mutasd meg. De ha becsapsz, akkor jegyezd meg: feleségeid már ma fehér özvegyruhát öltenek!

Mohita végig sem hallgatta a rádza szavait, a függöny mögé rohant, és megparancsolta, vezessék be Arielt.

Az belépett a terembe, és az első pillanatban elvakult. Valahonnan a magasból éles fénysugarak hatoltak be, s a falak, az oszlopok aranyán villódtak, a légies, csavart oszlopok mellett álló emberek ruháit elborító drágaköveken csillogtak. Kék függöny alatt, málnapiros szőnyegeken és párnákon óriási aranyrög feküdt, amely a szivárvány színeiben ragyogott.

Amikor a fiú magához tért, észrevette, hogy az, amit aranyrögnek tartott – maga a rádza, aranyhímzéses köntösében. A ruháját díszítő briliánsok és gyémántok bizonyára milliókba kerültek, homlokán pedig olyan óriási briliáns ragyogott, amelynek felbecsülni is nehéz lett volna az értékét.

A rádza sötét bőrű, kissé lapos arcú és vastag ajkú férfi volt, bár ereiben – a származási táblázatok tanúsága szerint – a legtisztább hindu vér csorgott.

A nagyúr ragyogó fekete szemét némán függesztette Arielre. Őt pedig csak a Dandarát iskolája segítette hozzá, hogy kiállja ezt a tekintetet.

Azután a rádza a körülötte álló híveire nézett, akiknek öltözéke színpompában és tarkaságban a pávák és a papagájok tollazatával versenghetett.

A rádza megparancsolta Arielnek, hogy lépjen közelebb.

A szolgák előretuszkolták a fiút.

– Ki vagy? – kérdezte a rádza.

Az még nem döntötte el, hogyan viselkedjék, ezért hallgatott.

– Ki vagy? – ismételte meg a kérdést a rádza angolul, mivel úgy vélte, Ariel nem ismeri a hindosztáni nyelvet.

Az ifjú tovább hallgatott.

Mohita bengál és marathi nyelven tette fel ugyanazt a kérdést, azután áttért a dravidákra – a telugura, a tamilra, végül pedig a tibeti-burmaina... Az eredmény ugyanaz volt.

A rádza elkomorodott, s így szólt:

– Vagy süket, vagy makacs. Én azonban szólásra bírom! – És szeme megvillant. – Tudsz repülni? – kérdezte, újra a hindosztánira térve át.

Mohita nem bírta tovább, odalépett Arielhez, és tarkón vágta.

– Beszélj már, te számár, ha nem akarod végképp elveszíteni a nyelvedet!

Ariel ajka megremegett, de egyetlen szót sem szólt. Úgy gondolta, ha süketnek tetteti magát, és nem mutatja be repülési képességét – akkor talán elengedik.

A rádza kitépte a szolgál kezéből a legyezőt, amellyel az a levegőt hajtotta rá, odavágta Mohitához, toppantott és felüvöltött:

– Gazember! Valami hülyét hoztál ide!...

– Kegyelmezz életemnek, uralkodóm! – kiáltott fel Mohita, és térdre hullott a rádza előtt. – Nem hazudtam! Kérdezd meg tőlük – s a szolgálakra mutatott –, kérdezd meg feleségemtől, Bintjaba szinitől. Valamennyien látták, amint ez az ember vagy testet öltött szellem repült! Korbácsold meg, akkor megszólal, és repülni fog!

– Nem kerüli el a korbácsot, de egyelőre te kapsz! – A rádza összeütötte a tenyerét.

A trónus jobb oldalán szétvált a függöny. Hatalmas, göndör hajú férfi jelent meg, fekete, mint az ébenfa, s kezében hétágú korbáccsal; mindenkor készen állt az uralkodó parancsának teljesítésére.

A rádza némán Mohitára mutatott. A hóhér süvítve meglendítette korbácsát, és lecsapott. A padlón fekvő Mohita éktelenül felüvöltött, egész teste görcsösen megvonaglott, kezét-lábát maga alá húzta.

Ariel felegyenesedett, és hirtelen így szólt:

– Hagyjátok abba! Igenis tudok repülni!

A hóhér korbácsa megtorpant a levegőben, a rádza pedig ijedten a párnákra hanyatlott, majd odakiáltotta szolgálainak:

– Erősebben tartsátok a kötelet! Ha elrepül, mindnyájatoknak a fejét vétetem!

Ariel lekuporodott a padlóra. Mohita nyöszörgött, arca azonban tündökölt. Elmúlt a vihar! Négykézlábra emelkedett, és nyomban leült a padlóra.

– Ki vagy? – kérdezte ismét a rádza, s már némi félelemmel nézett Arielre.

A fiú leginkább attól tartott, hogy visszaküldhetik a Dandaratra, ezért így szólt:

– Nem tudom, ki vagyok, és honnan jöttem.

A rádza végképp meghökkent.

– Hogyhogy nem tudod? Hiszen az utcáról repültél be a parkomba. Nos, azelőtt hol voltál?

– Éppúgy nem tudom, akár az újszülött csecsemő. Az utcán eszméltem magamra, ahonnan ide repültem. – Ariel azt felelte, ami éppen az eszébe jutott.

– De honnan tudsz az újszülött csecsemőkről? – kérdezte a rádza.

Ariel zavarba jött, s nem tudta, mit válaszoljon.

– Úgy látom, csűröd-csavarod – mondta a rádza. Hangjában azonban már nem volt harag.

A repülő ember erősen megragadta képzeletét.

Ezzel a csodálatos emberrel csínján kell bánni. Meg aztán micsoda kincs! Sem a fáraók, sem a leghatalmasabb császárok és királyok nem rendelkeztek ilyen, játékszerrel! Bárcsak meg lehetne szelídíteni ezt a kétlábú madarat!...

– Hogy hívnak?

Ariel kis ideig gondolkozott, majd így felelt:

– Sziddhának.

A hindu mitológia egyik szellemének nevét mondta.

– Sziddhának? Hadd legyen Sziddha – mondta némi szünet után a rádza.

– Legkegyelmesebb herceg! – emlékeztetett önmagára a feléledt Mohita.

A rádza kegyes pillantást vetett rá, és így szólt:

– A kincstárnok százezer rúpiát adjon ki neked... Meg hétszázézet... a hét sebhelyért, amely a testedet érte.

Mohita földig hajolt. Ekkora vagyont a rádza természetesen nem ad neki, de jutalom nélkül mégsem hagyja.

– Ide hallgass, Sziddha: maradj nálam, nem bánod meg.

Belépett a terembe Sjama ráni.

Nemzeti viseletben volt. Homlokát veretes, művészi fejként díszítette, amelyet nagy smaragdkövekkel és vérvörös rubinokkal kirakott tű erősített fekete hajához, nyakát tömör, kovacsolt arany nyaklánc fogta át, lábán csörgőkkel ellátott ezüstköcsöntő lógtak alá. Élénkzöld ruhát viselt, mint igazhitű nőhöz illik, karját vállától csuklóig arany karperecek borították; ezeket selyemzsinórok fűzték össze, amelyek egyúttal a keze fejére lecsüngő, törekeny üveg karkötőket is tartották. E belföldi készítményű ékességek között akadt a ráni kezén néhány olyan drágaköves arany karkötő is, amely a legjobb párizsi ékszerészek munkája volt.

Aki ránézett, nehezen képzelhette el, hogy ez a mesebeli királynőhöz hasonló asszony európai ruhában és magas sarkú cipőben is tud pávaskodni.

– Ide hallgass, Sjama... – mondta a rádza. – Mohita új csodát szerzett.

Hű udvaronca tüstént mosolyogni, hajlongani kezdett. A rádza már jó hangulatban volt, és azzal akarta feledtetni előbbi dühét, hogy felesége jelenlétében dicsérte Mohitát.

– Nézd, ez az ifjú repülni tud – folytatta, és Arielre mutatott sokgyűrűs ujjával.

– Hát ő az! Már hallottam, hogy megmentette Anatot. Ezért jutalmat érdemel – mondta Sjama, és közelebb lépett Arielhez. – Miért van megkötözve? Szegény!... És milyen szép!... Oldozzátok ki a kezét! – parancsolta a szolgálknak.

– Oldozzátok ki a kezét, de fűzzetek kötelet a teste köré – tette hozzá sietve a rádza, és nyugtalanul fészkelődni kezdett a párnán. – És jó erősen tartsátok a végét!... Nos, Sziddha, most pedig mutasd meg, mit tudsz.

Ez alkalommal Ariel nyomban a levegőbe emelkedett. A szolgák fokozatosan utánaengedték a kötelet, mintha kötött léggömböt tartanának. Ariel egészen a magas mennyezetig szállt, ott körözni kezdett, és a stukkódíszítéseket nézegette.

A rádza a párnára támaszkodva érdeklődéssel és nyugtalanul figyelte a fiút. Sjama távolabb lépett, hogy jobban lássa, és az izgalomtól sápadt arccal bámulta a repülő embert.

– Csodálatos! – kiáltott fel.

– Elég, Sziddha! Ereszkedj le!

Ariel leszállt.

– Mit jelentsen ez? – kérdezte fojtott hangon Sjama. – Ki ő? Isten? Ember?

– Sziddha nem akarja megmondani nekünk – válaszolt a rádza. – De majd megmondja, és nálunk marad. Nemde, Sziddha? Nem repülsz el tőlünk, ugye? Akár isten vagy, akár ember, az égben sem lesz olyan dolgod, mint nálam. Nem repülsz el?

– Nem!

– Nos, ez pompás! De azért ne vedd rossz néven, egyelőre mégis vigyázni fogunk rád.

– Talán éhes vagy, Sziddha? – kérdezte barátságosan Sjama.

A fiú hálásan nézett rá. Ilyesmire csak asszony gondolhat.

Ariel azonban kissé tévedett: Sjama jólelkű teremtes volt, de a kérdést hátsó gondolattal tette fel: „Az isteneknek nincs szükségük táplálékra.” És Sziddha a válaszával elárulja a lényegét – isteni-e vagy emberi.

– Bizony megéheztem – felelte egyszerűen Ariel, s elmosolyodott.

„Nem isten!” – gondolta Sjama.

A rádza pedig fojtott hangon igen szigorú és pontos utasításokat adott Mohitának arról, hogyan kell Sziddhát őrizni és tartani.

Végezetül két ékköves gyűrűt húzott le ujjáról, és odadobta Mohitának.

Helyreállt a béke.

HUSZONEGYEDIK FEJEZET

Rendben van

Arielt a rádza hálósobája melletti helyiségbe kísérték. A rádza azt akarta, hogy Sziddha a közelében legyen.

A repülő lény mellé tizenkét szolgát állítottak, mintha vérbeli herceg volna. A szolgák persze őrizték is a foglyot.

Mély meghajlással ajánlották Sziddha úrnak, hogy vegyen jó szagú olajokkal illatosított fürdőt, drága ruhákba öltöztették, bőséges és ízletes ebédet hoztak.

A gyümölcsök között voltak ritka fajtájúak, így feltálatlak burmai mangusztánt, amelyet Ariel sohasem látott, és nem tudta, hogyan kell enni. Zavartan nyomogatta és tépegette, megpróbált beleharapni.

Az asztalnál felszolgáló, tiszteletre méltó, ősz indus mosolyát rejtve így szólt:

– Késsel vágd fel, uram, és a belsejét ízleld meg. – „Ahhoz képest, hogy isten, bizony nem valami sokat tud” – gondolta az öregember.

Ebéd után Ariel élvezettel nyúlt el a pamlagon. Egy barna fiúcska fölébe hajolt s legyezte. A magas, rácsos ablakok mellett fecskék repültek, és Ariel irigyelte őket.

Itt jobb, mint a Dandaratanban, de mégsem lehet nyugodt. Már képet alkothatott magának a rádzsáról, aki olyan könnyedén csap át nyájasságból kegyetlenségbe. Most jó hozzá, de mi vár rá holnap?... Milyen örömmel cserélné fel ezt az aranyozott kalitkát Nizmat szerény kunyhójával! Ugyan mit gondolhat róla az öreg, Lolita és Sarad? Olyan váratlanul tűnt el... Hát valóban arra van ő ítélve, hogy egész életében egyik kalitkából a másikba kerüljön? Miért nem olyan szabad, mint a fecskék? Ha nem volna ez a vasrács, ő bizony velük együtt elszállna az ég kék végtelenjébe.

Napközben a rádza többször benézett Ariel szobájába, nyájasan érdeklődött, jól van-e, elégedett-e az étellel és a szolgákkal.

A rádzsát furdalta a türelmetlenség, hogy játsszék egy keveset az új játékszerrel, Sjama azonban meggyőzte, hogy ne zaklassa Sziddhát – hadd pihenjen ma. A rádza pedig, keleti zsarnoksága ellenére, sok tekintetben engedett szeretett ránijának, aki India egyik legszebb és legokosabb asszonyának számított, a sahibokkal való ügyekben hasznos segítőtársa volt. Azt, amit a rádza nem tudott kiharcolni a sahiboktól, Sjama néhány ügyesen elejtett szavával és elbűvölő mosolyával könnyűszerrel elérte.

Másnap reggel kinyílt az ajtó, belépett a rádza. Köntösben volt, kezében egy csomó újságot tartott; leült Ariel mellé, és így szólt:

– Nos, hát egyet-mást megtudtunk rólad, Sziddha! Én nem szeretek újságot olvasni, titkárom azonban felhívta a figyelmemet egy cikkre, amely a repülő emberről szól. Ez persze te vagy. És természetesen nem tegnap jöttél a világra, a palotám melletti úton... Ide hallgass, Sziddha, vagy akárki volnál – turbékolt tovább nyájasan és gyengéden a rádza, mint valami galamb – bízzál bennem, és nem bánod meg... Menjünk, mutatok neked valamit. De figyelmeztettelek már valamire; ne vedd rossz néven, de amíg nem egyeztünk meg, és nem barátkoztunk össze, én láncon foglak tartani. Kovácsaim és ékszerészeim egész éjjel dolgoztak, és egy láncot készítettek. Kissé nehéz. Vasból kellett csinálni, aranyövel. Pares! – kiáltotta a rádza.

Lánccal csörömpölve belépett egy szolga; aranyövet húzott Arielre, dereka köré fűzte, bezárta, és a kulcsot meg a lánc végét odaadta a rádzsának.

– Menjünk! – ismételte a rádza, s erősen tartotta kezében a láncot.

Arannyal, márvánnyal, elefántcsonttal, majolikával díszített termék hosszú során vezette végig Arielt. Mindenütt mozaik, stukkó, berakás, vázák, szobrok, virágok...

Az egyik terem falát borostyán, a másikat hegyi kristály, a harmadikét elefántcsont lemezek borították. Az ajtók fölött aranyba foglalt, legfinomabb faragásokkal ékesített, óriási elefántagyarak meredeztek.

Az „elefántteremből” lépcső vezetett lefelé.

Sokáig mentek le, amíg egy föld alatti helyiségbe nem értek. A rádza mécesst vett kezébe, és az utat megvilágítva elindult a folyosón. Újabb lépcső következett, még mélyebben levő földalatti helyiség, s végül megálltak egy súlyos vasajtó előtt, amelyet fantasztikus kígyókat és sárkányokat ábrázoló domborművek díszítettek.

– Most a tó alatt vagyunk, amelyet láttál – közölte a rádza, és kinyitotta az ajtót. – Jöjj velem!

„Csak nem akar a rádza föld alatti tömlöcbe zárni?” – gondolta Ariel, amikor belépett a helyiségbe.

Hirtelen kattant valami, és vakító világosság lobbant fel.

A falak mentén, az alacsony kőboltozat alatt, rézpántos fedelű dobozkák álltak. A fedelek egyszerre csak felpattantak, és Ariel álmélkodó tekintete elé váratlanul olyan látvány tárult, amelyben embernek ritkán van része. Egyes dobozokat nagy rubinok töltöttek meg színültig, mint a piros vér, mások tengervízszínű smaragddal voltak teli, némelyikben gyémánt és briliáns csillogott a szivárvány színeiben. Ládikákban állt a topáz, krizolit, igazgyöngy, türkiz, rubin, achát, zafír, gránátkő, krizopráz, akvamarin, turmalin... Piros, világoskék, fekete, zöld, sárga, csillogó és tompa fényű kövek.. .

Távolabb aranyrudakkal, aranyhomokkal, ezüsttel megrakott nagy ládák sorakoztak.

– Tudod, Sziddha, mit jelentenek ezek a szép kövecskék meg az arany? Hatalmat az emberek fölött. Egy kövecskét nyomok a markába – és akármelyik sahib hivatalnok megtesz mindent, amit kívánok... Jó néhány ilyen követ adtam nekik. Egy nagyobb kő – és az indiai alkirály is mindent megtesz a kívánságom szerint. Még nagyobb kő – és maga Nagy-Britannia királya küld nekem okiratot lovagi kinevezésemről és szívélyes hangú leveleket. Megmutatom neked. Szóval hát, Sziddha, bárki légy is, és akármilyen a múltad – én itt tartlak, ha magad is így akarsz. És olyasmit kapsz tőlem, amit sehol másutt nem találsz. Gondold csak meg. Nem kell most azonnal válaszolnod. Reggeli után újra eljövök hozzád.

Visszatértek a palotába.

Ariel egyedül maradt. Legjobban attól félt, hogy újra Pears kezébe kerül. Márpedig a rádzsán kívül senki sem tudja megvédeni őt, ha Pears megtalálja. Ebben Ariel nem kételkedett. A rádza egyelőre jóindulattal van iránta. Miért ne adja magát a kezébe? Lolita közel van, találkozhat vele. „Ha pedig a rádza kegye haragra változik... – Ariel elmosolyodott. – Vajon nem tudok-e akkor elrepülni?”

Amikor a reggeli után a rádza megjelent, Ariel őszintén elmondott mindent, amit önmagáról és a Dandarát iskoláról tudott.

Elbeszélése nagyon érdekelte a herceget – főként az iskola.

– És nincsenek ott még hozzád hasonló csodálatos ifjak? – kérdezte a rádza.

– Vannak olyanok, akiknek teste világít vagy illatot bocsát ki, akadnak gondolatolvasók, jövőmondók. . .

– Okvetlenül szólni kell erről Mohitának. Te azonban, fiatalember, mégis a csodák csodája vagy. Tehát hajlandó vagy önszántadból nálam maradni? Ha igen, akkor levétem a rácsot az ablakról, és a tóba dobom.

„Ha pedig nem egyezem bele, akkor engem dobsz a tóba” – gondolta Ariel, és így válaszolt:

– Rendben van. De hogy hívnak téged, és ki vagy?

A rádza elnevette magát.

– Te valóban az égből pottyantál le. Radzskumar rádza vagyok. Te rendkívüli ember vagy, ha ember is. Nagyon örvendek, Ariel. Ezentúl teljes szabadságot élvezel palotáim és parkjaim határai között. De nem tovább! Szavadat adod?

Ariel Lolitára gondolt – róla nem szólt a rádzsának –, engedélyt akart kérni arra, hogy a környéken is repülhessen; de úgy döntött, ilyen kéréssel előállni még korai, és így felelt:

– Szavamat adom.

A rádza roppantul elégedett volt. Lánc nélkül a repülő emberrel sokkal több mulatságot lehet kieszelni. Ez volt a földolog.

Még aznap lekerült a rács az ablakról, a lánc pedig a tóba hullott.

HUSZONKETTEDIK FEJEZET

Az új játékszer

El lehet képzelni, hogy a multság után sóvárgó rádza majd megőrült Sziddha-Arielért. Nemcsak ügyeit, hanem minden kedvenc szórakozását is elhanyagolta: a gladiátorviadalt, a vadászatot. Reggeltől estig Ariellel töltötte idejét, arra kényszerítette a fiút, hogy különféle trükköket műveljen, vagy újakat eszelt ki. Ariel pedig megadóan, sőt szívesen engedelmeskedett a rádzsának.

A herceg egész háza népét összegyűjtötte a legnagyobb teremben, és a párnákon elnyújtózva vezényszavakat osztogatott:

– Emelkedj a mennyezetig, Ariel! Repülj körben! Állva! Fekve! Gyorsabban! Még gyorsabban! Bukfenc! Hozzám, Ariel! Fogd a majmot, és repülj vele!

Ariel megragadta a majmot, és felemelkedett. Az állat ijedtében éktelenül visítózott, és ki akarta tépni magát a kezéből. A nézők úgy hahotáztak, hogy a könnyük is kicsordult, s mindenkinél jobban a rádza. Egy ízben a majom megkarmolta Arielt, kiszabadult a kezéből, és lezuhant; szerencsére párnákra esett, mégis megütötte magát, és sokáig visítózott.

Szelíd galambokkal, papagájokkal is felszállt Ariel: közvetlenül a mennyezet alatt elengedte és üldözőbe vette őket, s közben úgy bukfencezett, akár a bukógalamb. Kisfiúkkal és kislányokkal is kellett repülnie. A fiúknak tetszett, a lányok azonban legalább olyan sivalkodást csaptak, mint a majmok. Édességgel megrakott vagy virágokkal teli tálakkal is szálldosott, és repülés közben ügyesen szétdobálta a virágokat a nézők között. Amikor a rádza fantáziája a házi szórakozások kieszélése terén kimerült, átmentek a parkba. A rádzsának különösen tetszett az egyik szám: Ariel könnyedén felemelkedik a földről a palotatorony kupolájának csúcsáig, onnan szélesebben fejjel alázuhan a tóba, közvetlenül a víztükör előtt megfordul, rááll a víz színére, és mintha a vízen járna, visszatér hozzá.

Ez a multság magának Arielnek is tetszett. A fal mellett emelkedett fölfelé, nézegette a mintákat, a stukkókat, a repedéseket, a fecskéfészkeket. Egymás után suhantak el az emeletek, az oszlopok, a folyosók, az erkélyek... Rámosolygott az ablakokon kinéző emberekre.

Egyszer röptében elkapott egy rózsát, amelyet maga Sjama nyújtott ki az ablakból. Ariel biccentett a ráninak, és a virágot ki sem engedte többé a kezéből.

Így szállt egyre feljebb.

S most ott áll a tojás alakú kupola tetején, a nap alatt, s nekifeszíti mellét a széllökéseknek. Fölötte a kék ég, körös-körül a határtalan messzeség. Fecskék röpködnek csivítelve. Odalent tavak és halastavak tükrei csillognak, berkek és buja parkok zöldellnek. Ezekben a percekben énekelni szeretne. Hej, ha így elrepülhetne! Hová?... Lolita kunyhójához! De nem lehet... Most nem... Odalent a rádza – apró, mint a bogárka – már fejét felszegve nézi, s az ugrást várja. Legfőbb ideje, hogy leugorjon.

És – milyen különös! – a földről nyugodtan és örömmel emelkedett fel, de a nagy magasságból való leugrás előtt félelmet és szívszorulást érzett, talán úgy, mint az ejtőernyős, aki amiatt aggódik, hátha az ejtőernyő nem nyílik ki. Hátha váratlanul megszűnik ez a rendkívüli repülési képessége is?

Ariel elfojtotta önfenntartási ösztönét, fejjel alábukott, és rövid repülés után fékezte iramát. Sikerült. Tehát minden rendben! Ezután már nyugodtan esett tovább.

– Aranyba kell foglalni ezt az embert! – kiáltotta elragadtatással a rádza. És már új szórakozáson törte a fejét.

El kell vinni Arielt a majomházba – a régi kastély romjait nevezték így, ahová majmok költöztek. Annyira megszokták az embereket, hogy kiragadták kezükből az ennilát, de nem hagyták magukat megfogni. Ariel hajszolhatná a fiatal majmokat. Micsoda zűrzavar és nevetés lenne!

Az erdőben madarakat fogjon... Virágfüzéreken repüljön át... Éjjel lámpással magasra, nagyon magasra szálljon fel, és onnan virágokat dobáljon... És miért ne repülhetne maga a rádza is Ariel segítségével?

A rádza hunyorgott a gyönyörűségtől, amikor elképzelte az új, vonzó szórakozások végtelen sorát, amelyekre meghívhatja a tekintélyes sahibokat és előkelő szomszédjait. Maguk az istenek állnak a fényes Radzskumar rádza szolgálatára!...

Nemcsak a rádza, hanem a palota valamennyi lakója is lelkesedett Ariel-Sziddháért. Neve szájról szájra járt. „Hallottátok, mit művelt tegnap Sziddha? És hogy járkált fejjel lefelé a mennyezeten!... És amikor éjszaka fényeket gyűjtött a levgöben a nagy tó fölött!...” A történetek egymást követték. Mindenki csodálkozott, sokan irigyelték, egyesek sajnálták: „Mégiscsak be van zárva, ha aranykalitkába is. Én az ő helyében – súgta egyszer valaki társa fülébe – felkapnék egy zsák briliánst, amekkorát csak fel tudnék emelni, és huss – elrepülnék!”

Radzskumar rádza repülő emberének híre elterjedt a környéken. Eljutott Nizmathoz és unokájához s végül Dotaller ügyvédhez is.

HUSZONHARMADIK FEJEZET

Mohita rosszban sántikál

A rádza palotáinak sok-sok lakója között csak egyvalaki sandított komoran és visszafojtott dühvel Arielre: Mohita.

Az első napokban örült felfedezettje rendkívüli sikerének. De hamar észrevette, hogy a rádza figyelmét teljesen leköti Ariel. Sziddha-Ariel mindenkit háttérbe szorított. Mohitát is elfelejtette a hálátlan herceg, mintha Ariel valóban az égből ereszkedett volna alá a palotájába. Ariel lett az új kegyenc. A rádza értékes ajándékokkal halmozta el, amelyekkel a fiú nem tudott mit kezdeni. A mellőzött Mohita pedig sárgult az irigységtől. Eleinte abban reménykedett, hogy az állhatatlan, szeszélyes uralkodó hamarosan ráun Arielre, miként megunta a többi újdonságot is. Ariel tehetsége azonban kimeríthetetlen volt. Az egyik ötletet a másik, egyféle mulatságot a másiké, még érdekesebb szórakozás váltotta fel. A rádza meghívókat küldözgetett szét szomszédjainak, a náboboknak, rádzsáknak, a magas rangú angol hivatalnokoknak, de arra kérte őket, hogy a látottakat újságírókkal ne közöljék.

Mindez gyötörte a kapzsi és irigy Mohitát. S arra az elhatározásra jutott, hogy ilyen vagy olyan módon, de végezni kell Sziddha-Ariellel.

Eleinte titokban meg akarta ölni, ez azonban kockázatosnak látszott. Ravaszabb tervet kellett kieszelnie.

A körülmények hamarosan segítségére siettek.

Sjama – mint mindenki – érdeklődött Ariel iránt. Minthogy nő volt – szeszélyes, de jószívú –, sajnálta a fiút, és jobban megértette, mint más, hogyan érezheti magát ez a ritka „madár” Radzkumar arany dísztermeiben. Sjama sokféle figyelmességben részesítette Arielt, gondját viselte, követelte férjétől, hagyja őt pihenni, és szobájában elbeszélgetett a fiúval azokban az órákban, amikor valamilyen végképp halaszthatatlan ügy elvonta a rádzsát az új kedvencével való mulatozástól. A ráni kikérdezte Arielt az életéről, figyelmesen elolvasta azokat az újságcikkeket, amelyek valami újat közöltek a repülő emberről, tudakozódott utána. Így érett meg benne az a gondolat, hogy Ariel múltjának megismerése után felkutatja a családját, és visszaadja őt hozzátartozóinak.

Ariel szobája ugyanazon az emeleten volt, de hogy onnan Sjama fogadótermébe jusson valaki, körbe kellett mennie a lépcsőn a földszintre és onnan a másodikra. Ariel számára rövidebb út is akadt: amikor a ráni kilépett a balkonra, és meghívta, akkor a fiú kiment az erkélyére, és átrepült a ránihoz. Sjama nem tartotta szükségesnek, hogy titkolja ezeket a találkozásokat: úgy vélte, gyanú fölött áll.

Ezeket a légi látogatásokat hamarosan észrevette Mohita, akinek teendői közé tartozott az is, hogy kémkedjék a palota valamennyi lakója után.

Fejében új terv fogant. Mohita titokban gyűlölte Sjamát, és az ugyanilyen érzést táplált iránta. Mindegyiküknek nyomós oka volt erre. Mohita azért nem szívlelte az asszonyt, mert az befolyásolta a rádzsát, akit ő teljesen a kezébe akart kaparintani. Sjama azért nem szenvedhette Mohitát, mert gonosz, kicsinyes, megvesztegethető embernek tartotta.

Kettőjük között régóta titkos harc folyt, amely olykor nyílt összeütközésben tört ki.

S most Mohita számára jó alkalom kínálkozott arra, hogy két legyet üssön egy csapásra: megszabaduljon a rádza új kegyencétől és Sjamától is. Akkor az ő befolyása a rádzsára módfelett megnövekednék. A terv annál inkább végrehajthatónak látszott, mivel a roppantul hiú és féltelen rádza – mint ezt Mohita jól tudta – rendkívül féltékeny volt. Emiatt egyszer Párizsban nagy botrányt csapott, Indiában pedig ugyanezen okból egy tekintélyes sahib a fejével lakolt, és a rádzsának sok nagy „kövecskétől” kellett megválnia, hogy elsimítsa az ügyet.

Tehát fel kell szítani a rádza féltékenységét, ezt a régi, kipróbált eszközt kell kijátszani... Mohita ravasz és óvatos volt. A pusztá féltékenység kevésnek bizonyulhat, hiszen a rádza túlságosan nagyra becsüli Arielt. Ha pedig vizsgáldni, fontolgatni kezd – akkor az egész terv meghiúsul. A ravasz Sjama tisztázni tudja magát.

És ugyan kicsoda Ariel? Nem uralkodóházbeli herceg, nem tekintélyes sahib, hogy féltékenykedni lehessen rá.

Itt ügyesen kell cselekedni, és mindenekelőtt valamiképpen befeketíteni Arielt a rádza szemében, más ok miatt is elégedetlenséget, gyanakvást ébreszteni. Ha sikerül feltüzelní a herceget az új kegyenc ellen, akkor „a szálkát is gerendának fogja látni”. S Mohita nemcsak maga figyelte Ariel minden lépését, hanem szolgálának is ugyanezt parancsolta. A kémkedést Mohita példásan megszervezte.

Hamarosan elég adatot gyűjtött össze. Észrevette – és segédjei is ugyanazt jelentették, – hogy Ariel szabad perceiben nagyon szívesen jár a pária szolgák közé – ezek az emberek Nizmatra, Lolitára, Saradra emlékeztették. A rádza szolgálái és Ariel között egyre barátságosabb viszony alakult ki. A fiatalember szerette a gyerekeket, és gyakran járt közéjük, s még a legkitaszítottabb kasztokkal – utcaseprőkkel, bőrnúzókkal, elefántistálló-takarítókkal – sem tett kivételt. Repüléseivel szórakoztatta a kicsiket, gyümölcsöt, édességet hordott nekik a rádza asztaláról.

Különösen megkedvelt egy beteg gyermeket, az öreg kertész unokáját, aki hasonlított Saradhoz.

A fiúcska kifecamította a lábát, és nem tudott járni. Ariel gyakran a karjára vette, a levegőbe emelkedett vele, alacsonyan szállt a virágágyak fölött, és ringatta. A gyermek pedig magánkívül volt az elragadtatástól; sovány kezecskéivel átkulcsolta Ariel nyakát, és vidám nevetésre fakadt.

A rádza szolgálái, akik figyelték a jelenetet, mosolyogtak, és könnyeiket törölgették. Ariel iránt érzett szeretetük és tiszteletük még inkább fokozódott, amikor az öreg kertész megmutatott nekik egy smaragdot, s így szólt:

– Ezt Ariel ajándékozta nekem azért, hogy eladjam, és a kapott pénzen jó orvost hívjak a városból. A mi javasemberünk csak kínozza az unokámat, de sehogy sem tudja meggyógyítani.

– De honnan van Arielnek smaragdja? – csodálkoztak a szolgák.

– A rádza ajándéka – válaszolta a kertész.

A drágakő kézről kézre járt, csillogott a sötét tenyereken.

– Ezért a kövecskéért nemcsak orvost lehet hívni, hanem lakzit is ülni – mondták egyesek.

– Bizony, hogy ember ő vagy isten, azt nem tudjuk, csak hogy az istenek nem sajnálnak minket ennyire, mint Ariel!

S amikor ez a rendkívüli lény kiröppent szobájának ablakából, és leereszkedett hozzájuk, a szolgák gyermekes nyíltszívűséggel kezdtek mesélni Arielnek nyomorúságukról és bajaikról. A rádza adományai pedig Arieltől mindig a szolgák kezébe vándoroltak.

„Kitűnő! – gondolta Mohita. – Ariel a rádzsának az ajándékait nyakra-főre elosztogatja, és kiknek? A pária kutyáknak! Ez nem tetszhet az uralkodónak... Meg kellene említeni, hogy eltűnt egy köves gyűrű... Csak úgy célozgatni rá... Ariel bármelyik emeletre, akármelyik szobába benézhet és berepülhet, ha senki sincs ott... A szolgák panaszkodnak neki. Egyesek védelmezőt látnak benne, ő pedig vigasztalja őket, velük együtt bánkódik, s ezzel feltüzeli őket... Még csak az hiányzik, hogy az elégedetlenség ragálya a városokból hozzánk is eljusson! Ma panaszkodnak a szolgák, holnap követelőzni kezdenek... A rádza ezt nem fogja tűrni!...”

Mohita azonban még semmit sem mondott a rádzsának. Egyelőre adatokat gyűjtött.

De nemsokára történt valami.

A rádza előkelő külföldi turistát fogadott, akit az egzotikus szokások érdekeltek.

A nagyúr gladiátorviadalt mutatott be vendégének. A viadalok miatt gyakran volt veszekedés a rádza és a ráni között: az asszony nem tűrhette ezeket a véres játékokat, szidta miattuk férjét és Mohitát, a gladiátorviadalok azonban tovább folytak, csak az uralkodó a ráni távollétében rendezte őket.

Ez alkalommal is akkor hívta meg a külföldit erre a látványosságra, amikor a ráni autótúrára indult.

A rádza mellett volt Ariel is, aki már állandó kísérője lett. Az ő „számát” az uralkodó a végére, csemegéül tartogatta.

A küzdelem tetőfokára hágott. Már ömlött a vér. A rádzsza táguló orrlyukkal, égő szemmel tüzelte a viadorokat.

Az egyik gladiátor súlyos sebet ejtett társán. Az leroskadt. A győztes már-már felemelte vasát, hogy rámérje az utolsó csapást. Ekkor azonban Ariel, az álmétködő vendég szeme láttára, a feje fölött átröppent a porondra, és félrerántotta a gladiátor karját. A sebesült kihasználta ezt, s négykézláb elmenekült a porondról.

A rádzsza arca elsötétült a haragtól. Ariel önkényesen beleavatkozott, és a legérdekesebb pillanatban félbeszakította a küzdelmet! Váratlan odarepülésével a saját „számát” is megghiúsította. Mindent elrontott!

A herceg kirántotta testőre kezéből a lándzsát, és nekigyürkőzött, hogy Arielre hajítsa, ő azonban észrevette mozdulatát, és a porond fölé röppent.

– Brute! Bete noire! Vadállat! – harsant váratlanul a ráni hangja.

Mindenki hátranézett. A fejetlenség közepette senki sem vette észre, hogy autó gördült a ringhez: a ráni ült benne. Mohita idejében összebeszélt a sofőrrel.

A rádzsza az ajkát harapdálta. Mikor hagy fel végre a ráni azzal, hogy beavatkozik az ő ügyeibe? És hogy merészeli szidalmazni őt egy idegen előtt, ráadásul franciául – olyan nyelven, amelyet az európai vendég megért?

– Ne avatkozz bele! – kiáltotta a rádzsza, és dühében az autó felé hajította a lándzsát. Az csörömpölve áttörte a szélvédő üveget, a szilánkok a félrehajló sofőrre zuhantak.

Az előkelő vendég illatos zsebkendőjével törülgette verejtékes arcát, s igyekezett leplezni mosolyát: az a szerencse érte, hogy egy valóban érdekesítő egzotikus jelenetnek lehetett szemtanúja!

Mohita a kezét dörzsölgette a rádzsza háta mögött. Az uralkodó első összeveszése Ariellel! És nem az utolsó a ránival. De ki tudja? Talán úgy fordul a dolog, hogy ez kettőjük utolsó civakodása lesz. Mohita azelőtt is óvatosan célozgatott arra, hogy az asszony az úr a házban, a férj papucsot hord, és köznevetség tárgya; s a rádzsza igen jól tenné, ha mielőbb visszaszerezné a szabadságát, és a szomszéd rádzsza tizenöt éves leányát tenné ránivá, aki olyan szép, mint a telihold, és szelíd, mint a galamb.

De Mohita még ekkor sem játszott ki kártyáit. Ariel újabb vétségére várt.

És kívárta...

Ariel a legelső naptól fogva, amikor a rádzsához költözött, szüntelenül vágyódott Sarad, Lolita és Nizmat után.

Még a repülés öröme sem vigasztalta. Éjjelente, amikor a rádzsza aludt, Ariel az ablakhoz ment. A holdfényben fürdő parkok szunnyadtak. A halastó mellett meg sem rebbentek a pálmák levelei, a liliom és a lótosz virágai. Ebben az órában talán Lolita is róla ábrándozik a holdfényben, és tekintetük találkozik a kék égen, a hold ezüst korongján. Ariel könnyedén, mint pihe a csendes fuvallatra, a padló fölé lendült, és kiröppent az ablakon. Mondhatatlan örömmel töltötte el a repülés. Eleinte lassan emelkedett, azután egyre gyorsabban, a palota fala mentén. Már itt a tető... Elsuhantak az ismerős fecskefészkek... Feljebb, feljebb!... Odalent kitáruultak előtte az ország messzi tájai – csodálatosan, mint az álomkép. Ariel vagy a hold, az ég csillagokkal telehintett, kék térségei felé, vagy a virágzó föld felé nyújtotta kezét... Odalent a rádzsza birtokait körülvevő fal fehérlett. Fentről nézve a paloták elveszítették nagyságukat, és különféle alakú, fura gyümölcsök halmazának tűntek. Azután erdők következtek, közöttük út látszott. Valahol ott az erdőben van Lolita szegényes kunyhója. Ha még feljebb emelkedik, a halastavat is láthatja. Csak egy kis tisztás választja el a kunyhótól.

– Lolita! – kiáltotta egyszer teli torokból Ariel. De olyan magasan volt, hogy odalent nem hallhatták.

Hirtelen mindenről megfeledkezve – a rádzsának tett ígéretéről, és arról, hogy figyelhetik – Ariel lefelé iramodott az erdőbe, oda, ahol a szívét hagyta.

Könnyűszerrel sikerült megtalálnia a kunyhót. Sötét volt; Lolita és Nizmat bent aludt, Sarad a verandán. Ha odaugorna a megmentett fiúcskához, felköltene... De még nem jött el az ideje... Riadalom támadna a rádzsza palotájában... És Pears megint üldözőbe venné. Ariel mélyet sóhajtott, gyengéd csókot lehelt az alvó Sarad homlokára. Hátranézett. Odaröppent egy mangófa felé, letépett néhány gyümölcsöt, és letette Sarad mellé.

Azután gondolatban elbúcsúzott szeretteitől, és elindult visszafelé.

„Visszarepült! Kár... – dünnyögte Mohita, aki a kis palota lapos tetején gunnyasztott; itt lakott családotul. – De akárhogyan van is, Ariel megszegte adott szavát, és éjjelente elröpdös valahová. Ezzel betelt a mérték!”

HUSZONNEGYEDIK FEJEZET

Kitör a vihar

Mohita kileste a kedvező alkalmat, amikor Ariel éppen Sjamánál tartózkodott, a rádza pedig különösen ingerült volt, és ravasz fintorokat vágva, képmutatóan sóhajtozva, szaggatott beszéddel előadta mondókáját.

Ő senkit sem vádol, semmit sem állít. Mint hűséges szolgának kötelessége azonban felnyitni a herceg szemét olyan jelenségeket illetően, amelyek neki, Mohitának nem tetszenek. Mindebben természetesen nincs semmi rossz, de bizonyos tényeket mégsem lehet figyelmen kívül hagyni.

Mohita mindezt fenntartva sorolni kezdte a tényeket. Először Arielről beszélt – a szolgáknak adott ajándékairól, velük folytatott gyanús beszélgetéseiről, éjszakai repüléseiről. Azután óvatosan rátért a ráni viselkedésére is.

Amikor Sjama először látta Arielt, nagyon megnyerőnek találta. Vajon nem hangoztatta ezt? És mindjárt megkérdezte – micsoda gondoskodás! –, nem éhes-e. Valahányszor Ariel a palotában röpködött, és fönről virágokat dobált, a legszebb rózsák Sjama ölébe hullottak. Ez a tisztelet jele Ariel részéről? Csak a tiszteleté? Vajon milyen érzéssel kapta fel ezeket a rózsákat a ráni, és emelte arcához – vagy inkább az ajkához? Hogy megcsókolja a virágokat? Milyen elragadtatással nézte a repülő ifjút! A rádza azért nem vette észre mindezt, mert vakon megbízik Arielben. Mohita szeme azonban mindent meglát... És vajon a ráni nem adott-e Arielnek virágot akkor, amikor ez a szép ifjú felrepült a palota kupolájára? És Ariel megőrizte a ráni virágát.

Ariel túlságosan gyakran forog a szolgák között; talán összeesküvést tervez, a ráni pedig pártfogolja, és ki tudja, nem vesz-e részt maga is ebben az összeesküvésben, amely talán az uralkodó életét fenyegeti?

Az utóbbi időben a ráni és Ariel azért rendezik teljesen nyíltan találkozósaikat, hogy mindenki lássa, milyen kevéssé törődik a hercegasszony a becsületével és fenséges hitvestársának jó hírnevével. Ariel egyszerűen beröpköd a zenanba, amely törvény szerint minden idegen előtt zárva van.

A rádza fejébe szökött a vér, sötét arca lilásra vált.

– Hazugság! – hörögte. – A fejeddel játszol, Mohita!

A tanácsnok arcára borult, és úgy kiáltotta:

– Uram becsületéért a fejemet sem sajnálom. Menj a ránihoz, és magad győződj meg róla. Gyönyörködhetsz benne, hogyan turbékolnak, mint a szerelmes galambpár, vagy éppen rút összeesküvést szőnek ellened!

A rádza haragra gerjedve ugrott fel. Arcát dühroham torzította el. Félelmetes látványt nyújtott; mintha izzó villámok kékes fényében állt volna. Dühvel és bosszúvágygal eltelve rontott felesége lakosztályába. Mohita követte.

A rádza felrántotta a függönyt.

Az erkélyre nyíló ablak előtt, párnák között ült Sjama és Ariel. Előttük alacsony, lakkozott asztalkán gyümölcsökkel megrakott tálca. Ariel mesélt, Sjama pedig figyelmesen hallgatta.

Hörgő kiáltás hallatszott. Ariel és Sjama ijedten fordult a függöny felé, és észrevették a rádzsát.

A herceg, mint a tigris, úgy ugrott Arielhez, ledöntötte a párnákra, és torkon ragadta. Sjama odaugrott férjéhez. Mohita füttyentett – ő már mindent elrendezett. Beszaladtak a szolgák.

– Kötözzétek meg ezt a kígyófajzatot és ezt a némbert! – parancsolta a rádza. – Arielt a toronyba, ezt a hitvány nőszemélyt pedig a föld alatti tömlöcbe!

A rádza így akarta mondani: „Arielt a föld alatti tömlöcbe, Sjamát pedig a kerek toronyba”, a harag hevében azonban megbotlott a nyelve. Mohita rájött a tévedésre, és ki akarta javítani.

– Jól értettem, uralkodóm?

A rádza azonban azt gondolta, hogy Mohita a ránit akarja védeni, és rárivallt:

– Ne vitatkozz!

Mohita hátrahökölt, s ajkába harapott.

Sjama kihúzta magát. Sápadt volt, szeme haragtól lángolt.

– Hitvány alak! – kiáltotta, és megvetően nézett férjére. Majd odafutott Mohitához, és arcul ütötte. – Gazember!...

A szolgák tanácstalanul álltak, féltek a ránihoz nyúlni; egyesek Mohita intésére Ariel felé indultak.

– Mire vártok? Lenyúzom a bőrötöket! – ordította a felbőszült rádza.

A szolgák egymást taszigálva közelebb somfordáltak a ránihoz.

Sjama köntöse alól tört rántott elő. A penge megvillant.

– Előbb ölöm meg magam, mintsem bárki hozzám érjen! – kiáltotta fenyegetően, és a tör hegyét mellének szegezte.

A szolgák megtorpantak.

Hogy mi történt azután, Ariel nem látta, mert már körülfozták. Gúzsba kötötték és elhurcolták. Nem ellenkezett: elámult az asszony lelki erején. A kerek toronyba vezették. Mögötte bezárult az ajtó.

Ariel a padlón hevert, közvetlenül az ablak előtt, és egy ideig nem tudott magához térni. Nyaka fáj, feje kóválygott.

Amikor gondolatai kissé kitisztultak, arra gondolt, Mohita nyilván kémkedett utána, és besúgta a rádzsának, hogy szokott repülni a birtok határán túl. De mi a ráni bűne?... Mivel gyanúsították? Hát így végződött gyöngyélete a rádzsánál! És hogy meglakolt határozatlanságáért! Már régen ki kellett volna repülni ebből a kalitkából.

Szegény, jószívű ráni! Még csak azt sem engedték meg neki, hogy tisztázza magát...

Elrepüljön? A vasajtó zárva, az ablakon vastag rács...

Ariel látta a park egy zugát, a kökerítést és azon túl, egészen közel, az utat.

Az úton, a falnál egy lány állt, és figyelmesen nézte a palotát.

Ariel megremegett: Lolitára ismert benne.

Híre járt, hogy a rádzsánál lakik, és Lolita olykor odaosont a palotához.

Látta, amikor a fiú a palota kupolája fölött röpködött. Az sem maradt rejtve előtte, hogy egy szép asszony virágot nyújtott át neki, amikor Ariel elszállt ablaka előtt – és Lolita szíve összeszorult. Vajon az út pora ábrándozhat-e a napról? Ariel természetesen meglelte a palotában a megérdemelt boldogságot.

A Sarad mellett talált meglepetést, a mangógyümölcsöt azonban csakis Ariel hozhatta. Tehát iderepült! Tehát nem felejtette el őket! És Lolita szerette volna legalább messziről újra látni Arielt.

Ma valami szokatlan történt a palotában: izgatott kiáltások hallatszottak, az emberek ide-oda rohagáltak az udvarban és a parkban. Arielt azonban nem lehetett látni. S Lolita már el akart menni, amikor hirtelen Ariel hangját hallotta:

– Lolita! Én vagyok, Ariel! Ha kiszabadulok innen, hozzád repülök!... Várj reám!

Ariel mögött megcsikordult az ajtó retesze, és ő sietve lehajtotta fejét a padlóra.

Szavai hallatán Lolita megremegett.

Ariel fogoly. Mit jelentsen ez?...

HUSZONÖTÖDIK FEJEZET

A herceg tétovázik

A szolgák Arielt zsákba dobták, a zsák száját bekötözték és elvonszolták. Mohita segédje rekedt hangon osztogatta parancsait.

Régi, kopott zsák volt: Ariel fényt látott, s amikor megérezte a friss levegőt, rájött, hogy az udvaron viszik keresztül. Azután a világosság elhomályosult, a levegő áporodott és hűvösebb lett... Hosszú folyosókon vitték, azután lefelé ereszkedtek egy meredek lépcsőn. Újabb átjárók, lépcsők... Végül hideg kőlapokra tették le. Mécses sárga fénye villant. A zsákot kioldozták, és szótlánul két nehéz követ raktak bele. Az egyik szolgálja szemében Ariel könnyet látott, a többi arcán néma együttérzést. Mohita segédje azonban lankadatlanul figyelte minden mozdulatukat. Ariel megpillantotta egy kút kávját. „Hát így kell a repülő embernek életét bevégeznie” – gondolta keserűen.

Két szolgálja bekötözte a zsákot, felemelte Arielt, és nyögve a mély kútba dobta.

A palotában pedig, Sjama szobájában, Mohita térden csúszott ura után, öklével a homlokát verte s jajgatott:

– Könyörülj, uram!

A rádzsa fel-alá rohant a szobában, minduntalan elrúgta magától Mohitát.

– Te vagy az oka mindennek! – kiabálta. – Ó, te ocsmány, átkozott féreg! Megfosztottál palotám legkülönb ékességétől, legkülönb vigasztalómtól: a repülő embertől! Megrágalmaztad őt és a legbecsületesebb asszonyt! Ha Sjama meghal, márpedig bizonyára meghal...

– Az istenek megőrzik életét, uralkodóm! Az orvos azt mondta...

– Ó, te álnok rabszolga! Hogyan vetemedhetett a nyelved arra, hogy megrágalmazd a világ legkülönb asszonyát? Miért nem borították el fekélyek ezt a kígyófullánkot? Arra kényszerítettél, hazug eb, hogy bünt kövessék el... Halála előtt senki sem hazudik, ő pedig azt kiáltotta nekem...

– Nem hal meg, uralkodóm!...

– ...hogy ártatlan és te rágalmaztad meg, aljas gonosztevő. Felnyílt a szemem! – A rádzsa tapsolt.

– Irgalom, uralkodóm! Hallgass meg!

– Jaj neked, bitang! Fogjátok meg ezt az ocsmány fajzatot! – fordult a rádzsa a beszaladó szolgálkhoz. – Vessétek a tigrisketrebe! Ó, ez méltó szórakozás lesz!

A szolgák megragadták Mohitát. Az olyan ordítást csapott, mintha már a tigrisek közé dobták volna.

Amikor azonban átvitték a másik szobába, nyomban abbahagyta a kiabálást, és halkán így beszélt a szolgálkhoz:

– Ne dobjatok ma a tigrisek közé. Várjatok holnapig. Ezer rúpia üti mindegyikötöknek a markát... Holnapra a rádzsa haragja elcsitul, és ő maga büntetne meg benneteket, ha sietve a ketrecbe dobtok. Még hasznára lehetek. És tinctek is! Hallod, Bankim, hallod, Ganendra?... Ezer rúpiát kaptok fejenként... Holnap azt kérdi majd a rádzsa: „Hol az én kedves Mohitám?” Mohita nincs többé! „Ki merészelt a vadállatok közé vetni? Vágjátok le a fejét! ..” Ha pedig nem dobtok oda, azt mondja: „Jó, hogy megőriztéték az én drága Mohitámat.” És bőkezűen megjutalmaz benneteket... És mindenre gondolva, tartsátok jól a tigriseket: hadd teljenek el hússal. Ne legyen kedvük még csak rám se nézni.

...Ez történt este. És a következő napon Bowden, Pears, Dotaller és Jane beállított a rádzsához.

HUSZONHATODIK FEJEZET

Élethalálharc

A kút mély volt. Ariel, miután néhány másodpercig zuhant, megpróbálta lassítani esését. Ez sikerült, bár csak nagy ügyel-bajjal. De vajon sikerül-e felemelkednie? A kövek lefelé húzták.

A zsák nagy csobbanással merült a vízbe. Ariel testén remegés futott végig – a víz hideg volt. Hogy hiába ne vesztegesse erejét, legalább a fejét igyekezett a víz fölött tartani. Az átázott zsákváson rosszul engedte át a levegőt, amely anélkül is nehéz volt, és alig akadt benne oxigén. Arielt nemcsak az elmerülés, hanem a megfulladás veszélye is fenyegette.

Amikor az esés zaja elcsitult, a bekövetkező csendben hangok hallatszottak:

– Vége!... Kár!...

– Te még azt mondtad, Aksaj, hogy ha nem isten, akkor az istenek rokona. Ha isten volna, akkor nem hagyná, hogy vízbe fojtsák, mint valami kutyakölyköt.

– Ma ő, holnap mi kerülünk sorra...

Ezzel véget is értek a gyászbeszédnek. Nemsokára távolodó lépések és ajtócsapkodás zaja hallatszott.

Ariel nyitott szájjal küszködött fölfelé. Úgy érezte, hogy szétszakad a teste. Egy pillanatra még az eszméletét is elvesztette, a kövek lefelé húzták. Belemerült a hideg vízbe, és felocsúdott.

„Ha nem tudok azonnal felemelkedni – végem” – villant át rajta a gondolat. Lélegzetvisszafojtva, fogait összeszorítva, ujjait egymáshoz préselve újra emelkedni kezdett, most már lassabban. Két erő párviadala kezdődött: az egyik felfelé, a másik lefelé húzta.

Az a fő, hogy el ne veszítse eszméletét, ne engedjen a lefelé vonzó erőnek, mert ott halál vár rá...

Fel, le, újra fel, még, még egy keveset... Ariel verejtékben úszott, egész testében reszketett. Szájában vér sós ízét érezte. Szemébe éles fájdalom nyilallt.

Feljebb! Feljebb!

De nincs több ereje... Ne vessen véget ennek az emberfölötti szörnyű szenvedésnek? Feje zúgott, füle csengett... Talán megpattantak az erek? Mi ez? Hol van? Alázuhan, elpusztul...

De hátha közeli a menekvés?

Ariel igyekszik kitapogatni a kút falát, de semmibe sem ütközik. Egyre magasabbra emelkedik, és a feje nekivágódik valaminek. Hol van? Csak nem fedték be az eltávozó szolgák kölappal a kútat? Akkor mindennek vége!

Tudatának utolsó felvillanásával Ariel kitalálja: a kút fölötti boltozatnak ütődött neki. Csak vissza ne zuhanjon.

Elveszíti eszméletét.

Valószínűleg nagyon sokáig hevert ájultan. Mikor magához tért, örömmel győződött meg róla, hogy szilárd és száraz helyen fekszik.

Ebből a kútból csak repülő ember vergődhetett ki élve!

De hiszen még mindig megkötözve, kővel megrakott zsákban van.

Megpróbálta kiszabadítani a kezét, a gúzs azonban szorosan feszült. Az egyetlen, ami sikerült – kis lyukat tépett fogával a zsákon. Könnyebben jutott levegőhöz.

Kúszva vergődött a fal mentén, elmászott egy ajtóig – a zsákon keresztül kitapintotta –, megpróbálta belökni, de az ajtó nem engedett. Továbbkúszott. A fal kanyarodott, egyre messzebb vezetett. Valamilyen folyosó következett. Talán kivezeti a szabadba... Ariel megmegpihenve, időnként ájulásszerű állapotba esve, lassan vonszolódott előre. A zsák egyre jobban szakadozott. Mozdulataitól meglazultak a kötelek.

Egyszerre friss légáram csapta meg, amely valahonnan a fülledt, meleg, föld alatti folyosóra tört be, és nemsokára valóban meg is találta a nyílást. Megpróbált áthatolni rajta, de az olyan szűk volt, hogy csak a feje fért be.

Továbbkúszott. Maga mögött hagyott néhány ilyen nyílást – ezek alighanem szellőztetőablakok voltak. Végül talált egy szélesebbet. Nekigyürkőzött, hogy bepréselje magát. Az ócska zsák végre elszakadt, a kövek kipotyogtak. Ariel könnyedén felemelkedett, elrepült egy szögletig. Friss levegőt érzett.

Örömmel, teli tüdővel lélegzett fel.

Merre induljon?... Ariel a hajnalpír felé fordult. Kelet... Mögötte – nyugat, jobbra – dél, balra – észak. Hová repüljön? Lolitához, Nizmathoz, Saradhoz! Az út felé fordult.

Elsuhant a park és a kút fölött, amelyből kihúzta a kisfiút.

– Hát mégis az istenek rokona! – kiáltotta egy szolga fejét csóválva: Aksaj volt. – Repülj el, repülj el! – köszöntötte Arielt. – Senkinek sem mondom el, hogy láttalak! Csak aztán ne kerülj újra hurokra! Úgy látszik, égi rokonaid nem túlságosan segítenek neked a nehéz pillanatokban!

Ariel nemcsak hogy nem hallotta e szavakat, hanem észre sem vette a kútnál álló embert: nem ért rá nézelődni. Bár most kolonc nélkül repült, mégis érezte, hogy elhagyja ereje. A tegnapi nap valamennyi szörnyűséges élménye, a borzalmas éjszaka, az emberfölötti erőfeszítés... Nem, mégsem tud a jószágos Nizmat kunyhójához repülni.

Leereszkedett az út menti bokrok közé, és nehéz álomba zuhant.

HUSZONHETEDIK FEJEZET

Találkozás

Az úton parasztok, vándorszerzetesek, kosarakkal megrakott szamarak mentek.

Az idő már délre járt, amikor porlepte autó jelent meg az úton: három férfi és egy fiatal leány ült benne. A gépkocsi láttán a parasztok ijedten letértek az útról, és mélyen hajlongani kezdtek.

– Álljon meg, James – szólta az egyik sahib a sofőrhez, amikor a kocsi egy árokban heverő emberhez ért. – Azt hiszem, itt bűncselekmény történt. Látja a véres fejét?

Az autóban ülő leány elsápadt.

– Mi közünk nekünk ehhez, Mr. Dotaller? – ellenkezett egy öreg sahib, akinek arca valahogy fülesbagolyra emlékeztetett. – Jó néhány embert megölnek Indiában az országutakon! Hiszen ezek barbárok! Hajtson tovább, James!

A gépkocsi előrelendült.

– Álljon meg, James! – kiáltotta szigorúan Dotaller. – Vissza a kocsival! Nem mehetünk el mellette tétlenül, Mr. Bowden. Nézzon csak oda: fehér ember. Talán angol, és még él. Hiszen ezek a dühödt bennszülöttek mindenkor készek arra, hogy a másvilágra küldjenek egy sahibot! Tetszik vagy nem, én kiszállok és megvizsgálom.

Az autó megállt.

– Nyöszörög! Él! – kiáltott fel Dotaller. – Köteleket látok rajta, ki kell oldozni – folytatta lehajolva, és undorral levágta az ismeretlen kezén-lábán leffegő kötélvégeket. – Hé, emberek! Jöjjön ide valaki! – rikoltotta a közelben ácsorgó parasztokhoz fordulva.

Ez a mozdulat azok számára is érthető volt, akik nem tudtak angolul, de senki se moccant.

– Szamarak! Gyáva tökfilkók! – szitkozódott Dotaller. – James, legyen szíves, segítsen!

Ugyanabban a pillanatban Pears rémülten kiáltott fel:

– Ő az!

– Kicsoda? – kérdezte gyorsan a leány, s még jobban elsápadt.

– Ő az... a maga szerencsétlen fivére, Ariel... Aurélius Galton...

Jane felsikoltott. Bowden és Pears Arielhez sietett. A férfiak egyesült erővel a kocsiba emelték a fiút. Jane némán tördelte a kezét, s az öccsét nézte.

Ariel eszméletlen volt.

– Indulás, James! – parancsolta Dotaller.

Az autóduda élesen harsant. A tömeg félrehőkölt, a kocsi megindult.

Amikor a parasztok serege hátramaradt, és az autó gyorsította iramát, egy arra haladó, fehér száris lány előrenyújtotta kezét, és felkiáltott:

– Ariel!

Erre a kiáltásra öröm suhant át Ariel arcán; a fiú bágyadtan elmosolyodott, de szemét nem nyitotta fel.

„Még csak ez hiányzott! Egy útszéli kolduslány ismeri a nevét!” – gondolta Jane.

„Ezt tisztázni kell!” – gondolta Pears, és csodálkozva nézett a kolduslány után.

HUSZONNYOLCADIK FEJEZET

Ariel elrepül

Arielt a rádza rezidenciájától néhány mérföldre levő kisváros szállodájába vitték, ágyba fektették, és orvosért küldtek.

A fiú félrebeszélte Jane el nem mozdult fivére mellől. Inni adott neki, illatos ecettel megnedvesítette halántékát, és öccse elgyötört arcát nézve ezt gondolta: „Bárcsak meggyógyulna!”

Dotaller ezt gondolta: „Bárcsak ne maradna életben!”

Pears ezt gondolta: „Most aztán nem engedem ki a markomból!”

Bowden... ő azonban társának bagolyszeme nélkül végképp elfelejtett logikusan okoskodni. „Hasznot kellene húznom az egészből... De hogyan?”

Az orvos megvizsgálta Arielt, és angolul közölte:

– Láz... Valószínűleg idegalapon. Valami nagy megrázkódtatás érhetett...

– Bizony, elég súlyos – válaszolt a sarokból Pears.

– Veszélyes? – kérdezte Jane.

– Nem, Miss. Ha idegalapon, akkor nem veszélyes, de...

Az orvost zavarba ejtette az orr-, fül- és szájvérzés, amely nyilván nemrég gyötörte a beteget. Erre nem tudott magyarázatot, de igyekezett leplezni tanácsstalanságát.

Orvosságot írt fel, majd sietve eltávozott.

Pears nem mozdult el Ariel ágya mellől. Állandóan figyelt lázas félrebeszélésére.

– Tör... Sjama... Megölte magát... Aljasság!... Lolita... De én repülni tudok... Elrepülök veled...

„Vajon nem arról a csitirről fecseg, akivel az úton találkoztunk?” – tűnődött Jane.

Pears így szólt hozzá:

– Most láthatja, Miss, és meg is győződhet róla, hogy fivére elmebeteg. Az a rögeszméje, hogy repülni tud, mint a madár.

Az igazgató hangjára Ariel összerezzent, vonásai megrándultak, felnyitotta a szemét, és rémülten kiáltotta:

– Pears! Bharava! Megint a Dandarát? – És újra elvesztette eszméletét.

– Miről beszél? Mi izgatta fel ennyire? – kérdezte Jane, akit megijesztett öccse felkiáltása és arckifejezése. – Mi az a Dandarát?

– Az emberek lázrohamban mindenféle badarságot fecsegnek, ami éppen eszükbe jut – válaszolt Pears, s mégis odább lépett az ágytól. Úgy fordult, hogy Ariel ne láthassa.

Az orvos helyesen állapította meg a betegséget: Arielt csupán heves idegmegrázkódtatás érte. És mint ez ilyen esetben olykor előfordul, kutyaharapás ebszörével gyógyul: Pears hangja és látása, az a gondolat, hogy újra a Dandarátba kerül, felébresztette Arielben az életösztönt, véget vetett az önkívületi lázas állapotnak. Ariel gyorsan magához tért. Mivel a Dandarátban megtanulta, hogy titkolja gondolatait és érzéseit, elhatározta, nem árulja el, hogy visszanyerte öntudatát. Továbbra is delíriumot színlelt, s közben észrevétlenül figyelte környezetét.

Észrevett egy bájos lányt. „Ápolónő” – gondolta. Feltűnés nélkül körültekintett a szobában, és megkönnyebbülten győződött meg arról, hogy nem a Dandarátban van. Tehát még elszökhethet Pearstól, akinek mégis sikerült nyomára bukkannia!

A szomszéd szobából izgatott hangok hallatszottak. Dotaller hajba kapott Bowdennal Ariel miatt. Pears nem állta meg, és átment hozzájuk. Csak a lány maradt. Ha ő is kimenne! Az ablak nyitva, Pears nem gondolt arra, hogy bezárja, mert súlyos betegnek tartotta Arielt. Ne próbáljon meg elrepülni? De győzi-e erővel? Még nagyon gyenge, bár a csészényi erőleves felfrissítette. De hát mit kockáztat? Vajon most nincs-e kiszolgáltatva Pearsnek?

Hirtelen az ágy fölé lendült, abban a helyzetben, ahogyan éppen feküdt, a lepedőt sem dobta le, amellyel betakarták. A lány rémülten sikoltott fel. Ariel körbepapult a szobában, majd kisuhan az ablakon.

Jane kiáltására valamennyien beszaladtak.

– Elrepült... vagy magam is beteg vagyok, és hallucinálok?... Hiszen Ariel felpattant az ágyról, és kirepült az ablakon...

Pears az ablakhoz ugrott, észrevette Arielt a világoskék égbolton, magasan a pálmák fölött.

– Ez a szörnyeteg megint túljárt az eszemen! – rikoltotta bőszen haraggal.

– Tehát akkor igaz? Istenem! Hiszen ez hihetetlen! Ariel repül! Aurélius Galton, a fivérem lenne a repülő ember?

– Igen, igen, igen! – kiáltotta a lány arcába Pears. – Tud repülni, és most elrepül, hogy az ördög vinné! Én tettem repülő emberré, a magam és maga bajára, ha tudni akarja!...

HUSZONKILENCEDIK FEJEZET

Légi harc

Ariel olyan gyorsan repült, hogy már-már elakadt a lélegzete. Röptében felkapta a lepedő széleit, és szorosan beburkolózott, nehogy az kiduzzadjon, és fékezze iramát. Csak a könyökénél verdesett, mint valami fehér szárny, a lepedő csücske, és a városka lakói csodálkozva figyelték a sosem látott fehér madár röptét.

Odalent lapos tetők, keskeny, zezugos utcák és kertek látszottak, a városon túl – erdő borította hegy, a hegyen túl – homokos völgy, még távolabb pedig erdők sötétzöldje.

Miután Ariel kiszabadult a szörnyű fogságból, már nem gondolt arra, merre repüljön, nem választott irányt, csak minél messzebb kerüljön...

Bal felől heves, forró szél fúj, s mindjobban félresodorta. A fiú hirtelen észrevette, hogy a világoskék ködbe burkolt látóhatár mögül füstszürke felhők emelkednek fel. Vihar lesz. Irányt változtatott tehát, még gyorsabban haladt.

Körülbelül egyórai repülés után elfáradt. A nap könnyörtelenül perzselt. Szomjas és éhes volt.

Le kell szállnia, hogy pihenjen.

Ariel lenézett, hogy megfelelő helyet szemeljen ki. Vasútvonal vágányai csillogtak, magas, vörös téglapületek között gyárkémények ágaskodtak, az épületek körül munkáslakótelep nyomorúságos viskói látszottak. Tovább, messzebb az emberektől...

Végtelen mezők, a látóhatár szélén erdő sötét foltjai, folyó ezüstös kanyarulata. Oda!...

A mezők lassan hátrafelé kúsztak. Előtte már nádasok bukkantak fel. Mi lesz, ha az emberek észreveszik? Itt kell leszállnia, ezen az elhagyatott helyen.

Hirtelen zúgás és tompa szárnycsapkodás hallatszott a feje fölött. Ariel egy hatalmas sast pillantott meg, amely olyan alacsonyan repült fölötte, hogy légörvénybe sodorta és megsüketítette. A madár ragyogó szeme Arielre szegeződött, görbe, ragadozó csőre félig nyitva, óriás karmai kimeresztve. Ariel félrelendült, a sas utána.

Légi harc kezdődött.

A madár szélesebben zuhant, az ember pedig ugyanolyan sebességgel tért ki csapásai elől, és kis félkört írva le, megpróbálta felülről, a szárnyainál vagy a nyakánál megragadni a sast. De az éppoly ügyesen vágta ki magát. Egy ízben sikerült megkarmolnia Ariel lábát. A feldühödött Arielnek azonban sikerült másik lábával hátulról megrúgni a sast, úgyhogy a madár felbukfencezett a levegőben.

Ki kellett ismernie az ellenség szokásait és taktikáját.

Az ember hamarosan meggyőződött róla, hogy a sas leggyorsabban lefelé zuhan, behúzott szárnyakkal, és igen gyorsan repül egyenesen is – fordulásnál azonban nem tud mindjárt gyorsítani, kissé késlekedik a hatalmas szárnyai miatt, legtöbb időbe pedig az emelkedés kerül. Igaz, mindez csupán néhány másodpercen vagy annál is kevesebb időn múlik, de ezek a pillanatok is eldönthetik a harc kimenetelét. Kiderült, hogy magassági fölényre kell szert tenni, hogy biztonságban legyen.

A hatalmas madár és az ember egymás körül forgolódva mind följebb és följebb emelkedett. Mindketten egyre jobban kifáradtak. Az amúgy is kimerült Ariel rosszul érezte magát. Hányszor siklott el közvetlenül a sas karmai alatt, és a madár hányszor csapott erős tollaival fájón az arcába!... Végül szárnyával akkorát sújtott Ariel fejére, hogy az egy pillanatra elveszítette eszméletét, de nyomban fölfelé röppent, és nyakon ragadta a sast. Az a magasba lendült, még bukfencezett is egyet a levegőben, igyekezett szabadulni, de nem sikerült. A madár ijedtében egyenes vonalban az erdőn túl felbukkanó hegyek felé szállt.

Ariel megpróbálta irányítani a repülést oly módon, hogy hol letakarta a sas fél szemét, hol pedig elfordította a fejét. De a madár nem értette meg, mit kívánnak tőle, és összevissza hanykolódott. Ariel felhagyott a kísérletezéssel.

Útközben folyó látszott, ahol Ariel szomját olthatta – ez volt a legfontosabb.

Erdei tisztásra ereszkedtek le, a folyó közelében. Ariel nyomban felröppent, és elrejtőzött

a nádas sűrűjében. A sas nehézkesen lehuppant a burjánzó fűbe, egy ideig széttárt szárnyakkal feküdt, csőrével tátogott, és bamba szemével mozdulatlanul bámult. Azután a levegő megszégyenített királya felrezzent, behúzta szárnyait, újra kiterjesztette és elrepült: Ariel tekintete sokáig kísérte.

HARMINCADIK FEJEZET

Égen és földön idegen

Amikor a szárnycsapások zaja elcsendesült, Ariel pásztorsíp hangjára lett figyelmes. Békés jelenet tárult szeme elé.

Az iszapos folyóparton bivalycsorda legelt. Amott egy görbe szarvú, nagy, sötét színű bivaly nyakig süppedt az iszapba, más bivalyok utána indultak, és nemsokára már csak a lapos orruk látszott ki a hínár közül.

A dombon félmeztelen fiúk játszottak, agyagból házikókat, falakat, palotákat, bivalyfigurákat gyúrtak, az agyagemberkéek kezébe nádpálcikákat illesztettek; mások fűből kosárcákat fontak, és szöcskéket ültettek beléjük; néhányan fekete és piros dióból gyöngysort fűztek, békát fogdostak, maguk készítette sípon játszottak, különös hangon cifrázva, és lassú dalokat énekeltek.

Ariel egy időre megfeledkezett szomjúságáról és éhségéről, s érdeklődéssel, irigyen figyelte a fiúkat. Ezek a maguk módján boldogok voltak; gyermekkoruk a természet ölében telt el, senki sem üldözte, nem kínozták és nem rémítgette őket, mint a Dandarát lakóit... Arielnek kiskorából nem volt mit felidéznie, csupán a ködös városbeli szülőház távoli, csaknem elmosódott emlékei éltek benne: a szoba, a szőnyeg, a játékok meg egy aprócska, szőke hajú kislány... De ezeket az emlékeket is elhomályosította egy fekete ruhás ember vészjósló alakja, aki – álmában vagy ébren – széttiporta játékaikat, durván széttiporta gyermekéveit...

S Arielnek hirtelen eszébe jutott a betegsége, lázálma... Hiszen ez tegnap volt, vagy talán ma!.. Az ágyát körülálló személyek között egy öregembert látott, akinek arca arra a fekete férfira emlékeztetett, bár ez fehér ruhában volt, amelyet az európaiak hordanak Indiában.

Vajon mindez nem lázálom? Pears mellett ez a vészjósló öregember a hegyes, csőröszerű orrával és a bagolyszemével. Hogyan került a szobába?... És volt még valaki, magas, borotvált, aki állandóan olyan gonoszul nézett rá. Miben sántikálnak, és miért fogtak össze? Csupán a lány nézett rá részvétellel. Valószínűleg melegsívű, mint Lolita, Nizmat, Sjama. Olyan kevés a jólelkű ember a világon!...

Mennydörgés távoli robaja térítette vissza Arielt a valósághoz.

A levegő izzó volt és szokatlanul füledt. Újra elfogta az éhség és a szomjúság. A fiúk pedig éppen félretették játékaikat, körbeültek, és falatozni kezdtek: tarisznyájukból, kosarukból rizslepényt, kókuszdiót és szőlőt vettek elő.

Kérjen tőlük? De ha látták, amint ő sasháton iderepült, akkor bizonyára rémülten elszaladnak előle... Elfutnak, de a lepényt talán itt hagyják. Ariel felállt, a lepedőbe burkolózott, és a gyerekekhez indult.

Azok az ismeretlen fehér ember láttán felfigyeltek.

– Adj isten, öcskösök! Szegény légtornász vagyok. Akarjátok, hogy egy érdekes trükköt mutassak nektek? – kérdezte Ariel.

Hirtelen kézenállást csinált, majd ujjaira emelkedett, végül bal keze mutatóujjára támaszkodott. Vagy egy percig így tartotta magát, azután ismét talpra állt.

A gyerekek el voltak ragadtatva. Ilyen nagyszerű mutatványt egyetlen vásári légtornásztól sem láttak. Amikor pedig Ariel felugrott, néhány bukfencet vetett a levegőben, és talpra állt – a lelkesedés nem ismert határt. A fiúcskák versenyt kínáltak lepénnyel, aszalt szőlővel, kókuszdióval. Ariel szomját oltotta és jóllakott.

Mennydörgés robajlott egészen közel. Ariel nagyon szeretett volna a gyerekekkel maradni, de a Pearstól való félelem továbbbűzte.

Így hát elbúcsúzott tőlük, bevette magát a fák sűrűjébe, és amikor azok teljesen eltakarták előle a partot a gyerekekkel és a bivalyokkal együtt, az erdő fölé röppent, és figyelmesen körülnézett.

A felhők az égnak már a felét eltakarták, és sűrű árnyékot borítottak a mezőre, amelyet Ariel az imént hagyott el. A szél neki-nekilődött. Annál jobb. Ez a felhőket kergető szél segítségére lesz abban, hogy minél messzebbre repüljön üldözőitől. Ariel még magasabbra

emelkedett. A sötétké felhők már közvetlenül a feje fölött tornyosultak.

Hirtelen orkánszerű szél kapta fel, először ledobta, aztán megforgatta és felfelé ragadta, a felhők tömkelegébe. Ariel megpróbált küzdeni a széllel, de nyomban ráeszmélt, hogy ez lehetetlen. Hogy feleslegesen ne tékozzolja erejét, úgy határozott, átengedi magát a ciklon hatalmának. Számára végeredményben nincs ebben semmi szörnyű. Hiszen nem eshet le, nem zúzhatja szét magát. Amikor a ciklon elcsitul, és nem tartja őt tovább a magasban – akkor majd önálló repülésre tér át.

Ariel, miután súlytalanná tette a testét, úgy érezte, hogy a szél teljesen elállt. Könnyen lélegzett, a legcsekélyebb légmozgást sem érezte. „Ez azért van, mert ugyanolyan gyorsasággal repülök, mint a ciklon” – jött rá Ariel.

Amikor azonban lenézett, önkéntelenül összerezzent: bár nagy magasságban volt, alatta rendkívül sebesen suhantak el a mezők, hegyek, erdők, folyók, falucskák... Ha pedig fölfelé pillantott, úgy tűnt, hogy a kék hegyek, barna sziklák, fekete szakadékok, a villámok vakító indáitól összefonva, rázuhannak... És hirtelen rázúdultak, körülfogták, megforgatták... Hol az ég? Hol a föld? Mindent kékesszürke homály borított el, köröskörül villódzás, robaj, váratlan zápor-özön hol fentről, hol lentről, hol pedig oldalról. Az ellenszelek úgy pörgették, forgatták, akár a letépett falevelet. Fülébe, szájába, orrába csorgott a víz, feje kóválygott.

Végül leszálló légáramlatba került. Az eső és a szél látszólag megszűnt – Ariel velük zuhant. De mihelyt csak egy kissé hátramaradt, a léghullám és vízáradat máris rázúdult, és lefelé szorította.

Egészen váratlanul megpillantotta a közelben a földet. Nem, nem is a földet, hanem egy villámoktól felfellobbanó parttalan, sötét tengert. Vajon a ciklon az óceánba sodorta?... Sokáig tarthatja magát a vízen... Nem, ez nem óceán. Egy villám felcsapó fényénél Ariel facsúcsokat, háztetőket vett észre... Árvíz! ...

Egyszerre csak a már alacsonyan járó nap arany sugarában kis szigetet vett észre. Oda! Ha török, ha szakad!

Ariel a szél ellenállását leküzdve, a sziget felé repült. Nyomorúságos falu kunyhóit látta. Újra felhők takarták el a napot, az orkán azonban már továbbszáguldott, a szél elcsitul, csak a zápor zuhogott, bár az is csituló erővel.

Egy liánoktól átfont lugas közelében Ariel valósággal a földre zuhant. Nehéz lihegést hallott maga mellett.

Esőtől ragyogó, kékes szőrű bivaly feküdt ott, oldala zihált, valószínűleg messziről úszott ide, és az elemekkel vívott harcban kimerült.

Rövid pihenés után Ariel, a békákkal teli pocsolyákban tocsogva, ballagott a felázott úton az emberi hajlék felé. Az utolsó széllelkésektől csikorgott a bambusz.

Íme, itt a kunyhó... A zápor elmosta a kerítés agyagfalait és a kapuk oszlopait. A kapuk szárnyai gyámoltalanul lógtak a sarokvason.

Az udvart fű nőtte be. A ház gyeptéglá-teteje beomlott. Ariel fellépett a verandára, és egy szürke gyíkot felriasztva, bement a házba. A padlón „tik-tak” surrogással kis skorpiók futkároztak. A ház falait penész borította. Keskeny lépcső vezetett a tetőre.

A sarokban egy meztelen öregember – szobornak lehetne vélni – olyan mozdulatlanul ült, lesütött szemmel, mélységes töprengés pózában. Bőrrel bevont csontváz, hosszú fehér szakállal.

– Szaniaszi! – kiáltott rá Ariel.

Az öreg nem riadt fel rögtön, fejét felemelve Arielre nézett nem látó, világoskék bivalyszemével, és éneklő hangon mondta:

– Öröm meglelni a végtelent a végesben!... – És újra lesütötte a szemét.

Ariel itt nem találhatott segítséget, és kiment.

Közben egészen besötétedett. Amikor Ariel végighaladt a falun, meggyőződött róla, hogy félig romokban hever és kihalt. Csupán egyetlen viskóban mozgott négy fehér kísértetalak – halotthoz jött hullamosó asszonyok voltak.

Arielre hirtelen rátört a magányosság szorongató érzése. Sírva fakadt. Először azóta, hogy gyermekkorában a fekete ember széttiporta játékait.

A közeledő éjszaka ellenére hirtelen felfelé lendült, és átrepült a vízzel elöntött, halott síkság fölött, és igyekezett le sem nézni.

Az utolsó felhők sebesen siklottak a látóhatár mögé.

Az éjszakai égbolt feneketlen kékségén ragyogó csillag villant fel Ariel előtt. Feléje szállt.

A csillagok felé! Minél messzebb a földtől és az emberektől!...

HARMINCEGYEDIK FEJEZET

A dzsungelban

Ariel egy omladozó templom mennyezete alatt ébredt, és nem értette, hol van. Csak sokára jutott eszébe a vízzel elöntött, halott pusztaság és a vízben visszatükröződő csillagok. Sokáig, nagyon sokáig repült fölötte, majdnem egész éjjel. A látóhatár szegélyén fekete erdősáv tűnt fel a víz sötétkéék, sima tükre fölött. Part! Pihenés!

Amikor elérte a erdő szélét, annyira kimerült volt, hogy már nem kezdett száraz helyet keresgélni, hanem egy terebélyes, nagy fához repült, és elhelyezkedett alatta. Fejét a törzséhez hajtotta, s nyomban elaludt.

Az első napsugarakra felébredve, csodálkozással vette észre, hogy a levegőben lebeg a fa mellett. Almában, valószínűleg öntudatlan mozdulattal, elrugaszkodott támaszától. Elalvás előtt azonban óvatosságból súlytalanította testét, ezért nem esett le a földre. Számára ez fontos felfedezés volt: a levegőben alhat! És ez a lehetőség nagyon is kapóra jött.

Amikor felébredt, a levegő tele volt sűrű párával, amelyet a kelő nap bíborvörös-narancssárga sugarai szóttek át. Mellette már énekeltek a madarak az ágak között, sivalkodtak a majmok. Odalent, a fák vastag, tekervényes gyökereinél hatalmas kobra sütkérezett a napsugarakban. Mi lett volna vele, ha alvás közben lepottyan a földre!

A kobra teleitta magát a tócsából, kissé felemelte a fejét – testhosszának egyharmadáig –, hirnálgatta, körülnézett, és egy tarka madárkát pillantott meg a fűben.

Ariel észrevette a madarat fenyegető veszélyt, s fel akarta riasztani, de a kobra villámsebességgel rávetette magát áldozatára, és lenyelte, még mielőtt az megmukkanhatott volna.

„Lám, Pears is így vadászott rám – gondolta Ariel. – De a kobra éhes, Pearsnek pedig mire kell a zsákmány?”

Viszont Ariel is éhséget érzett, és ideje volt, hogy táplálék után nézzen.

Újra felemelkedett a fák csúcsa fölé, és látta, hogy vad ősdzsungel szélén van. Ameddig a szem ellátott, hatalmas fák csoportjai következtek, mint zöld tenger hullámai. Ariel e zöld lombtenger fölött repült. Egy erdei tisztás közepén templom romjai látszottak, a durván kifaragott oszlopokat liánok fonták át. Lent sűrű bozót burjánzott.

Jó volna itt letelepedni. Ariel a félig romba dőlt tető nyílásán keresztül leereszkedett.

Nyirkos, áporodott levegő csapta meg. A tető helyenként épen maradt. Itt menedéket találhatott a rossz idő, a trópusi záporok elől. A templom épen maradt részének sarkában háromszoros életnagyságú fekete szobor állt, amely a karosszékekben ülő Indrát ábrázolta. Tenyere térdén pihen; egyik lába a földet éri, a másikat maga alá húzta; szeme félig lehunyva, fején süveg alakú mitra, mellén nyakék; kétoldalt ember nagyságú kis bálványok.

Indra térdén rózsából, falevelekből és mohából ágyat lehetett vetni.

A szobor hosszú, keskeny fülkében állt. Jobbra oszlopok húzódtak, amelyek elválasztották a templomot egy alacsony, boltíves mennyezetű szomszédos helyiségtől. A jobb fal majdnem teljesen beomlott, boltozatát csupán négy, szögletes kiképzésű oszlop tartotta. A vadállatok szabadon bejárhattak.

De vajon nem veszik-e körül mindenfelől vadállatok?

Ariel kirepült a templomból, és fáról fára szállt, mint a virágot kereső méh. Örömmel győződött meg róla, hogy ebben az erdőben jócskán akad ehető gyümölcs. A közelben forrás fakadt. Nem ok nélkül építették ide a templomot. A patak partja mentén a fűvet letiporták a vízhez igyekvő állatok.

Estére Ariel berendezkedett új otthonában. Még kisebb gyümölcskészletet is sikerült összegyűjtenie rossz idő esetére, és gallyakból, mohából megágyazott Indra térdén. De még mielőtt leszállt az alkony, rájött, hogy nem ő az egyetlen lakó ebben a szentélyben.. A temérdek skorpión, gyíkon és denevéren kívül, amelyet már nappal észrevett, kiderült, hogy még kígyók is tanyáznak a romok között. A nappali vadászat után ide gyűltek, és gombolyagba tekeröztek össze, hogy az éjjel melegebb legyen. Nemsokára az egész padlót

elborították ezek a gombolyagok; az éjszakai pihenőre elhelyezkedő kigyók szisztegetek. A gyümölcszel táplálkozó rőt denevérek falkástul röpdöstek, szárnyaikkal súrolták az új lakót; olykor leereszkedtek a padlóra, háborgatták a kigyókat, és azok szisztegetek rájuk. A temérdek kigyó tőszomszédságában még Indra térdén aludni sem volt biztonságos. S Ariel, reggeli felfedezésére emlékezve, elhatározta, hogy Indra feje fölött, a mennyezetten alszik.

Néha felébredt az éjszakai állatok és madarak hangjára, de hamarosan ezt is megszokta.

Ariel számára új élet kezdődött a dzsungelban. Az első napokban örült annak, hogy messzire elrepült üldözői elől, akiknél jobban kedvelte a vadállatokat és a kigyókat. Csak esténként, elalvás előtt érezte magányosságát, árvaságát, és emlékezett vissza kevés barátjára – Lolitára, Nizmatra és Saradra. De még korai volt arra gondolni, hogy visszatérjen hozzájuk. Meg kellett várnia, amíg Pears felhagy a kutatással.

Itt szabadon élvezhette a repülés örömét, nem kellett az emberektől félnie. Mindeddig vagy üldözői elől kellett menekülnie, vagy pedig másokat szórakoztatott repüléseivel. A dzsungelban azonban a repülés kedvéért repülhetett.

A legelső napsugarak feltűnésekor széleseben felszökkent az ég kék végtelenjébe. Az őserdő nyirkos, nyomasztó légkörét könnyű, üdítő levegő váltotta fel. És Ariel a hajnali madarakkal együtt énekelt.

Olykor hosszú repülőutakat tett. Gyönyörködött a fény játékában a felhők között, a holdas éjszakák varázsában, és a szabadság, a végtelenség, a könnyedség kéjes érzése töltötte el.

Órák hosszat szállt, míg csak teste nem emlékeztette arra, hogy mégiscsak a föld rabja: amikor fáradtságot érzett, szomjúság, éhség vagy álomosság fogta el, visszatért hajlékába.

Egy csillagos éjszakán megpróbált magasan az erdő fölött aludni. Amikor azonban felébredt, észrevette, hogy a feltámadt szél messzire elsodorta. Alig tudta megtalálni az utat visszafelé. Azóta nem mert odafent aludni.

Teltek-múltak a napok, és Ariel egyre otthonosabban érezte magát a dzsungelban. Kitanulmányozta a madarak és az állatok szokásait és viselkedését, egyesekkel hadilábon állt, másokkal barátkozott. Egy ízben a pataknál megleste egy tigris, és feléje ugrott; Arielnek alig sikerült elröppennie. A vadállat második ugrásával a levegőben csüngő emberre vette magát – Ariel azonban még följebb suhant. A feldühödött tigris bőszen ugrálni kezdett, igyekezett megkaparintani zsákmányát. Ariel nem állta meg, hogy ne ingerelje az állatot, míg csak az a kudarcon végképp feldühödve, el nem tűnt a dzsungelban. A repülő ember pedig egy ideig még kiáltozva üldözte; a madarak és a papagájok is szívesen résztvettek a dzsungel rémének megszegyenyítésében.

Akadtak barátai is. Néhány majom, amely eleinte eliszkolt Ariel elől, és mérgesen dobált rá mindenfélét, ami a keze ügyébe került, végül megbarátkozott vele, és fesztelenül eljárt hozzá; ő meg odarepült hozzájuk, és gyümölcsökkel kínálta őket. Két papagáj gyakran elkísérte erdei repülőútjain, s raccsoló rikácsolással köszöntötte: „Arriel!” „Arriel”!

Ő pedig megtanította őket ezekre a nevekre: „Lolita, Nizmat, Sarad.” S úgy érezte, jó barátaival beszélget.

Látta az elefántoknak és a bivalyoknak a tigrisekkel vívott szörnyűséges csatáit, látta a vad elefántok óriási csordáit. A magasból persze apró patkányoknak tűntek, ormányuk pedig a fejükre fellendített, vastag faroknak. Közelebb repülve, Ariel hallotta hatalmas lábaik tompa dobogását, a kitördelt fák recsegését, az agyarak csapásait, a redős bőr és az egymásnak ütköző ormányok száraz surrogását, a dühös morgást és a bömbölést. Látta a száz meg száz lengő fület, magasra emelt ormányt, szüntelenül csapkodó farkat. Látta a fehér agyarú, hatalmas, vén elefántokat, amelyeket elborítottak a bőrük ráncai és redői között megakadt levelek és gallyak; akadtak egyagyarúak, sebhelyes nyakúak is – régi csaták nyomait viselték. Látott anyjuk hasa alatt futkosó, csupán két-három láb magas, feketés, sürgő-forgó elefántborjakat és alig ütköző agyarú, fiatal elefántokat is.

Ariel anélkül, hogy észrevette volna, lassanként madáremberré változott. Haja torzonborzzá nőtt; meztelenül járt és repült, csupán levelekből font ágyékkötőt hordott. Az inget és a lepedőt gondosan őrizte a kövek alatt.

Madarak és majmok társaságában naphosszat fáról fára röpdösött, táplálékot keresve, s a legcsekélyebb veszélyre magasba emelkedett. Ha végképp elvadul, akkor életét a dzsungelban

végzi. Nem így történt, s ezt szelídített papagájainak köszönhette.

„Lolita! Nizmat! Sarad!” – rikácsolták azok reggeltől estig, és ezek a kiáltások örömet és súlyos szemrehányást visszhangoztak szívében. Arra készítették, hogy sorsáról gondolkozzék.

A rádza palotájában történtek és a Pearssal való találkozás mély nyomot hagyott Ariel lelkében. A mesterségesen beléoltott gyermetegség állapotából szinte egyszerre érett felnőtté – bár még maga sem ismerte fel teljesen a benne végbement változást.

Eddig csak eszköz volt mások kezében. A Dandaratan csak azt tanulta meg, hogy színleljen, leplezze gondolatait. Amikor elmenekült onnan, abban a rémületben élt, hogy újra Pears fogságába kerül. E rémülettől bénultan nem is gondolt semmiféle harcra, hogy megvédelmezze jogát a saját akarata szerinti élethez.

A félelem kergette ebbe a vadonba, ítélte magányosságra, fosztotta meg az emberek társaságától, akik között pedig jólelkűek is akadnak. És hirtelen feltámadt benne az emberi méltóság és a felháborodás. Nem, ő nem marad a dzsungelban! Elrepül az emberekhez, és kivívja azt a jogát, hogy közöttük éljen!

Miért ne aknázza ki rendkívüli előnyét? A repülő ember sok mindent megtehet! Hogy pontosan mit – azt még nem képzelte el, mert kevésbé ismerte az életet. „De az idő maga mutatja meg, mit kell tennem” – határozta el Ariel, és útra készülődött.

Talált egy diófélét, amelynek leve barnára festette bőrét. Ilyen külsővel hindunak vagy napégette európainak tarthaták. Fürdés után a festés kissé elhalványult, de mégis megmaradt. Megvizsgálta ingét és lepedőjét, kimosta, sőt, a napon megmelegített kövekkel még kivasalni is megpróbálta, összegyűjtött némi gyümölcskészletet, s egy napon kora reggel útnak indult.

HARMINCKETTEDIK FEJEZET

Az „új hívő”

Edwin Kingsley lelkipásztor levette szemüvegét, sóhajtott egyet, hátradőlt karosszékében, és felemelte tekintetét. A szemközi falon a kissé düledt szemű király képmása lógott, mellette az indiai alkirály, egy keskeny ajkú, szigorú lord, meg a táláros canterburyi érsek arcképe. A király és az alkirály félrefordította fejét, az érsek pedig – Kingsleynek legalább így tetszett – merőn, rosszallón nézett a szemébe.

Vajon mit szól Öeminenciája, aki mindeddig pártfogolta, ha elolvassa legutolsó jelentését?

Kingsley lelkész három hétig vesződött ezzel a jelentéssel, igyekezett önmaga számára kedvező megvilágításban ábrázolni a helyzetet.

India lakosainak keresztény hitre térítése eleinte sikeresen folyt. Beszámolóiban Kingsley sejteni engedte, hogy a sikerek az ő hittérítői buzgalmának és hitszónoki tehetségének köszönhetőek.

Valójában az ok más volt: a lelkész a legalsóbb, megvetett kasztok soraiból nyert meg „pogány” juhokat Krisztus nyájának. Számukra a kereszténységre való áttérés előnyös volt, mivel kissé javított jogfosztott helyzetükön. Nem csekély szerepet játszottak továbbá az ezüstkeresztek és az olcsó ajándékok, amelyeket kereszteléskor a megtérítettek kaptak. De hirtelen minden megváltozott. Egyes indiai vallási társaságok, amelyeket aggasztott az áttérők számának növekedése, a páriák számára különleges „megtisztulási” szertartást eszeltek ki, ami jogi tekintetben egy fokkal magasabbra emelte őket. Sok pária ezentúl inkább a megtisztulást választotta, mint a keresztiséget. És Kingsley misszionáriusi sikerei egy csapásra véget értek. Egyre nehezebbé vált új hívőket nyerni. Még a megtérítettek is elpártoltak a kereszténységtől.

Kingsley lelkész igen nehéz helyzetbe került. Elveszítette étvágyát és nyugalmit. Napközben arca verejtékével fáradozott a furfangos jelentésen, éjjelente pedig új eszközöket talált ki, amelyek javíthatnának az ügyön. Ékesszóló prédikációkat fogalmazott, hittérítőutakat végzett az egyházközség legtávolibb falvaiba, de semmi sem segített. Ezekre a pogányokra és bálványimádókra csak csodával lehet hatni, amely bebizonyítja a keresztény Isten fölényét. De honnan vegyen csodát?

– John! Vidd be Mr. Kingsley reggelijét! – hallotta a lelkész nővérenek, a vénlány Miss Florence Kingsley-nek a hangját.

Hindu fiú lépett be tálcával, amelyen gőzölgő teáskanna, csésze állt, tányéron tojásrántotta és pirított kenyérszeletek feküdtek.

Florence kisasszonynak (így nevezték a házban a lelkész nővérét) a keresztfia volt Pares, aki a keresztiségben a John nevet kapta. Ezüstövet viselt – keresztanyjától kapta ajándékba, ezért is tért át –, nyakában kis kereszt és ezüstamulett lógott, amely elhunyt szüleitől maradt rá. Ettől Pares-John semmi szín alatt nem akart megválni.

A lelkipásztor, miközben átvette a teát, a keresztre és az amuletra pillantott, és sóhajtván gondolta: „Lám, ilyenek ezek. Mellükön egymás mellett a kereszt és az amulett, a szívükben pedig...”

– A lelkész úr, azt hiszem, nem ér rá... – hallotta Kingsley a másik szobából Susan leányának hangját, aki hindosztáni nyelven beszélt valakivel. Mr. Kingsley felfigyelt. Hátha egy hindu jött, aki hallotta az ő prédikációját, és meg akar keresztelkedni? A lelkész megfedkezett reggelijéről, sebtében háziköntöst húzott pizsamájára, és kisietett az előszobába.

Sötét bőrű, karcsú ifjú állt előtte, szép arca és hosszú remetehaja volt. Egy szál inget és valamiféle furcsa fehér köpenyt viselt. Micsoda gúnyában járnak ezek a bennszülöttek!

– Engem keresel? – kérdezte a lelkész.

– Igen – válaszolt szerényen az ifjú s lesütötte a szemét. – Beszélni szeretnék önnel... De talán rosszkor jöttem?

Susan – húsz év körüli leány vászonruhában, a nemrég lezajlott tifusz miatt simára borotvált fejjel – komoran pillantott hol apjára, hol a fiatalemberre.

Miután a lelkipásztor megtudta, hogy az ifjú komoly ügyben akar beszélni vele, dolgozószobájába hívta.

A váratlan vendég bemutatkozott: Binoj a neve, hindu, árva. Isten szolgálatának akarja szentelni magát. Tanulmányozta a brahmanizmust, a buddhizmust, a Koránt, ezek a vallások azonban nem elégték ki. A kereszténységről tud, de szeretné alaposabban megismerni a hitet. Mi nem tetszik neki hazája felekezeteiben? Az, hogy isteneik nem nyilatkoznak meg láthatóan, tapinthatóan, nem sietnek az emberek segítségére.

A lelkész elkomorodott, s ezt gondolta: „Bennszülöthöz képest eléggé fejlett, gyakorlati észjárású. Ez a ravasz fajzat égi jeleket, csodákat követel. Az ilyenekkel nehéz boldogulni. Persze be lehet bizonyítani neki, hogy az Isten létezése nemcsak csodákban nyilvánul meg – mit lovagolnak ezeken a csodákon!... A fő, hogy el ne szalasszam, mindenáron megkereszteljem, még ha egy ezüstkeresztnél többbe kerül is. A jelentésben új megtérteknek kell szerepelniük!”

– Megbeszéljük a dolgot, barátom – mondta nyájasan a lelkész. – Ehhez azonban gyakrabban kell találkoznunk. Hol laksz?

– Az igaz Istent kereső zarándok vagyok – felelte a vendég.

A lelkész kis ideig gondolkodott, majd diadalmasan kijelentette:

– Nálam maradsz, Binoj! Igen, igen. Nálam akad zug és egy marék rizs olyan ember számára, aki az Istent keresi! Florence! – kiáltotta. S amikor belépett egy fekete ruhás, csontos, ősz hajú nőszemély, a pap így szólt hozzá: – Ez itt Binoj. Remélem, a jövőendő keresztfiad. Nálunk fog lakni. Vezesd fel a manzárdszobába.

Florence kisasszony kíváncsian vette szemügyre az ifjút, és bólintott.

– Gyerünk!

Amikor kimentek, Susan szaladt be a lelkész dolgozószobájába.

– Ide hallgass, apa – kezdte izgatottan. – Azt hiszem, te a hittérítői buzgalmadban mindenről megfélekedzel. Hát nem lehetett volna ezt a csavargót az egyházfinál elhelyezni? Hiszen ezek a mocskos cigányok a fertőzés melegágyai! Nem elég, hogy tifuszt kaptam, még csak az hiányzik, hogy kolera vagy pestis is rám ragadjon!

– Az embernek Isten akarata nélkül egyetlen haja szála sem görbül – válaszolta oktatóan Mr. Kingsley, s igyekezett leplezni zavarát.

– Egyetlen haja szála sem! Már úgyis kopaszra vagyok borotválva. Ilyesmit a prédikációidban mondhatsz. Én nem akarom, hogy koldusok éljenek a házunkban!

– De ez szükséges, leányom. Mitévők legyünk? Minden hivatásnak megvannak a maga veszélyei. És ha orvos volnék? Hiszen haldoklókhoz is járok utolsó kenetet feladni...

Bár a lelkész mindig engedett lányának, ez alkalommal váratlan makacsságot tanúsított. És Binoj ott maradt.

Ariel régóta fontolgotott egy tervet. Már a Dandarokban homályosan sejtette, mire szánták, amikor repülő emberré változtatták: nyilván csodaként akarják mutogatni a hit, a vallás megerősítése végett. De miért ne használja ki maga ezt a szerepet, ő maga, a saját céljaira? Szükséges volt, hogy valamilyen hajlékot találjon, tájékozódjék, jobban megismerje az embereket, talán egy kevés pénzt szedjen össze, azért, hogy elkezdhesse önálló életét. További tervei nem voltak világosak; gyakran változtak, de Lolita, Sarad és Nizmat állandóan szerepelt bennük.

Amikor éjjel elszállt a kisváros fölött, Ariel észrevette a magas harangtornyot, és akkor érett meg benne a terv az első lépésre, amelyet az emberek társadalmában tesz.

Susan részéről hamarosan ellenséges bánásmódot tapasztalt. A lány kerülte őt, és köszönését is alig viszonzta. Florence kisasszony azonban, akit Susan „szoknyás hittérítőnek” nevezett, pártfogásába vette Binojt.

Esténként a lelkész hosszú beszélgetéseket folytatott az ifjúval. Leánya kérésének engedve, többé nem hívta be Binojt a dolgozószobájába, hanem ő ment fel hozzá a manzárdkamrába, ahol a vendég remeteként élt. Étkezés dolgában rendkívül igénytelen volt, és naphosszat a biblia és az evangélium fölé görnyedt.

Binoj buzgalma és gyors sikere örömmel töltötte el és meglepte a lelkészt, aki nem

gyanította, hogy növendéke már tanult vallástörténetet – ez volt jóformán az egyetlen, amire a Dandarokban oktatták.

Az ifjút nemsokára ünnepélyesen megkeresztelték, s újabb nevet kapott: Benjámint, vagyis Ben – így hívta a lelkész, és nyomában Florence kisasszony is. Továbbra is a papnál maradt, hogy megszilárduljon hitében, és ez annyira sikerült is, hogy kis híján sírba döntötte mesterét.

HARMINCHARMADIK FEJEZET

„A csoda”

Vasárnap történt.

A lelkész a félig üres templomban a hitről, a csodákról, az isteni beavatkozásról prédikált.

– Az Isten mindenható, és ha nem siet az emberek segítségére, ez csupán hitetlenségük miatt van. Mert bizony mondom néktek: ha akkora hitetek volna, mint a mustármag, és azt mondanátok a hegynek, „Menj innen amoda”, és elmenne; és semmi sem volna lehetetlen néktek.*

E szavaknál az első padban ülő Ben-Ariel váratlanul a templom közepére ment, erősen kezébe szorította az imakönyvét, szemét az égbe emelte és felkiáltott:

– Hiszem, Uramistenem, hogy hitem szerint cselekszel! Emelj engem a föld fölé!

S egyszerre valamennyien azt látták, hogy az ifjú teste meginog, és kissé felemelkedik, úgyhogy talpa a padlótól mintegy kétlábnyira került. Hol a levegőben lebegett, hol meg lassan leereszkedett, és hálát mondott Istennek.

A lelkész a szószékbe kapaszkodott, hogy le ne essék. Elsápadt, ajka reszkettett.

A templomban olyan csendesség támadt, hogy hallani lehetett, amint az ablakok mellett röpdösnek a fecskék. Az emberek valósággal kővé meredtek. Azután valami hihetetlen történt. Az épület falait hisztériás, szenvedélyes üvöltés reszkettette meg. A jelenlevők felugráltak a helyükről. Egyesek vakrémületükben kiáltozva az ajtóhoz rohantak, egymást tiporták, mások térdre hullottak Ben előtt, és feléje nyújtották karjukat, néhányan pedig a mellüket verték, és nevetve-sírva kiáltoztak:

– Van Isten! Van Isten! Van!

Ha Pears látta volna mindezt! Nemhiába fűzött ekkora reményt a repülő emberhez ő meg a londoni központ!

Ariel csak állt, és zavartan mosolygott, mintha még nem ébredt volna tudatára annak, ami történt.

A lelkész felemelte a kezét, megpróbált rendet teremteni, de maga is legalább annyira megrendült, mint a többiek. Görcsösen fellendítette karját, de lecsúszott a szószékről, lába nem tartotta; a csodától megrendülten, zihálva a földre roskadt.

Susan lovaglóruhában és fekete fejkendőben, kis fakó lován hazafelé tartott reggeli sétájáról. Mialatt mások a templomban imádkoztak, és apja szentbeszédét hallgatták, ő a mezőkön száguldozott.

Az önefű, szeszélyes Susan elég sok gondot okozott Mr. Kingsleynek. Gyűlölte a háztartást; a vadászatért és a lovaglásért, az angol körben rendezett műkedvelő színelőadásokért és a fényképezésért rajongott. Gúnyolódott Florence néni emberszeretétén, és szörnyűségeket mondott. Apja borzalmára például kijelentette, hogy valamennyi filozófusnál többre becsüli Csarakát – ezt az otromba materialistát –, aki bebizonyította a lélek és a test azonosságát. Susan gyűlölte Indiát, és arról ábrándozott, hogy visszatér Londonba. A lelkész leánya hóbortjait az európaiak számára ártalmas indiai éghajlattal meg a korával magyarázta. „Ha majd férjhez megy, ez az egész bolondság elmúlik” – nyugtatta önmagát.

Az istentisztelet még nem ért véget, a templom ajtajából pedig kiabálva, hadonászva özönlött a tömeg. Csak nincs tűz? Susan megsarkantyúzta lovacskáját, és megpillantotta Pares-Johnt, aki a házukban lakott „a Krisztus-hitben való megszilárdulása végett”; ami egyenlő volt mindenféle durva munka elvégzésével – az alázatosság és az engedelmesség keresztény szellemének kifejlesztése céljából.

– Hé, Gipsy! – kiáltotta lovát megfékezve Susan; mintha kiskutyát hívott volna.

* Máté evangéliuma 17. rész, 20. vers (Károli Gáspár fordítása)

Susan úgy vélte, „ez a kis majom” méltatlan arra, hogy a sahibokkal egyformán a John nevet viselje, és Gipsynek (cigánynak) hívta a fiúcskát. Minden indiait cigánynak tartott.

John ugrádozva közeledett Susanhoz.

– Mi történt? – kérdezte a lány, s lovaglóstorával a templomra mutatott.

– Ó, Miss! Olyan dolgok vannak ott, Miss, hogy Miss.

Susan türelmetlenségében John feje fölé csapott az ostorával.

– Ben... Binoj felugrott a levegőbe, Miss, és mindenki nagyon megijedt – vágta ki a fiú.

– Ne fecsegi ostobaságot!

– Igaz, Miss! Így... – És John szökdécselni kezdett. – Nagyon ügyesen csinálta. – És John újra ugrádozni kezdett, de igyekezett minél távolabb húzódni Susan lovaglóstorától.

Támolyogva és az egyházfi vállára támaszkodva kijött a templomból a lelkész.

– Apa! Mi történt? – kérdezte most már izgatottan Susan.

A pap szótlánul a ház felé tartott, a lány pedig mellette léptetett, s ostorával a lova nyakát csapdosta.

– Mond már meg végre!

– Később, gyermekem – válaszolta bágyadtan a lelkész. – Előbb egy kicsit... magamhoz kell térnem.

– A legjobb módszer arra, hogy tudjuk, mi folyik a templomban, ha a templomba járunk – dűnnyögte az egyházfi, és barátságatlan pillantást vetett a ló nyesett farkára.

Susan pattintott ostorával, s felkiáltott:

– Gipsy!

És leugrott lováról.

John, aki valóban cigánypurdéhoz hasonlított, ronggyal a kezében kiszaladt a konyhából.

– Vezesd a lovat az istállóba – parancsolta a leány, lovaglóruhája ráncait igazgatva. – Hát itt vagy te is, Florence néni! Végre megtudom, miről van szó. Sírsz, nénikém? Mi lelt?

– Az örömtől sírok, Susy. Az Úr méltónak talált arra, hogy csodát lássak.

– Csodát? – húzta a szót Susan. – Binoj ugrádozása csoda?

A néni elkomorodott, sőt kissé elsápadt.

– Ne beszélj így! Isten megbüntet! Hiszen te nem láttad. Ben nagy szent! Nem ugrádozott, hanem a levegőbe emelkedett. Mindenki látta. Nagy hite miatt Isten csodát művelt.

– Én mindig valami effélét vártam tőled! – mondta sóhajtva Susan. – Florence néni, te fanatikus leszel, és ez nem vezet jóra. Sokszor aggódom emiatt.

– Istentelen! – kiáltotta felháborodottan a vénlány, és nyomban alázatosan tette hozzá: – Ne ítélgetek, hogy ne ítéltessetek! Bocsásson meg néked és nekem, bűnös lelkeknek, az irgalmas Isten! – És ezzel bevonult a házba.

Susan elgondolkodva állt az előkert ösvényén. A házhoz tömeg közeledett.

– Szent! Szaniaszi! Áldj meg! Érintsd meg a fiamat! Engedd meg, hogy megérintsem a lábadat! – hallatszott.

Amikor a parasztok a kert sövénykerítéséhez értek, megálltak – nem mertek a házhoz menni. A tömegből előlépett Ben-Ariel. A parasztok hajlongva búcsúztatták, majd visszafelé indultak, s közben izgatottan tovább beszélgettek.

Ariel fejét lehajtva belépett a kis kertbe, s a veranda felé tartott.

– Ide hallgass, Binoj, Ben, vagy hogy is hívnak... – állította meg az ifjút Susan.

Az megállt.

– Mit műveltél a templomban?

– A bábu... Mr. Kjnsgsley lelkész azt mondta, hogy ha az ember erősen hisz, akkor semmi sem lehetetlen számára. Ekkora ereje van a keresztény Istennek. Én hittel fordultam az Úrhoz, hogy segítsen a padló fölé emelkednem, és ő meghallgatott. Ennyi az egész.

– És maga az Isten emelt fel? A hónaljadnál vagy a hajadnál fogva?

Ariel hallgatott. Susan is elhallgatott, gúnyosan elmosolyodott, az orrát fintorgatta, és szinte kiáltotta:

– Nem hiszem! Nem hiszem! Ismételd meg előttem ezt a bűvészmutatványt, ha nem akarod, hogy hazugnak nevezzelek!

Ariel felsóhajtott, a kisajtóra, a szegfűágyásra pillantott, és könnyedén rálépett az egyik

virágra, amely még csak meg sem hajolt a súlya alatt. A szegfűkön járva ment végig az egész ágyáson, majd megállt az ösvényen, és szerényen ránézett Susanra.

– Mulatságos, ügyes – mondta az, s igyekezett leplezni zavarát. – De ne képzeld, bedőlök ennek a bűvészmutatványnak!

– Én csak azt tettem, amit maga kért – válaszolt szelíden Ariel.

– Úgy... kitűnő! És hogyan szándékozod felhasználni ezt a hókuszpókuszt?

– Isten megmutatja nekem az utat.

Susan toppantott.

– Ki nem állhatom a szenteskedőket! – kiáltotta, majd elgondolkodva így folytatta: – Tegyük fel, hogy ez nem hipnózis. Hát aztán? Ezeket a trükköket csak azért csinálod majd, hogy a templomban elámítsd a vénasszonyokat, vagy a lányokat szédíted azzal, hogy a virágokon röpdösöl? Mint a lepke? Vagy talán garasokat akarsz gyűjteni a vásárokon? Férfinak igazi férfidolgokkal kell foglalkoznia. Én a te helyedben beállnék tűzoltónak. Igen, tűzoltónak. Kimenteném az embereket az égő épületekből úgy, hogy felrepülnék a felső emeletre, ahová a tűzoltólétra nem ér el. Vagy elmennék a vízi mentőkhöz, és nem játszanám a csodatevőt, s nem élnék félrevonulva, kegyelemkenyéren.

– Talán így is cselekszem – válaszolt Ariel, mélyen meghajolt, és bement a házba.

„Ügyes szélhámos!” – gondolta tűnődve Susan.

HARMINCNEGYEDIK FEJEZET

Megzavart kedélyek

Amikor a lelkész hazaért, sokáig járkált fel-alá dolgozószobájában, s lábával olykor meglökte a könnyű tábori székeket és a bambusznád asztalkákat. Mint sok angol Indiában, nem szerzett magának állandó berendezést, mivel itt-tartózkodását rövidnek tervezte – noha közben teltek-múltak az évek.

Kingsley rendkívül izgatott volt. Minduntalan ökölbe szorította a kezét, hogy ujjai szinte ropogtak, s a fejéhez kapkodott.

Mi történt? Csoda? Azon csodák egyike, amelyekről olyan sokat és olyan ékesszólón szavalt prédikációiban? „Van Isten!” – jutott eszébe valakinek a kiáltása a templomban. De hiszen ez lehetetlen! Huszadik századi gyakorlatias angol esze tiltakozott a csodák ellen.

Ha nem hisz a csoda lehetőségében, akkor tehát Istenben sem hisz? Ez a hirtelen támadt gondolata megdöbbenette.

Tudta, hogy a vallás szükséges. És azon hivatalnokok közé tartozott, akik buzgón végezték munkájukat. Az egyszerű embereknek szükségük van vallásra, szükségük van az Istenre, a csodában való hitre – másként nehéz boldogulni velük! És neki kötelessége e hitet ápolni. S egyszerre csak felbukkan ez a Ben, és mindent fenekestül felfordít, és őt, a lelkipásztort a legképtelenebb helyzetbe hozza. Ben természetesen nem győzte meg őt arról, hogy csoda létezhet. S mégis, mit jelent ez a természetfölötti jelenség? Hogyan kell érteni? Hogyan viselkedjék ezután?...

Igen csábító volna felhasználni Bent. De kockázatos játék, amelybe kompromittálhatja önmagát, a hittérítést és az angolokat egyaránt. Pedig kitűnően fel lehetne használni... Mennyi hitetlent megtéríthetne, s milyen fényes jelentést terjeszthetne fel!

Mialatt a lelkész századszor rötta dolgozószobáját, az együgyű Florence kisasszony összekulcsolt kézzel állt Ariel szobájában, elragadtatással bámult rá, és így beszélt:

– Tehát te a hegyeket is el tudod mozdítani? Kérlek, kedves Ben, tedd meg ezt a csodát! Látod azt a hegyet? – És fejével az ablak felé mutatott. – Told egy kicsit messzebbre. Ettől a hegytől sohasem látom szobámból a napot.

– Ez elpusztíthatná a hegyen és a környékén élő embereket és állatokat – felelte kitérően Ariel.

A kisasszony eltűnődött. A csoda vágya mindjobban elhatalmasodott rajta.

– Nos, akkor legalább a szék mozduljon el a helyéről!... És képes vagy megfiatalítani engem? Vagy visszavinni Angliába?... Szavadra hadd nyíljék ki ez a hervadt virág... Nos, legalább az epekőveimtől szabadíts meg!

– Nem szabad hiába kísértetni az urat – válaszolt Ariel, aki unta Florence kisasszony makacs faggatását.

– Hogyhogy hiába? Az epekővek szörnyű fájdalmat okoznak, az operációtól pedig úgy félek, mint...

– Az epekő Isten büntetése!

Miss Florence elhallgatott, s azokat a bűneit kutatta emlékezetében, amelyekért az Isten epekővekké sújthatta... A csodatevők mégiscsak nehezen kezelhető emberek. Talán ajándékot kínáljon neki? Még megsértődik, azt mondhatja, hogy ez szimónia – csodákkal való kereskedés. Bezzeg ha magam egy efféle mustármagnyi hitet szerezhetnék.

– Ide hallgass, Ben: ne haragudjál. De talán átadhatnál nekem egy keveset a hitedből, akár egy szemernyit.

– Ez magától függ. Higgyen, és akkor minden megadatik a hite szerint!

Florence kisasszony lehuntya a szemét, ökölbe szorította a kezét, és az erőlködésbe még bele is pirult.

– Hiszem, hogy a levegőbe emelkedem! Hiszem, Uram, hiszem!... – Lábujjhegyre ágaskodott. – Úgy rémlik, máris! Csakugyan, Istenem? Milyen félelmetes! Úgy rémlik, felemelkedem! Hiszek, hiszek, hiszek, hiszek! – És Florence szorosán lehuntya a szemét.

Ariel, aki végképp elveszítette a türelmét, hirtelen megragadta a kisasszonyt, egy szempillantás alatt feltette a szekrény tetejére, és kiszaladt a szobából. A lépcsőn kis híján feldöntötte a lelkészt.

– Jöjj velem, Ben!

A pap dolgozószobájába vezette Arielt, karosszékre ültette, és sokáig járkált a szobában. Végül így szólt:

– Ide hallgass, Ben: hogyan csinálod?

– A hitem által – felelte az szerényen.

A lelkész már-már felfortyant, de türtőztette magát.

– Mutasd a lábadat! – parancsolta.

Lehajolt, és nyögve megvizsgálta: olyan láb volt, mint a többi; a talpán semmiféle rugó vagy készülék.

– Nem tanítottak meg téged levitációra a fakírok? – kérdezte, jóllehet mindig azt állította, hogy a levitáció csak a turisták fantáziájában létezik. Most azonban inkább elhitte volna a fakírok csodáit – ezek ügyes bűvészmutatványok is lehetnek –, mintsem hogy a keresztény Isten csodájában higgyen.

– Nem tudom, mi az a levitáció – ellenkezett együgyűen Ariel.

– Nos, jól van. Ha most becsapsz engem, akkor Istent csapod be, és ő megbüntet téged: belpoklosságot küld rád. De ha nem csapsz be – akkor őt kívánod szolgálni!

– Egész életem a csodákat teremtő Istené – válaszolta Ariel.

– Jól van, eredj, Ben.

S amikor Ariel kiment, a lelkész így szólt:

– A kocka el van vetve! Lesz, ami lesz! Mégis ez a legjobb kiút a helyzetből. Felhasználom Bent, akárki legyen is, egy sereg pogányt keresztény hitre térítek, ragyogó jelentést készítek, és a nagy hittérítő hírnevével övezve visszamegyek Angliába: az utódom meg hadd boldoguljon itt, ahogyan tud!

És már kitüntetésekről, sőt püspöki székről álmodozott.

A dolgozószobába beszaladt Susan: újságokat lobogtatott.

– Apa, mindig mondtam, hogy ez a te Bened kalandor. Ide nézz, az újságok egy repülő emberről írnak. Természetesen ő az.

– De mégis repül ez az ember?

– A pilóták is repülnek, a bogarak is repülnek, de nem adják ki magukat csodatevőknek!

– Ide hallgass, Susan! Ha mielőbb vissza akarsz térni Londonba, akkor senkinek se mutogasd ezeket a lapokat, senkivel se beszélj Benről, és ne üsd bele az orrod semmibe. Kérlek... Az egész csupán néhány napig tart, és akkor, szavamot adom, végleg Angliába költözünk.

Ariel már nem találta a kisasszonyt a szekrény tetején. Florence segítségül hívta hitét, és simán le akart ereszkedni a földre, de leesett, megütötte a térdét, s önmagát vádolva elégtelen hitéért, félhomályos szobájába indult.

A templomban történt csoda híre az egész környéken elterjedt. El lehetett képzelni, mennyire fellelkesítette az embereket Ariel.

A kisasszony állandóan szemét lehunyva ugrándozott, máskor pedig bőszen a lábasokra vagy az ollóra meredt, s így sziszegett:

– Emelkedj! Emelkedj! Hiszek!...

A konyha mellett John ugrált, hasztalanul igyekezett a levegőbe emelkedni, és váltig kiáltozott:

– Hiszek! Hopp!... Kevés a hitem. Még! Hiszek! Hopp! Még! Megnövekedett a hitem! Hiszek! Hopp!...

A faluban az emberek leugráltak a háztetőkről, vízen próbáltak járni, közben fanatikusan harsogták: hiszek! – és vagy megütötték magukat, vagy belesüppedtek az iszapba...

Nem volt szabad az időt vesztegetni. A lelkész a templom ajtajára hirdetményt függesztett ki arról, hogy a csodatevés alkalmából hamarosan hálaadó istentisztelet lesz.

HARMINCÖTÖDIK FEJEZET

Üzleti tárgyalás

Kingsley lelkész ujjongott. A csoda sikere minden várakozását felülmúlta. Mindennap istentiszteletet tartott, és a kis templomba be sem fért valamennyi hívő. A lelkész ékes szentbeszédeket mondott a hit erejéről, a keresztény Isten hatalmáról, aki egyszerre fölénybe került valamennyi pogány istennel szemben.

Mostanában tízesével-százasaival térítette az embereket. Jelentése egyre tartalmasabb, gazdagabb lett.

Igaz ugyan, az egyházközség tagjai nem valami figyelmesen hallgatták a prédikációkat. Mindegyik istentiszteleten valamennyien türelmetlenül várták a csodatevő megjelenését. És Ariel mindegyik szentbeszéd után szerepelt az álmélkodó nézők előtt.

Az új hívők kérdésekkel zaklatták a lelkészt: hogyan lehet mielőbb „olyan hitre szert tenni”, amely csodákat művel? A pap tőle telhetően magyarázott, türelemre szólított fel mindenkit, tanácsokat adott, sőt, holmi vezérfonalfélét is összeállított a hit megszilárdítására.

Az emberek sebtében bemagolt imákat mormoltak, amelyeknek értelmét nem értették, s arról ábrándoztak, milyen csodákat követnek majd el, ha elsajátítják a hitet. Meg kell mondani, hogy többségük nem ábrándozott sem hegyek áthelyezéséről, sem a nap megállításáról, csupán a mindennapi marék rizsről, betegségekből való kigyógyulásról – a mennyek országa szóba se került.

A csodabemutatókon, amelyeket a templomon kívül kellett megtartani, mert odabent nem fértek el az érdeklődők, mind több európai is megjelent – előbb helybeli sahibok, azután messziről jött külföldiek is.

A lelkész észrevett közöttük két, amerikai kiejtésű egyént, és szemet szúrt neki kivételes érdeklődésük Ben iránt. „Valószínűleg újságírók. Elronthatják az egész dolgot” – gondolta aggodalommal. Nyugtalansága nem volt alaptalan.

Egy ízben a két ember odament Arielhez. Egyikük, cseppet sem törődve a köréje sereglő tömeg lármájával és ricsajával, angolul így szólt Arielhez:

– Volna szíves, uram, néhány percet szentelni nekünk üzleti tárgyalás végett?

A lelkész csodálkozására, Ben a legtisztább angolsággal gyorsan így válaszolt:

– Szolgáltatukra! – S velük együtt kivált a tömegeből, s az úton várakozó, nagyszerű amerikai autó felé indult.

A pap látta, amint mindhárman beültek a gépkocsiba, de nem hajtottak el, hanem tanácskozni kezdtek. Amikor a tárgyalás véget ért, Ariel elbúcsúzott és kiszállt.

– Kivel beszélgettél? – kérdezte hazatérésük után Arieltől a lelkész.

– Két idegennel.

– Azt láttam. Miről folyt a beszélgetés?

– Érdeklődtek irántam – felelte Ariel. – Hamarosan el kell válnom öntől, Mr. Kingsley. Engedje meg, hogy köszönetet mondjak a hajlékért és a gondoskodásért.

A pap fontolóra vette a dolgot. A lényeges már megtörtént, hiszen nemsokára ő maga is elutazik, sőt talán jó is, hogy Ben még előbb hagyja el őt.

– Nos hát, Ben, te szabad ember vagy, és rendelkezhetsz önmagaddal. Mikor szándékozol elutazni?

– Holnap. Ha szükségesnek tartja, utoljára még bemutatathatok egy csodát.

– Kitűnő, fiacskám – mondta nyájasan a lelkész, és sietett közölni leányával a számára kellemes hírt: – Ben elutazik.

– Papa, a te újságaid mindig csak lehangolnak! Az apa meghökkenve nézett lányára, s ezt gondolta: a nő örökké rejtély marad a férfi számára, még ha az a tulajdon lánya is!...

HARMINCHATODIK FEJEZET

A repülés

Kingsley lelkész elhatározta, hogy indiai hittérítői tevékenységének méltó betetőzése végett Ben segítségével utolsó „díszelőadást” rendez: a szent mennybemenetelét, az elevenen égbe ragadott, igaz életű Énok próféta módjára.

Ez bizonyára rendkívül hatást tesz, és egyúttal a legjobb módja Ben távozásának.

A vaskos hittérítői beszámolóihoz kimutatásokat csatolt a megtérítettek óriási számáról. A püspök elégedett lesz, és érdemei szerint megjutalmazza Kingsley apostoli fáradozásait. A lelkész a siker előérzetében dörzsölgette kezét. Ben szíves beleegyezését adta, s bizonyára minden pompásan sikerül. A szent az égbe száll, a lelkész pedig összecsomagolja bőröndjeit, és még aznap Angliába utazik.

A mennybemenetelre kitűzött ünnepélyes napon sok paraszt és városi polgár már hajnalban elfoglalta helyét a templom előtti nagy réten, hogy jobban lássa a csodát. Még a pásztorok is a ligethez terelték a nyájukat, hogy részesei legyenek a rendkívüli látványnak. A helybeli sahibok számára néhány széksort állítottak fel. Reggel tíz óra körül mérhetetlen sokaság gyűlt össze a templomnál. Sokan messzi földről, bivaly, ló vagy szamár vontakocsin érkeztek. Az emberek a kordékra is felkapaszkodtak, a gyerkőcök fűrtökben lógtak a fákon. Florence kisasszony hosszú ruhát varrt Ben számára, olyasfélért, mint amelyben Krisztust ábrázolják a festőművészek, Susan pedig – ugyan ki gondolta volna! – sötétpiros szegfűkoszorút font.

Üdvözlő kiáltások harsantak, majd a külön e célra ácsolt emelvényre fellépő lelkész egy kézmozdulatot tett – és áhítatos csend támadt a tömegben. A templomból, amelynek minden ajtaja és ablaka nyitva állt, ünnepélyes orgonahangok hallatszottak. Amikor az orgona elnémult, a pap beszédbe fogott, a tömeg azonban izgult, és szemlátomást nem tudta kivárni a végét. Kingsley kénytelen volt megrövidíteni prédikációját.

Ariel a zöld rét közepére ment, elmosolyodott, feltartotta mindkét karját, és lassan emelkedni kezdett. A könnyű szellő cibálta hosszú ruhájának szélét és lecsüngő hajfűrtjeit. Lenyűgöző látvány volt.

Néhány másodpercig a tömeg szinte megbűvölten, némán figyelte Arielt, majd hullámszerűen, zúgni kezdett. Az emberek térdre hullottak, önfelédten kiáltoztak, karjukat a magasba nyújtották: „Urunk, miért hagysz el bennünket?” Nyilván már istennek tekintették Arielt. Az anyák karjukra emelték gyermekeiket, és felkiáltottak: „Áldd meg, Uram!”

Ariel a harangtorony magasságáig repült, ott megállt a levegőben, s fellendítette karját, csendre szólítva a tömeget: amikor pedig a láрма elcsitult, harsány hangon így szólt:

– Halló! Halló! A Chatfield Cirkusz a legjobb Amerikában és szerte a világon! Halló! Városunkban a napokban kezdi meg előadásait! Mindenki siessen jegyet venni! Ott még külön csodákat is láthattok!

Ariel ledobta a tömegbe a koszorút, s az a végképp meghökkent Florence kisasszony lábához hullott – majd felszökkent a levegőbe, átrepült a templom csúcsán, és eltűnt a liget mögött.

Onnan nemsokára öblös autódudálás hallatszott. Egy megijedt szamár vontatottan felordított: „I-á! i-á! i-á!...” Üvöltéséhez a többi szamár is csatlakozott.

HARMINCHETEDIK FEJEZET

A leszerződött égi lakó

Ariel nem látta, mi történt ezután, de könnyen kitalálhatta: Kingsley lelkész hittérítői tevékenysége teljesen összeomlott, s az a veszély fenyegette, hogy valamilyen eldugott, vidéki angol egyházközségbe száműzik.

James Chatfield, az amerikai cirkusztröszt vezérigazgatójának fia és Edwin Grigg, a vándorcirkusz igazgatója, tíz vándorcirkusszal érkezett Indiába. Chatfield és Grigg irányították a vendégszerepléseket, s mellesleg tanulmányozták a „helyi piacot”. Legfőbb feladatuk azonban az volt, hogy szereplőket toborozzanak amerikai fellépésre. Hiszen a közönségnek állandóan új és új számokat kellett nyújtani, az európai vendég műlovarok, tornászok, kötélháncosok, bűvészek pedig nemigen különböztek az amerikaiaktól. Az egzotikum azonban sikert arathat. Chatfield és Grigg tehát minden városban, sőt falucskában, amelyen keresztül vitt az útjuk, ellátogattak a piacokra, vásárokbá, népünnepélyekre, és megismerkedtek a helybeli népi mutatványokkal, vásári akrobatákkal, kígyóbűvölőkkel, énekesekkel, zenészekkel, fakírokkal, bűvészekkel, s a legkülönbeket kiválasztották cirkuszuk számára.

A hinduk nem valami szívesen egyeztek bele, hogy elhagyják hazájukat, és messzi útra keljenek, Grigg azonban dollárokat tartott elébük, előleget kínált, nagy keresetet ígért, és hamarosan jókora egzotikus társulatot szedett össze.

Chatfielddel együtt már egy *India titkai* című, hatásos műsor tervének összeállításán dolgozott, amelyben pompás díszletek, majmok, papagájok, bivalyok, elefántok, krokodilok és fakírok szerepelnek.

Egy alkalommal Chatfield kezébe került a helyi angol újság egyik száma, amelyben ilyen címet olvasott: *De hát kicsoda?* Ebben egy titokzatos repülő emberről esett szó, aki hol itt, hol ott bukkan fel, majd nyomtalanul eltűnik.

Chatfield elolvasta a cikket, és nevetve odaadta Griggnek.

– Hát ilyenek India csodái, Mr. Grigg! Mi minden ostobaságról írogatnak a helyi lapok! Az indiai közönség nyilván még hiszékenyebb és butább, mint az amerikai. Ilyen hírlapi kacsára talán egyetlen amerikai újságíró sem vetemedne.

Grigg figyelmesen elolvasta, s így szólt:

– Jó volna megszerezni ezt a repülő embert a társulatunk számára.

– De mennyire! – kacagott James Chatfield.

– Komolyan beszélek – válaszolt Grigg. – Már módom volt a repülő emberről beszélgetni néhány hinduval, akit felvettünk. Azt állítják, ez nem üres szóbeszéd.

– Persze egyikük sem látta?

– Egy kígyóbűvölő... a neve nem jut eszembe, azt állította, hogy saját szemével látta a repülő embert, amikor a vásárból elrabolt valamilyen kisfiút, és ismeretlen helyre repült vele.

Chatfield bizalmatlanul csóválta a fejét.

De hamarosan el kellett fogadnia a repülő ember létezését: a cirkusszal vándorolva egyre több olyan emberrel találkozott, aki azt állította, hogy saját szemével látta a repülő embert, sőt azt is tudta, hol tartózkodik jelenleg. Chatfield, akiben komoly érdeklődés támadt, megváltoztatta útitervüket, hogy felkutassák a repülő embert.

Így találkozott Chatfield és Grigg a templom mellett Ariellel, és előbb röviden az autóban, majd pedig alaposabban tárgyaltak vele.

A két gyakorlati észjárású jenki egyáltalán nem firtatta, miféle szerzet Ariel, hogyan repül, és milyen a múltja.

Még ha ezt mondta volna: „Test nélküli szellem vagyok. Angyal vagyok” – James Chatfield csodálkozás és pillanatnyi habozás nélkül így felelt volna: „All right! Szerződést ajánlok. Mik a feltételei?”

Ilyen üzleti szűkszavúsággal tárgyalt Chatfield Ariellel.

– Mister... Mister... ?

– Ben – válaszolt Ariel.

– All right, Mr. Ben. Bennünket érdekel az, hogy ön repülni tud. Álljon be hozzánk dolgozni. Amerikában fog repülni, és ezért szép fizetést kap.

Ariel tudta, hogy Amerika messze van Indiától. Az óceánon túl azonban biztonságban lesz. Szabad elhatározása alapján el kell vállalnia ezt az önálló munkát, s azután majd iderepül a barátaiért. Maga a sors siet a segítségére. És rövid gondolkodás után beleegyezését adta.

Ez a válasz végképp meghökkentette Mr. Chatfieldet. Csak nincs valóban angyallal dolguk? Alku nélkül beleegyeznek, még az iránt sem érdeklődik, mennyit fog kapni! Vajon ez az eredeti fickó nem érti, hogy – mint a franciák mondják – „sans pair”, páratlan a maga nemében, és ennél fogva bármilyen magas összeget kiköthet? Ha pedig nem angyal és nem örült, akkor bűnöző, aki szeretne mielőbb az óceánon túlra szökni, ahová nyilván saját erejéből nem repülhetne el. Nem ok nélkül beszélt Grigg egy fiú elrablásáról... De nem mindegy? Az a fő, hogy sok pénzt lehet vele keresni.

Az öreg, tapasztalt Grigg inkább kiismerte Arielt: ez a fiatalember egyszerűen nem ismeri az életet, sem a saját értékét.

– Nos, a feltételekről még beszélünk – avatkozott bele a tárgyalásba Grigg, attól tartva, hogy az igazgató csemetéje netalán maga vezeti rá Arielt a gondolatra, hogy egyedülálló a maga nemében. – A fizetés dolgában majd megegyezünk.

– Csak szeretnék... Chatfield és Grigg felfigyelt.

– Mit szeretne?

– Mielőtt elindulunk az óceánon túlra, szeretnék ellátogatni két helyre... Találkozni a barátaimmal és... még valakivel. Talán szükségem lesz a segítségükre...

– Természetesen, magától értetődik, a szolgálatára állunk, Mr. Ben. Mindent elkövetünk, ami tőlünk telik!

– Nos, mit szól ehhez, Mr. Grigg? – kérdezte Chatfield, amikor kettesben maradtak.

– Azt mondom, hogy kincset találtunk, Mr. Chatfield. India valóban a csodák országa.

– Reklámról kell majd gondoskodnunk – jegyezte meg James.

A reklám volt a kedvenc vesszőparipája.

– Ez a lelkész pályát tévesztett ember. Cirkuszi rendezőnek kellene lennie. Ragyogó számot talált ki. De miért ne használjuk fel ezt a mennybemenetelt a mi reklámunkhoz? Meg kell beszélni Bennel. Ötven méter magasságig játsszék a lelkész javára, följebb pedig – a mi érdekünkben. Hiszen megvettük Bent! A mi cirkuszunkat fogja dicsérni az égből.

Grigg ellenezte, mivel nem eléggé gyakorlatiasnak, sőt tapintatlannak találta az ötletet. A makacs James azonban ragaszkodott hozzá, és Grigg kénytelen volt beadni a derekát.

Az öreg Griggnek lett igaza: ez az égi reklám sok veszélyeséget és kellemetlenséget okozott. Meggyült a bajuk az egyház képviselőivel és az angol közizgatással.

A másik kérdésben azonban Grigg nem engedett. Chatfield arról ábrándozott, hogyan mutogatják majd Amerikában a repülő embert, és táviratilag értesíteni kívánta egész Amerikát a repülő ember közeli érkezéséről: „Világcsoda!”

A cirkuszporondon megöszült és a közönség lelkivilágát kitűnően ismerő Grigg azonban hevesen ellenezte. A közönség természetesen eljön megnézni a repülő embert, mint ahogyan látni akarta az első repülőgép-felszállásokat is, s ezen jócskán lehet keresni. Az emberek azonban mindent gyorsan megszoknak. Ugyan ki adna manapság pénzt azért, hogy egy szálló repülőgépet lásson? Ugyanez lesz a repülő emberrel is! Aki egyszer-kétszer megnézi, harmadszor már nem jön el.

– Addig is milliókat kereshetünk! – heveskedett James.

– És miért ne keressünk tízmilliókat? – vitázott Grigg.

– De hogyan gondolja ezt elérni? Hogyan akarja felhasználni Bent?

– Mindenekelőtt felejtse el, hogy a fiú repülni tud. Ne közölje ezt Amerikával, és útközben se beszéljen róla senkinek. Értse meg, a közönség számára minden unalmassá válik, egy kivételével: s ez a harc, a verseny, a váratlan helyzetek örökös váltakozása és a vég ismeretlensége. A világ legkritkább állatai előtt a közönség csupán néhány percre áll meg, holmi ostoba kakasviadalt pedig órák hosszat képes elnézni. A szenvedélyek felajzódnak, az emberek izgulnak, fogadásokat kötnek.

– Azt hiszem, kezdem megérteni. Talán igaza van – mondta rövid gondolkodás után

Chatfield.

– Száz százalékig – válaszolta meggyőződéssel Grigg.

Chatfield és Grigg, akik felbecsülhetetlen kincsre leltek Ben személyében, elhatározták, hogy az indiai ügyek intézését az egyik cirkusz tapasztalt vezetőjének adják át, ők pedig Bannel együtt azonnal Amerikába utaznak.

Amikor elhagyták a hegyek között megbúvó falut – a lelkesre bízva, lábáljon ki a bajból, ahogyan tud –, James megkérdezte Arieltől, hová is kíván betérni.

Ariel őszintén elmesélte élete történetét a két amerikainak. Chatfield elragadtatással hallgatta, s nevetésével gyakran félbeszakította Arielt.

Grigg pedig ezt gondolta: „Ben-Ariel nyilván valaki cselszövényének az áldozata. Ki tudja, talán gazdag és előkelő szülők gyermeke. Erre tekintettel kell lenni. Lolita: ifjúkori, jelentéktelen vonzalom. Miért ne nézzen be ehhez az özvegy-fruskához? Végeredményben Lolitát, Nizmatot és Saradot is magukkal vihetik, és munkába állíthatják. Ariel azonban a Dandaratra is el akar menni, hogy találkozzék Pearsszel. Ezt jobb volna elkerülni. Pears veszélyes vetélytársnak látszik, ők persze – Grigg és Chatfield – kiállnak Ariel mellett, és nem engedik meg, hogy Pears megkaparintsa. A kockázat azonban kockázat marad. Ariel szívesen beleegyezett az amerikai útba, hogy minél messzebb legyen ettől a Pearstól, s most maga kíván találkozni vele. Miért? Ariel azt mondja: hogy megtudja származásának titkát, amelyet annak feltétlenül ismernie kell. Ám legyen! De miután Ariel megismerte származását, nem kívánna inkább rokonaihoz visszatérni, mintsem Amerikába utazni?...”

Grigg aggályait közölte Chatfielddel. Ez alkalommal hamar megegyezésre jutottak: mindent el kell követni, hogy Ariel ne nézzen be a Dandaratra, és ne találkozzék Pearsszel. Ha pedig mégis felkeresi, és megismeri származását – erre az esetre előre kötelezni kell arra, hogy legalább egy évig a cirkuszban fog dolgozni. Csupán ezzel a feltétellel szavatolják segítségüket a Pearsszel való találkozásnál. Ariel elfogadta a feltételeket.

HARMINCNYOLCADIK FEJEZET

„Minden elmúlik, akár az álom”

Este, a lenyugvó nap fényében, feltűntek Radzskumar palotáinak aranyfejű márványkolosszusai. Láttukra Arielnek hevesen megdobbant a szíve. Hiszen Sjama sorsa is érdekelte. Amikor elhaladtak a paloták mellett, az erkélyeket nézte, s úgy rémlett, az egyikben Sjamát látta. De más, hozzá hasonló nő is lehetett. Az autóból a balkonig való távolságot egyetlen perc alatt átrepülhette volna, Chatfield azonban szavát vette, hogy nem fog repülni – és Ariel türtőztette magát.

Itt a tó és a liget is, ezen túl pedig Nizmat kunyhója. Ariel izgatottsága fokozódott. Még jobban szeretett volna felröppenni és barátaihoz száguldani.

Grigg, hogy ne zavarja a viszontlátást, az autót a mangófák mellett állította meg, amelyekről Ariel valamikor gyümölcsöt szakított Sarad számára. A fiatalember kiszállt a kocsiból, s a közelben észrevette Saradot és Lolitát. Mivel képtelen volt fékezni magát, futásnak eredt, s lábával alig érintette a földet. Ezt látva, Grigg így szólt Chatfieldhez:

– Nézze, hogy szalad! Világhírű futó lesz belőle. Lolita és Sarad, aki a tornác lépcsőjén ült, a közeledő sahib láttán felállt. Nem ismerték meg Arielt. De Sarad hirtelen felkiáltott:

– Dáda! – Barátja elé rohant, de zavartan torpant meg: Ariel pompás európai ruhát és panama kalapot viselt, haja rövidebbre volt nyírva.

– No, mi lelt?! – kiáltotta nevetve Ariel; megölelte és összecsókolta a fiúcskát, aki a karjába csimpaszkodott.

Lolita pedig, aki már felismerte Arielt, földig hajolva pronamot* csinált. Megint Ariel elé tornyosult a hódolat fala!... Át akarta ölelni Lolitát, megmondani, hogy szereti, s azt kívánja, hogy a felesége legyen. Ez a meghajlás azonban gúzsba kötötte mozdulatait és gondolatait.

– Lolita!... Látod, teljesítettem az ígéretemet!... – mondta zavartan, s a lányhoz lépett. – Eljöttem. Hát Nizmat hol van?

– Nagyon beteg – felelte Lolita, s rajongva nézett Arielre.

A fiú besietett a kunyhóba. A sűrűsödő szürkületben megpillantotta a gyékényen fekvő Nizmatot. Köszöntötte az öreget, s annak szemében öröm csillant.

– Uram! Te vagy? Lolitának igaza volt! Te nem halhattál meg. És eljöttél hozzám. Köszönöm – mondta erőlködve. – Látod, halálomon vagyok...

– Nem halsz meg, Nizmat! – ellenkezett Ariel, és megfogta az öregember aszott kezét.

– Mindenki meghal, aki született – válaszolt az nyugodtan. – A száraz virágnak nem szabad a szemet bántania, elégetik...

Ariel igyekezett megnyugtatni. Ugyan, Nizmat hamarosan meggyógyul; orvost küld, és ha majd Nizmat erőre kap, Lolitával és Saraddal együtt Amerikába utazik. Ő szereti Lolitát, és azt akarja, hogy a lány a felesége legyen.

Nizmat lehunyta szemmel gondolkodott, és közben lassan mozgatta a kezét maga előtt, mintha elhessegetne valamit. Azután beszélni kezdett. Megköszönte Arielnek a nagy megtiszteltetést; Lolita sorsa nagyon aggasztja, a lány kijelentette, hogy senkihez nem megy férjhez, a vak Tara azt mondja, megátkozta fiát, ha az Lolitát feleségül veszi. És Lolita még előbb lemondott Isvarról, a fiú kétségbeesésében a városba ment, s azóta nem jelentkezett. Ha ő, Nizmat meghal, mi lesz Lolitával? De istenek, félistenek és sahibok nem lehetnek egy koldusszegény kislány kérői.

– Maga Krisna is boldog lehetne ilyen feleséggel! – vitázott hevesen Ariel.

Nizmat bágyadtan elmosolyodott, kissé felnyitotta a szemét, és a fiatalemberre pillantva megkérdezte:

– De vajon a feleség boldog lesz-e az ilyen egyenlőtlen házasságban?

Ariel zavarba esett, azután pedig szenvedélyesen bizonygatni kezdte Nizmat előtt e frigy lehetőségességét.

* *Pronam* – a fiatalabb bókja az idősebb előtt

Azt azonban jól tudta, hogy most nem viheti el Lolitát. Hiszen nem hagyhatja Nizmatot egyedül vagy csak Saraddal.

– Nos, erről még beszélünk – mondta elkeseredetten, és kilépett a verandára.

– Lolita! – S Ariel megfogta a leány kezét. – Orvost küldök, és nagyapó meggyógyul... Csak kuruzslót ne hívjatok. Megöli Nizmatot, ahogyan megölte a fiát is. Nekem el kell utaznom, de még visszatérek, Lolita. És magammal viszlek benneteket. Amikor nagyapó felépiül, a feleségem lesz, azt akarom!

Merőn nézte Lolita sápadt arcát. A lány arca gyönyörű volt, de inkább szenvedést és ijedtséget fejezett ki, s ez éles fájdalmat okozott Arielnek. Mennyire szeretne volna boldoggá tenni ezt a lányt!

– De hát miért hallgatsz, Lolita?

– Nem tudom, mit feleljek, uram.

– De... szeretsz engem?

A lány szemlesütve állt, keze remegett Ariel tenyerében.

– Állandóan téged várt, mindig csak rólad beszélt! – kiáltotta Sarad. – Elutazunk! Valamennyien együtt!

– Várjatok, mindjárt visszajövök! – mondta Ariel, és gyors léptekkel az autó felé indult.

– Bocsánat, de önök, úgy hiszem, ígérték nekem egy kis pénzt... – kezdte zavartan. – Barátom, az öreg Nizmat súlyos beteg, orvosra, gyógyszerre van szüksége...

Grigg szívesen adott Arielnek néhány nagyobb bankjegyet, és figyelmeztette, hogy sietni kell az indulással. Grigget jelenleg nemigen érdekelte a pénz, a lényeg az, hogy elvigye innen Arielt. És bár egy szegény indiai családnak ez tekintélyes összeg volt, az amerikai cirkusztröszt viszonylatában – teljesen jelentéktelen.

Ariel őszinte hálával vette át a pénzt.

„Milyen ostoba voltam – gondolta visszafelé menet. – Előbb kellett volna pénzt kérnem tőlük, és ajándékokat vásárolnom. Nizmatnak pipát és jóféle dohányt, Lolitának sálat és karkötőket, Saradnak pedig csíkos trikót. Mennyire örültek volna! De elküldöm nekik...”

– Fogd ezt a pénzt, Nizmat – mondta, amikor visszatért az öreghez. – Okvetlenül hívass orvost. Sokat egyél. Gyógyulj meg hamar. Vizontlátásra, Nizmat!

– Köszönöm. Isten veled! – válaszolt Nizmat.

A tornácon Ariel odalépett Lolitához, és homlokon csókolta.

– Isten veled, Lolitám! Vigyázz nagyapóra és Saradra. Küldök majd neked pénzt és csomagot, és írok is, nemsokára pedig visszajövök értetek.

Lolita, mintegy lázálomban, a messziségbe révedve mondta:

– Várni foglak téged, de az álmok elmúlnak... Minden elmúlik, akár az álom... Maja!

Ariel csodálkozva nézett rá, azután elmosolyodott és felkiáltott:

– Ez nem múlik el, drágám, mint az álom! Várj rám!

– Vigyél magaddal, dáda! – rimánkodott Sarad hízelkedve.

– Nagyon örülök, ha velem jössz, Sarad. De Lolitának talán nehéz dolga lenne egyedül a beteg nagyapóval.

– Bizony, ez igaz – felelte sóhajtva Sarad. – Meg kell várni, amíg nagyapó felgyógyul, és akkor mindnyájan elutazunk hozzád.

– Én repülök ide értetek.

Ariel nyomasztó érzéssel ballagott vissza az autóhoz.

Felharsant a duda – és a kocs elindult.

Útközben Ariel mélységes töprengésbe merült. Miért hagyta ott őket? Miért utazik a távoli, ismeretlen Amerikába? Mi vár rá ott? Nem volna-e jobb Lolitával, Saraddal és Nizmattal maradni?... De újra védtelen repülő ember, a sors játékszere, gonosz emberek zsákmánya lenne. Tönkretenné önmagát és Lolitát. Helyesen cselekszik! Előbb ki kell harcolni a szabadságot, szilárdan talpra állnia, mindent megtudnia önmagáról – és akkor majd egyesülhet barátaival, hogy soha többé el ne válják tőlük. Fülében pedig egyre Lolita titokzatos szavai csengtek: „Az álmok elmúlnak... Minden elmúlik, akár az álom... Maja!”

HARMINCKILENCEDIK FEJEZET

„Emelkedett” beszélgetés

Pears és az egész Teozófiai Társaság már kezdett beletörődni abba, hogy elveszítették Arielt. A repülő ember még egyszer hallatott magáról „Kingsley lelkész csodájaként”, amely – az újságok elbeszélése szerint – egy amerikai cirkusztrósztr ügyes reklámjának bizonyult. Ezután Ariel eltűnt, nyilván magukkal vitték az amerikai cirkuszosok. Pears nagyon jól tudta, mennyire nehéz kiragadni kezükből Arielt. Ezt Bowden, a gyámja még megtehetné. És az igazgató közölte a londoni Bowden és Haselong céggel a dolgok állását.

„Ha valahonnan hallunk majd a repülő emberről – írta Pears –, akkor minden valószínűség szerint az Egyesült Államokból kapunk híreket, és önöknek arrafelé kell kutatniuk.”

Pears macskaléptekkel osont végig a Dandarát udvarán, dolgozószobájába tartott. Az ég felhőtlen volt, a nap éppen csak a látóhatár fölé emelkedett, és máris izzóvá tette a levegőt. A hús reggeli szellő fuvallatai is elültek. Az udvarban és az épületben, mint mindig, csend volt. Csak a kavics csikordult olykor léptei alatt.

Pears éber füle lépések nesztét fogta fel a kapu felől. Gyorsan hátranézett, és észrevette a közeledő Arielt: a fiú megemberesedett, és kitűnő fehér öltönyt viselt.

Az igazgatót meglepte a váratlan esemény. Megörült, de nyomban éberem felfigyelt; az ifjú ugyanis túlságosan magabiztos, határozott járással közeledett.

Nyomában pedig, bizonyos távolságra, két gentleman haladt.

Pears arra gondolt, hogy egyetlen szavára segítségére jöhetnek a nevelők, a felügyelők, a szolgák... Kellemesen csodálkozó arckifejezést vágott tehát, mintha csak most ismerné meg Arielt, és nyájasan, ölelésre tárt karral elébe ment.

– Örülök, hogy látlak, Ariel! Jól tetted, hogy magadtól visszatértél! – És jobb kezével erősen megszorította Ariel bal csuklóját. A jobb kezét is éppilyen barátián meg akarta szorítani, Ariel azonban megelőzte, és jobbába kapta Pears csuklóját. Így, erősen fogva egymást, álltak, és farkasszemet néztek, a másik szándékait fürkészsze.

„Ördög vigye! Róka fogta csuka, vagy fordítva?” – tűnődött aggódva Pears.

Az Arielt követő két gentleman megállt, és érdeklődéssel szemlélte a jelenetet.

– Talán a szobámba mennénk. Ott kényelmesebben beszélgethetünk. Nem vagy éhes, Ariel? Nem fáradtál el az úton? – kérdezte Pears, aki alig tudta megőrizni nyugalmát.

– Mister Pears! – mondta határozottan Ariel, s nem felelt a kérdésre. – Azért jöttem, hogy itt, most azonnal megtudjam öntől a származásomat. Haladéktalanul válaszolnia kell.

Pears – önkéntelenül magázva Arielt – így felelt:

– Magát tizenöt évvel ezelőtt egy ismeretlen ember hozta a Dandarátba. Nem közölte velem sem nevét, sem származását... A Dandarátban sok ilyen gyerek van.

Ariel marka még erősebben összeszorult, s Pears hirtelen azt érezte, hogy az ifjú a levegőbe emeli. A rémülettől az igazgatónak elgémberedett a keze. Kiabálni akart, de rájött, hogy ezzel csak rontana a helyzetén. Arielnek cinkostársai vannak, talán felbérelt banditák kísérik. Ariel elviszi őt, és kint a szabadban végez vele. S Pears csupán még erősebben szorongatta Ariel bal kezét, hogy le ne zuhanjon; fejét a fiatalember mellére hajtotta.

Ariel, miután Pearst kissé a föld fölé emelte, megállt a levegőben, s kijelentette:

– Most folytathatjuk beszélgetésünket, itt senki sem zavarhat bennünket. Hát ide hallgasson, Mister Pears!

A fiatalember hangja szigorúan csengett, de kissé elfúlóan – az igazgató nehéz volt.

Könnyű azt mondani: „Ide hallgasson!” Pearsnek vacogott a foga, és változatlan rémülettel sandítgatott az odalent sárgálló kavicsra.

– Ha most azonnal nem mondja el a teljes igazságot rólam, akkor elengedem a jobb kezét, és forgatni fogom önt, míg csak le nem zuhan, és össze nem zúzza magát. Vagy itt a levegőben akar megküzdeni velem?

– Elmondok mindent... Elmondom a teljes igazságot – hörögte alig hallhatóan Pears, aki

az izgalomtól berekedt.

Ariel az igazgatóval nyomban odarepült az álmélkodó Chatfieldhez és Grigghez, és fáradtan, zihálva leereszkedett mellettük.

– Mr. Grigg... Kérem, jegyezze fel ennek az embernek a vallomását!

Grigg noteszt, töltőtollat vett elő, és Pears náthás hangon elmesélte mindazt, amit Arielről tudott. Bowden és Jane Galton címét is közölte.

Ariel elengedte Pears kezét, és szárazon így szólt:

– Most elmehet. De ne felejtse el, hogyha a vallomása hamis...

– Színigaz! – kiáltotta meggörnyedve Pears. Lába reszketett, és ügyel-bajjal futott szobájába az udvaron keresztül.

– Nos, kérem, mi teljesítettük ígéretünket. Reméljük, ön is teljesíti a magáét – mondta James, és kérdőn pillantott Arielre.

– Én is teljesítem. Amerikába utazom önökkel – válaszolt az. – Nővérem ott meglátogathat. Megírom neki.

S az autóhoz indultak.

NEGYVENEDIK FEJEZET

„A legyőzhetetlen Binoj”

Az idősebbik Chatfield roppantul elégedetten fogadta az indiai jövevényt. A cirkusztröszt elnöke mindenben jóváhagyta Grigg tervét.

Egyetlen embernek sem szabad tudnia Amerikában, hogy Binoj-Ben-Ariel-Aurélius Galton: repülő ember. Igaz ugyan, híre Amerikáig is eljutott, de a cikket kinevették, mint valami hírlapi kacsát. Arielt szemtől szembe senki sem ismerte.

Chatfield elmagyarázta Arielnek a szerepét: nem szabad olyan látszatot keltenie, hogy repülni tud, hanem e rendkívüli tehetség ügyes felhasználásával megdönti majd a futó-, úszó-, akadályverseny, légtornász világrekordokat.

Ariel oktatása, Grigg és Chatfield felügyeletével, meglehetősen sokáig tartott. A fiatalember számára természetesen semmiféle nehézséggel nem járt, hogy bármilyen magas akadályt leküzdjön, vagy a cirkusz kupolája alatt, az egész porondon keresztülrepüljön egyik trapézzal a másikra.

Az oktatást csupán az tette bonyolulttá, hogy – a tapasztalt Grigg megállapítása szerint –, „nem volt szabad átlépni az ember számára fizikailag lehetséges határt.” Úgy kellett dolgozni, hogy a közönség valami meghökkentőt lásson – de ne valószínűtlent. Óvatosságra kényszerültek: magasugrásnál például Arielnek úgy kellett kiszámítani ugrásait, hogy csupán néhány centiméterrel múlja felül a világrekordot.

Chatfield és Grigg a legjobb futókkal edzették Arielt. A gyakorlat lakatlan vidéken folyt; Arielnek bemutatták a különféle stílusú futásokat, megtanították mindenféle fogásra; ha edzők is voltak jelen, fáradtságot, zihálást kellett színlelnie.

A közönség érdeklődésének felcsigázására bizonyos futó- vagy úszószámokban úgy kellett tennie, mintha kifulladásra, engednie, hogy vetélytársai megelőzzék – azután, az utolsó percben, elsőnek érné a célba. Egyszóval, Arielnek úgy kellett cselekednie, mint a tapasztalt játékos szokott, aki nem árulja el a verseny letelején ragyogó fölényét.

A cirkuszi műsorszámokat egy külön erre berendezett vándorcirkuszban próbálták. Az ifjabb Chatfieldet különösen a lovasszámok érdekelték: a teljes vágóban végrehajtott mutatványok, a szaltómortálék. Ariel persze valóságos csodákat művelt, és az idős Grigg – a fiatal Chatfield rosszállására – minduntalan kénytelen volt fékezni:

– Ez már túlzás! Ne csináljon négyszeres szaltómortálét! – avatkozott bele mérgesen.

Az előkészület tartama alatt az ifjabb Chatfield a tröszt pénzét nem sajnálva – hiszen százszorosan megtérül! – olyan nagyszabású reklámhadjáratot indított, amely még Amerikában is szokatlan volt.

Az amerikaiak még nem látták Binojt – „a titokzatos India őserdeiben talált világcodát” –, de már tudtak róla, az újságokban, folyóiratokban, plakátokon és hirdetményeken közölt képek pedig jobban népszerűsítették Ariel vonásait, mint az elnökét.

A szurkolók már ábrándoztak róla, s mindenféle úton-módon látni iparkodtak őt. Szenvedélyes játékosok előre kötötték fogadásaikat. Az újságírók a szenzációs cikkek tömegével halmozták el a sajtót a „Legyőzhetetlen” közelgő fellépéseiről.

„A legyőzhetetlen Binoj” – ezt a címet Ariel előlegként kapta, még mielőtt szerepelt volna. De nyomban kiérdemelte, mihelyt páratlan diadalai elkezdődtek.

Ariel egymás után győzte le a világbajnokokat. Különösen csodálatos volt, hogy többféle sportágban állított fel új világrekordot. Az emberek valósággal a tenyerükön hordozták – ilyen esetben Ariel sietve visszaállította testének normális súlyát.

A kockázatmentes játéknak azonban megvoltak a maga veszélyei. A szenvedélyes fogadók, ha veszítettek, zsörtölődtek, és furfangos csalást rebesgettek. Meg aztán egyre kisebb összegeket tettek fel ellene – a fogadás elveszítette értelmét.

Chatfield és Grigg ekkor úgy döntött, hogy ideje a régi, kipróbált cirkuszi trükkhöz folyamodni, s ezáltal még jobban fokozni az érdeklődést a versenyek iránt: Binojnak vereséget kellett „elszenvednie”, amely után természetesen még fényesebb győzelmek

következtek.

Így múlt az idő. Ariel beutazta Amerika majdnem valamennyi városát. A Chatfield-tröszt a cirkusz történetében példátlan hasznot zsebelt be.

Ariel sikerei nőttek, és az idősebb Chatfield egyre figyelmesebben vizsgálta a fiatalembert, és ezt gondolta: „Most aztán már biztosan szóba hozza a tiszteletdíj emelését...”

Az idősebb Chatfield azonban tévedett, amikor úgy vélte, Arielt megfertőzte a nyereségahajzás szelleme.

Mihelyt nagy összegeket kezdett keresni, pénzesutalványok és csomagok áramlottak Amerikából a messzi Indiába. Ez alkalommal nem feledkezett el sem Lolita sáljáról és karkötőiről, sem Sarad ingéről, sem pedig Nizmat pipájáról és dohányáról. Diadalait aratva sem felejtette el soha barátait: hébe-korba ő is kapott tőlük levelet, és valamennyi szeretettel, hálával volt tele. Nizmat felépült; mindannyian várják őt. S Ariel nemegyszer hajlandó lett volna otthagyni mindent, és a mangófák mellett álló kunyhóhoz repülni. A szegény sorsú cirkuszi alkalmazottaknak is segített. A hírnév és a pénz lehetőséget nyújtott Ariel számára, hogy bebizonyítsa: jólelkű és melegszívű ember.

NEGYVENEGYEDIK FEJEZET

Két világ

Egyszer, amikor Ariel győztesként került ki az egyik legnehezebb műsorszámból, s a viharosan tapsoló közönség előtt hajlongott, a színpadhoz legközelebb eső páholyban csodálkozva vett észre egy lányt, aki a párkányra támaszkodva ült, és szomorúan nézett rá. A lány arca ismerősnek tetszett. Igen, ugyanaz a lány volt, akit a betegsége alatt látott, amikor Pears kezébe került. A nővére! Csak nővére lehet! Hiszen táviratozott neki Londonba, miután Amerikába érkezett.

Ariel megköszönte a tapsokat, és izgatottan vonult vissza az öltözőjébe.

Tévedett volna?... Töprengve fogott hozzá, hogy átöltözzék.

Egy cirkuszi szolga névjegyet nyújtott át. Ez állt rajta: „Lady Jane Galton. London”, alul pedig szálkás, magabiztos, szinte férfias ceruzáírással hozzátoldva: „A bejáratnál várlak. J. G.”

Valami homályos emlék villant fel Ariel agyában: „Jane Galton... Igen, ő az, a nővérem!”

Gyorsan átöltözött és kiment. A cirkusz körül álló autók tömkelegében nem tudott mindjárt eligazodni. A sokaság között többen felismerték, s éljenezni kezdték. Ariel zavartan nézelődött körül, és szokása szerint buzgón hajlongott.

De itt van!... S Ariel odalépett Jane-hez, és nem tudta, hogyan üdvözlje.

A lány nyújtott kezét, ridegen, mintha meg akarná előzni a rokoni érzelmek bármiféle megnyilvánulását. Ariel zavartan szorította meg a barna glaszékesztyűbe bújtatott, keskeny kezét. Láta, hogy nővére állandóan komoran néz maga elé.

– Mindjárt előáll a kocsim – közölte Jane.

A lármában Ariel inkább értette, mintsem hallotta szavait.

Sietve beszálltak. S csak amikor kivergődtek a dudáló, szakadatlan autóáradatból, fordult Jane az öccséhez, és alig észrevehető mosollyal ezt kérdezte:

– Megismertél, Aurélius?

– Persze, Jane. Ott Indiában annyira közel voltál hozzám... Ha akkor tudtam volna!... – Ariel megfogta a lány kezét, de az nyomban elhúzta, és gyorsan így szólt:

– A szállóban mindent megbeszélünk!

Amikor beléptek a szobába, ahol Jane lakott, a lány megfogta öccsének mindkét kezét, és szomorúan ránézett. Azután homlokon csókolta.

– Hát végre megtaláltalak, Aurélius! – mondta halkán.

– És én is rád találtam, nővérem! – felelte a fiú, de még nem merte visszaadni a csókot.

Leültek.

– Azért nem írtam neked, mert előbb tájékozódni kívántam... Olyan sokszor becsaptak... De abban, hogy a fivérem vagy, nem kételkedem. Ide nézz, megmutatom szüleink képét.

Kinyitott egy kis dobozt, s fényképet nyújtott át Arielnek, aki egy bánatos szemű fiatalasszonyt látott, s mellette egy önelégülten mosolygó, testes férfit, akinek szárnyas kabátját rendjel szalagja ékesítette.

Ariel nem állta meg, hogy fel ne kiáltson:

– Vajon én is ilyen leszek, mint apa?!

– Remélem – válaszolt szemrehányó hangon Jane.

– De ezek a ráncok, ez a pocak...

– Az öregség senkit sem szépít meg. Apánk a legtiszteletreméltóbb ember volt, Aurélius! – folytatta oktatóan Jane. – Éppen erre gondolok. A mi apánkat mindenki kizárólag „feddhetetlen személyiségnek” nevezte. Ereiben Anglia egyik legjobb családjának nemes vére folyt, köztiszteletben álló polgár, hívő keresztény és nagyszerű üzletember volt. Jelentős vagyont hagyott rád, de ezt – sajnos – alaposan megtépták a gyámjaid, Bowden és Haselong, mint ezt Mr. Dotaller állítja.

Aurélius már kezdte érteni, mire céloz Jane.

– Hát aztán? Szóval bennünk nemesi vér folyik. Azt hiszem, semmi olyat nem tettem, amiért szemrehányással illethetnének.

Jane felsóhajtott.

– Én nem teszek szemrehányást neked. De sok minden elszomorít... Mít szólna atyánk, Sir Thomas Dalton, ha megtudná, hogy a fia cirkuszi akrobata?

Ariel elpirult.

– De hiszen magad is tudod, Jane, hogyan történt az egész. És végeredményben én semmi szégyenleteset nem találok a munkámban. Becsületes foglalkozás, és szépen keresek.

– A cirkuszi akrobaták természetesen nem banditák vagy pénzhamisítók – mondta elégedetlenül Jane –, de ez a foglalkozás, ami megfelel a csöcseléknek, a társadalom aljának, nem illik egy lord fiához.

Módot sem adott Arielnek a tiltakozásra, s így folytatta:

– Hát a repüléseid? Most nem röpködsz, de én ismerem a sikereid titkát. Magam láttam, ahogyan elszálltál akkor tőlünk Indiában. A repülő ember rovarhoz vagy madárhoz hasonlít. Ez sért minden isteni és emberi törvényt, számunkra pedig egyszerűen illetlenség. Aurélius! A repülő lord – ez már valami képtelenség! Shocking!!! Undorító! Az ilyesmire szót sem lehet találni...

„Hiszen repülőgépen is szállnak emberek!” – kívánczolt ki Arielből is az ellenvetés, ugyanaz, amit valamikor Lolitának mondott. Csakhogy Lolita félistennek tartotta őt, Jane pedig felháborodik ezen, mint valami megalázó dologon.

– Tudom, mit akarsz mondani, Aurélius – folytatta Jane. – Te persze nem tehetsz arról, hogy repülő szörnyeteget csináltak belőled. A hibákat azonban – a sajátjainkat és a másokét egyaránt – ki lehet javítani... Szerencsére Angliában senki sem ismeri a történetedet, mindenki azt gondolja, hogy Oxfordban tanulsz, és még mindent jóvá lehet tenni. De örökre – hallod?! – örökre el kell felejtened a repüléseidet, ha valamilyen műtéttel nem lehet kiirtani belőled ezt a tulajdonságot... Érdeklődtem Mr. Pearsnél. Sajnos, ez az örült tudós, aki repülővé tett téged... Hogy is hívják?

– Mr. Hyde.

– Igen. Ez a Hyde nincs többé. Baleset érte. Úgy rémlik, maga is repülő emberré akart válni, de valamit összezavart, és amikor felpattant a mennyezetre, szétzúzta a fejét. Agyvérzés, halál. Méltó vég egy ilyen bolond számára! – Jane hangjából düh csendült ki. – Más tudósokhoz fordulni pedig kockázatos lenne, híre menne, és úgysem tudnának segíteni. Ezért számodra csak egy megoldás van: ha elfelejtetted ezt a... fogyatékosodat. Sohasem szabad repülnöd, még akkor sem, ha a szemed láttára vízbe fúl egy gyermek... – És azonnal fel kell bontanod a szerződést a cirkusszal, felhagysz ezzel a cigányérettel, és velem jössz Angliába.

– De köt az ígéretem...

– A családi becsület drágább a pénznél. Úgy vélem, van annyi pénzünk, hogy kifizessük a bánatpénzt...

Mindketten hallgattak. Ariel nem értett egyet Jane-nel. Nem így képzelte el ezt a találkozást, nem ilyennek képzelte nővérét.

– Azt gondolom, figyelmeztetnem kell Mr. Chatfieldet és néhány búcsúfellépést vállalnom... – kezdte tétován Ariel.

– Semmi esetre! Ez súlyos hiba volna. Téged egyelőre sehonnai indusnak tartanak. De már a puszta megjelenésem más irányba terelheti az emberek gondolatait, azután pedig megindul a találgatás. Hiszen magad is tudod, mennyire érdeklődnek irántad az újságírók, hogyan figyelik minden lépésedet, s igyekeznek megtudni valami újat rólad és a múltadról. Ha megismerik az igazságot, akkor a mi életünk kettétörik – a tiéd is, az enyém is. Én nem viselném el a szégyent, amely családunkra hull, és csak egyetlen választásom maradna: a teljes visszavonulás. Ezért váratlanul kell elutaznunk. Már megrendeltem a hajójegyeket. Indulj a holmidért, és költözz át hozzám. A te komédiásideiddel pedig majd akkor közöljük döntésünket, amikor már úton vagyunk, a többit majd Mr. Dotaller elintézi. Páratlan ember.

– A mai estém szabad, holnapra azonban előadás lesz, és minden jegy elkelt. Táblás ház, mint mindig – tette hozzá némi büszkeséggel Ariel.

– Visszafizetik a pénzt, és kész! Hiszen meg is betegedhetsz. Úgyis már eléggé

megszedték magukat a fellépéseddél.

Ariel csak egyet kívánt: hogy gyorsan befejezzék ezt a beszélgetést.

– Rendben van, Jane, eljövök hozzád, mihelyt összecsomagolok – mondta türelmetlenül.

– Legkésőbb éjfél előtt itt légy – válaszolta Jane, órájára nézett, és így folytatta: – A hajó holnap nyolckor indul. Van még egy kevés időnk. Most kissé bővebben beszámolok neked rokonainkról, ismerőseinkről, akik hamarosan a te ismerőseid is lesznek, Londonról...

Már késő este volt, amikor Ariel hazafelé indult. Egyre csak nővére ultimátuma járt az eszébe.

NEGYVENKETTEDIK FEJEZET

A szenvedő anya

Ariel szobája ajtaja előtt egy kitűnően öltözött fiatal nőt pillantott meg. Szeme sírástól vöröslött, arca izgalmat árukt el.

– Mister Binoj! – kezdte az asszony elcsukló hangon. – Már órák óta várom... Ott voltam a cirkuszban, a nappali előadáson, beszélni akartam önnel, de ön eltávozott egy hölgygel... Az irodában megtudtam a címét, és idejöttem. Elhatároztam, megvárom itt... Istenem! Ha tudná, mit éltem át!... Teltek-múltak az órák, mikor minden perc drága...

– És ön az egész idő alatt az ajtó előtt ácsorgott? – kérdezte szánakozva Ariel.

Gyakran ostromolták látogatók: hódolói – férfiak és nők. Ez az asszony azonban nem hasonlított rájuk. Kétségtelenül valamilyen nagy, személyes bánat hozta ide. De hogyan segíthetne?

Ariel sietve kinyitotta az ajtót, és betessékelte az asszonyt. Az pedig, úgy, ahogy volt, drága kabátban és kalapban, hirtelen térdre borult előtte.

– Egyedül ön segíthet egy szerencsétlen anyán, aki térden állva könyörög...

– Kérem, álljon fel... Az isten szerelmére! Üljön le, nyugodjék meg... Miről van szó?

– Nem állok fel, amíg szavát nem adja, hogy segít nekem a bajomban... Agyongyötört a sok szenvedés...

Az asszony keserves sírásra fakadt.

– Magától értetődik, ha módom van rá – mondta Ariel.

– Csak néhány percét veszem igénybe...

Arielnek végül sikerült felemelnie és egy karosszékre ültetnie az asszonyt. Az csipkeshűtő, parfümös zsebkezdőt vett elő, szemére szorította, és szipogva elkezdte történetét.

Mr. Binoj külföldi, és talán nem ismeri Amerikának és ennek az óriási városnak, New Yorknak a szörnyű erkölceit... Egyetlen gazdag ember sem érezheti magát itt biztonságban. Hallott már a gengszterekről? Az amerikai gengszter semmiben sem hasonlít a párizsi apacshoz. Ismeri-e Mr. Binoj az Al Capone nevet? Nem? Itt jócskán akad ilyen, mint Al Capone. A legnagyobb amerikai gengszterek dúsgazdag emberek. Villáik, autóik, jachtjaik vannak, és tekintélyes folyószámlájuk a bankban. A rendőrséget megvesztegetik, és a rendőri hatóságok pártfogásukba veszik őket. A gengszterek büntetlenül élnek, bankokat rabolnak ki fényes nappal, az utcán milliomosokat rabolnak el, és ami a legszörnyűbb, a gyerekeiket is. A gyermekekért váltságdíjat követelnek, és ha megkapják, mégis megölik őket. És akármilyen különös – minél gazdagabb valaki, annál kevésbé számíthat a rendőrség segítségére, ha az úgy a gengszterekkel függ össze.

A látogató fájdalmasan felsóhajtott.

– Bocsásson meg, hogy ilyen részletesen mondom el mindezt – folytatta egy perc múlva –, ez azonban szükséges ahhoz, hogy ön megértsen engem és reménytelen helyzetemet... – Az asszony megint szemére szorította a zsebkezdőjét. – A nevem Warrander. Én meg a férjem a leggazdagabb emberek közé tartozunk az Egyesült Államokban. Legnagyobb kincsünk azonban: egyetlen fiunk, Sam. Csupán hároméves... És... elrabolták... Szörnyűséges halál fenyegeti.

Mrs. Warrander felzokogott. Az anya drámája megrendítette Arielt.

– Nyugodjék meg, asszonyom. Igyék egy kis vizet! De mivel segíthetek önnek?

Az asszony ivott néhány kortyot, fogai megkoccantak a pohár szélén.

– Köszönöm... Mindjárt megmagyarázok mindent. A banditák már néhány levelet küldtek, és ötmillió dollár váltságdíjat követelnek tőlünk. Férjem azonnal kifizetné, fivérem azonban meggyőzte arról, hogy várnia kell. Amikor ugyanis a banditák megkapják a pénzt, azonnal megölhetik Samet, az én kis csöppségemet... – Az asszony megremegett. – Mark, a fivérem időt akar nyerni, azt reméli, módot talál a gyermek megmentésére. A rendőrséget természetesen a banditák lepénzelték. „Minden lehetségeset elkövetünk, sajnos, egyelőre

azonban nem akadtunk a bűnözők nyomára, akik az ön fiát elrabolták...” – mondja a rendőrfőnök. Akkor mi, illetve Mark – mert én meg a férjem ettől a csapástól teljesen elvesztettük a fejünket – magánnyomozókhöz fordult, bőkezűen elhalmozta őket pénzzel, és azok megtudtak egyet-mást. Sőt sokat. Kiderítették például, hol van a fiam. A rendőrség a város szegénynegyedeiben, a környéken, sőt a hegyek között kereste, vagy úgy tett, mintha keresné – szegényke pedig a város kellős közepén van, az egyik legnagyobb building kilencvenharmadik emeletén. Ki gondolta volna?... Most rátérek a lényegre...

Mrs. Warrander szünetet tartott, Arielre nézett, és váratlanul ezt kérdezte:

– Mr. Binoj, tud ön repülni?

– Én? Repülni? Micsoda különös ötlet?! Miért tesz fel nekem ilyen kérdést?

– Mert ettől függ minden. Persze hogy különös, valószínűtlen, ön talán azt gondolja, hogy én megőrültem a bánattól? De ez nem az én ötletem. Az egyik a detektívek közül, akiket említettem, rendkívül éles szemű és okos ember, azt mondta nekem, arra a következtetésre jutott, hogy ön repülni tud – ez a sportsikereinek titka.

Ariel meghökkent, és nem tudta, milyen ellenvetést tegyen; a látogató azonban nem vette észre zavarát, s folytatta:

– Mr. Toots, ez a detektív, sokáig figyelte az ön fellépéseit, számításokat végzett, összeszedte az indiai repülő emberről szóló egész hírlapi anyagot... Hiszen ön is Indiából való... És azt mondta nekünk: „Az egyetlen ember, aki megmentheti a fiukat, Mr. Binoj, ha ugyan hajlandó rá. Őt kérjük!” És én elhatároztam, magam jövök el, és könyörgök önnek...

Az asszony olyan mozdulatot tett, mint aki újra térdre akar borulni, Ariel azonban visszatartotta.

– Kérem, maradjon nyugodtan – mondta szinte parancsolón. – Engedje meg, hogy gondolkozzam a dolgon, vajon tudok-e segíteni.

Amerikában tehát akadtak olyanok, akik kitalálták, hogy ő a repülő ember. Titka nemsokára köztudottá válik. S akkor óriási botrány tör ki. Felháborodnak majd a tönkrement fogadók, akik az ő vereségére tettek. Titkának felfedezése nyomán lelepleződik majd származásának rejtélye is. Jane számára mit jelent az újabb botrány? Mivel különbek az európai előítéletek az ázsiaiaknál?... Jane másnak mutatkozott, mint amilyenről ő ábrándozott, de mégis a nővére. El kell utaznia innen, mégpedig minél hamarább – határozta el Ariel.

De hogyan teljesítse Mrs. Warrander kérését?

Az anya természetesen arra számít, hogy a repülő ember kiragadhatja gyermekét a banditák kezéből, ha berepül a felhőkarcoló kilencvenharmadik emeleti ablakán. A város fölötti repülését azonban sokan észrevehetik. Persze Jane felháborodottan fogadná a repülés pusztá gondolatát is. De hiszen ezt egy gyermekért tenné. És Jane nem látta ennek a szenvedő anyának az arcát! Lehet-e ellenállni egy anya fájdalmának?

De ki ismerné fel, ráadásul este? Nagy magasságban repülhet, és végtére is nem utazik-e el még aznap kora reggel ebből az országból?... De lesz-e ideje rá?

– Hajlandó volnék segíteni önnek, sajnos, igen kevés idő áll rendelkezésemre, csupán két-három óra. Sürgős dolgom van...

– Két óránál több nem is szükséges – válaszolt gyorsan, örömmel Mrs. Warrander. – A mi buildingünk közel van, és majdnem a tőszomszédságában annak, ahol az én szegény kisfiam sínylődik. Lent vár az autó. Beleegyeznek? Nem utasít el? – kérdezte a nő, s könyörögve nézett Arielre.

Mrs. Warrander erősen megszorította Ariel kezét, és elhagyták a szállodát.

NEGYVENHARMADIK FEJEZET

Újabb család

A sokemeletes házban levő, fényűző lakásban, ahová Mrs. Warrander vezette, Ariel ott találta Toots detektívet, Markot és Mr. Warrantert, az elrabolt gyermek atyját. Az apa teljesen letörtnek, jóformán beszámíthatatlannak látszott. A karosszékből fel sem állva, kezét nyújtott Arielnek, arcán fájdalmas mosoly suhant át, és egy mozdulattal tessékelte, hogy foglaljon helyet. Erélyes arcvonásai voltak és rövidre nyírt, halántékán őszes haja.

– Köszönöm, uram, hogy megértést tanúsít a mi nagy bánatunk iránt. Velük beszéljen. – Tootsra és Markra mutatott. – Én... képtelen vagyok rá, bocsásson meg.

– A feladat egyszerű – kezdte magyarázatát Toots –, csak gyorsan és határozottan kell cselekedni. Itt a város térképe, a building fényképe. Keresztekkel jelöltük meg az emeletet, a lakást, az ablakot. Az ablakok állandóan nyitva állnak. Ez itt a lakás alaprajza...

Toots röviden, világosan és szakszerűen felvázolta az akció tervét.

– Ha a gyermek ma nem kerül a kezünkbe, holnap már késő. Menjünk, megmutatom önnek, honnan tud felszállni...

A lapos tetőről, ahol Warranderék kertet létesítettek, Ariel széleseben, függőleges vonalban a magasba emelkedett.

Olyan régóta nem repült, és most élvezettel adta át magát a szabadság, a könnyűség érzésének, a levegő végtelen tágasságának. Mondjon le minderről?... Ó, ha lehetséges volna elvinni Lolitát valamilyen gyönyörű, szabad országba, ahol csodálatos virágok és fák vannak... Miért nem vitte a dzsungelba a lányt? Fészket rakott volna egy terebélyes fán, és ott élne vele meg Saraddal.

Ábrándozásra azonban nem volt idő. Odalent az idegen, hatalmas város kavargott és morajlott. Feje fölött pedig, az ég kék szakadékában, békésen hunyorogtak a csillagok. Ariel újra lenézett. Mint valami hatalmas térképet, úgy látta a háztömbök négyzeteire osztott Manhattan szigetét, a Central Park sötét téglalapját meg a városon áthúzódó Broadwayt. A partokat mindenütt dokkok, kikötők csipkéi barázdálták. Íme, a széles, fekete Hudson, amelyben visszatükrözödték a temérdek gőzös és parti hajó fényei, Long Island... A Szabadság-szobor, az örökké égő fáklya a nőalak kinyújtott kezében. A fényárban úszó utcák világító rácsnak tűntek. A felhőkarcolók komor, sötét szirtekként magaslottak. Az ablakokban kialudt a világosság. A temérdek tisztviselő hazament. A felhőkarcolók és más épületek földszintjein azonban kirakatok, reklámok fényei lángoltak, és vöröses színben verődtek vissza a falakon. Néhány sötét felhőkarcolón fényűjságok kígyóztak. Itt-ott, a legfelsőbb emeleti ablakokban, még lámpa égett. Ezek a fényecskék nagy csillagoknak tűntek, amelyek lehullottak az égből, és nem jutottak el a földre.

A távolban pedig, egészen a látóhatár pereméig, az óceán fekete tükre húzódott a hajólámpák mozgó csillagocskáival. Ariel érezte az óceán hűvös leheletét, és élvezettel szívta be a tiszta magaslatti levegőt.

Némi fáradsággal megtalálta a keresett felhőkarcolót, az emeletet, a lakást, az ablakot.

Toots nem csapta be: a világos ablak nyitva volt.

Ariel előbb benézett: a szépen berendezett szobában nem tartózkodott senki.

Akkor berepült az ablakon, és leszállt a padlóra. Ajtó szemközt és balra; a bal oldali bizonyára a gyermekszobába vezet. Bemegy oda, felkapja a gyermeket, bebugyolálja kis takarójába, nehogy megfázzon, és kirepül... Ha valakivel összetalálkozik, semmit se mond, és gyorsan cselekszik, kihasználja az elkerülhetetlen meghökkenést.

Ariel a bal oldali ajtóhoz indult, és csendesen kinyitotta. Gyermekszoba tárult elébe; a kiságyban gyermek feküdt, és gyengéd szeretettel hajolt fölébe egy fiatal nő. A gyermek nem aludt, hánykolódott, halkán sírt.

– Mama – szólalt meg hirtelen hívón, s kezeckéjét nyújtotta.

A fiatalasszony karjára emelte a gyermeket, és anyai gyöngédséggel csókolta meg. Az pedig a mellére hajtotta fejét, s apró kezével átkulcsolta a nyakát.

– Ne sírj, picim, ne sírj... A nő háttal állt Arielnek.

Ő pedig teljesen tanácstalan és határozatlan volt. Nem kételkedhetett benne, hogy a gyermek mellett az anyját látja. De akkor kicsoda Mrs. Warrander, és milyen kis Samról beszélt? Hiszen nem tépheti ki a gyermeket az anyja karja közül. Az asszony, fiacskáját ringatva, megfordult, s észrevette Arielt. Elmosolyodott, bizalommal elébe indult, s így kiáltott fel:

– Végre-valahára! Úgy vártam önt!...

Erre Ariel már végképp nem értett semmit. Mozdulatlanul állt az ajtóban, s nem tudta, mit mondjon, mihez kezdjen.

– Sam már reggel fejfájásra panaszkodott – mondta az asszony, és Ariel felé nyújtotta a gyermeket. – Egyik szerencsétlenség a másik után...

Ariel rájött, hogy orvosnak tartják. S hogy legalább egyetlen félreértést tisztázzon, így szólt:

– Bocsánat, de én nem vagyok orvos...

Az asszony elsápadt, hirtelen erősen melléhez szorította gyermekét, néhány lépést hátrált, és ijedten kérdezte:

– Akkor ki ön? Hogyan jött be? Csak nem tőlük jön? Azoktól a szörnyű emberektől, akik el akarják venni tőlem drága kincsemet?... – Elhallgatott, s aggodalommal nézett a fiára.

Nem! Ariel semmiképp sem kapható ilyen dolgokra! Legjobb lett volna, ha sarkon fordul, átrohan a másik szobába, kirepül az ablakon, s a szerencsétlen asszony akkor azt gondolhatja, hogy csak képzelődött. Arielnek azonban eszébe jutott, hogy csalással valamilyen aljas bűncselekménybe keverték bele, és szeretne tudni az igazat.

– Bocsásson meg, asszonyom, ne féljen tőlem... Mindjárt megmagyarázom az egészet. Itt nyilván valamilyen félreértésről van szó.

– George! – sikoltotta a nő, s egész testében reszketett.

Izgalma átragadt a gyermekre, és az is felsírt.

Gyors lépések hallatszottak, és egy középkorú férfi lépett be a szobába. Amikor észrevette Arielt, elsápadt, akárcsak a felesége, kettőjük közé állt, mintha védelmezné az asszonyt, és szigorúan, szinte gorombán kérdezte:

– Kicsoda ön? Mit keres itt?! – Majd jobban szemügyre vette Arielt, és őszinte csodálkozással kiáltott fel: – Mister Binoj?!

– És ön kicsoda, Sir?

– Warrander vagyok.

– Warrander?! – kiáltotta ugyanolyan csodálkozással Ariel. Kis ideig értetlenül néztek egymásra. Azután Ariel, aki már végképp meggyőződött arról, hogy becsapták, úgy határozott, őszintén elmond mindent Sam szüleinek.

– Beszélnem kell önnel.

Warrander dolgozószobájában Ariel elmesélte, hogyan keveredett bele ebbe az ügybe; csak azt hallgatta el, hogy repülni tud.

– A banditák ki akarták használni kivételes ügyességemet. Úgy jutottam be önökhöz... hogy a szomszéd lakásból kimásztam a párkányra. Rendkívül örülök, hogy nem váltam e szörnyű emberek eszközévé.

Warrander megcsóválta a fejét.

– Hiszek önnek, Mr. Binoj. Megtévesztették. Bocsásson meg, de úgy látom, hogy sportzseni léte nagy tapasztalatlan fiatalember, és nemigen ismeri a mi országunkat. Egyébként ilyen ügyes fogás nemcsak a magafajta naiv ifjút ejtette volna zavarba... Elgondolni is szörnyű! Hiszen ha a feleségem nincs véletlenül a gyermek mellett, aki éppen gyengélkedik, akkor a katasztrófa elkerülhetetlen. A gyermek elpusztult volna, a mi életünk kettétörik; de ezek a könnyörtelen, ravasz emberek egyúttal arra is számítottak, hogy ön, mivel akarva, nem akarva részt vett egy bűncselekményben, és ezáltal kompromittálta magát, teljesen a kezükbe kerül, vak eszközüké válik, hiszen bármikor villamosszékbe juttathatják – ez a szokásos kivégzési mód országunkban –, ha bűncselekményeiket önre fogják. A rendőrséget lepézték... Szörnyű! Ez a merényletük egyelőre nem sikerült. De mi lesz holnap?

Mr. Warrander is elmesélte Arielnek, kicsoda lidércnyomásban él a feleségével együtt

álló hónapja, s megmutatta a pénzt követelő névtelen leveleket!

– Már jókora összeget fizettem, de minél többet adok, ők annál többet követelnek, s azzal fenyegetnek, hogy ha török, ha szakad, elrabolják a gyermeket. Villámból a biztonság kedvéért ide költöztem. Úgy gondoltam, itt csak az ajtókra kell ügyelni, az ablakok miatt nem kell aggódnom. Szolgákat fogadtam fel, kizárólag arra, hogy szemmel tartsák az ide járókat; de ki kezeskedik afelől, hogy a szolgák között nincsenek a gyermekrabló gengszterek cinkosai? Azt hiszem, csak egy választásunk maradt: hogy elhagyjuk ezt az országot! – fejezte be szomorúan.

Ariel órájára nézett. Az idő már éjfélre járt. Felkelt.

– Én teljesen hiszek önnek, Mr. Binoj – mondta búcsúzóul Mr. Warrander. – Banditák nem viselkednek így. Nyugodtan elhagyhatja a lakásomat. De kötelességem figyelmeztetni, hogy a banditákat nem lehet büntetlenül elárulni. Ön pedig elárulta őket. Élete nagy veszélyben forog. Legjobb, ha azonnal elhagyja New Yorkot, s még annál is jobb, ha végképp elutazik Amerikából.

– Köszönöm a jó tanácsot, Mr. Warrander! Így is cselekszem! Igaza van. Ebben az országban még a jótett is egy csapásra szörnyűséges bűnné változik!

Búcsúzáskor erősen kezet szorítottak.

Aurélius kilépett Warrander dolgozószobájából, s töprengve indult el a hosszú folyosón.

Hát ide vezet ebben a szörnyű világban az ő repülni tudása! Pears, a rádza, Chatfield lelkész meg a banditák – ő csupán eszköz a személyes, önző céljaikhoz. Itt sohasem léphet önálló, független útra, nem építhet magának becsületes és nyugodt életet.

A csodálatos adottság, amelyre az emberek ábrándjaikban, álmaikban áhítoztak, itt átokká változik.

El hát ebből a városból, ezektől a keményszívű, kegyetlen emberektől!

De mitévő legyen most?

Helyzete kockázatos. Hátha Warrander vagy a felesége mégis telefonál a rendőrségre? Azonkívül a gengszterek és cinkosaik az épület előtt őrködhetnek. És Ariel úgy döntött, hogy kirepül a folyosó egyik ablakán.

Szélesebesen szállt a városon keresztül...

Kiszemelte egy park legsötétebb zugát, gyorsan leereszkedett, és kiment a sétányra.

Néhány ember szaladt vele szemközt: nyilván észrevették, hogy valami leesett.

– Lezuhant valaki? – kérdezte az egyik lihegve.

– Nem valaki, hanem valami – felelte a másik. – Ön nem látta? – fordult Arielhez.

– Igen, én is láttam... Ott... Azt hiszem, a rácson túl, a virágágy mellett – válaszolta Ariel, és arrafelé mutatott. Majd továbbsietett, és megkönnyebbülten sóhajtott fel. Minden szerencsésen végződött!

NEGYVENNEGYEDIK FEJEZET

Vissza a jó barátokhoz

– Miért késtél el? Hol a poggyászod? Miért zihálsz ennyire? – halmozta el kérdéseivel fivérének Jane.

– Te már kész vagy, Jane? Induljunk hamar... Útközben elmesélem... Kis híján súlyos szerencsétlenség ért...

Az autóban, a kikötő felé menet Ariel egy kitalált történetet mesélt el nővérenek. Banditák támadásának esett áldozatul, akik elrabolták, hogy váltságdíjat zsaroljanak ki. – Amerikában ez megszokott dolog –, egyetlen óriási ugrással sikerült elmenekülnie... Nem, nem repült. Nem volt több annál, mint amit a cirkuszban mutatott. Milyen jó, hogy a hajójegyeket már megváltották,

– Most magad is látod, mennyire igazam volt, amikor ragaszkodtam ahhoz, hogy minél hamarabb elutazzunk! – jegyezte meg oktatón Jane.

– Már én is gondoltam erre – válaszolta őszintén Aurélius.

Jane pártfogón megveregette a kezét, s így szólt:

– Mindig csak hallgass rám.

Aurélius csak akkor lélegzett fel, amikor az óriási óceánjáró elindult a kikötőből, és a parttól elválasztó vízcsík egyre szélesedett. Szerencsére repülni nem tudnak a gengszterek!

Ariel a korlátnál állt, s elnézte, amint a ködös messzeségben elmosódnak a város körvonalai, és elhalványulnak fényei, azé a városé, amely nem kevésbé érdekes és félelmetes, mint a távoli Madras.

Az utazás sokáig tartott. Időnként mély hangú, roppant bugás reszketette meg a levegőt: szembejövő hajónak szólt. Az utasok mozival, táncsal szórakoztak, Jane azonban rávette Arielt, hogy ne hagyja el a kabint. A lány attól tartott, hátha a hajón akadnak utasok, akik látták „A legyőzhetetlen Binoj – a világ csodája” műsorát. S Ariel beteget jelentett, és engedelmesen fülkéjében gunnyasztott az egész úton: unatkozott, és a kerek ablakon keresztül az egyhangú vízfelületet bámulta.

Csak egyetlen öröme volt: ha távoli barátaira emlékezett.

Ezekről az emlékekről a világ minden kincséért sem mondott volna le. Állandóan Lolita, Sarad és Nizmat járt a fejében.

Egy ízben – már közel jártak Londonhoz – Ariel nem állta meg, hogy ne beszéljen nővérenek Lolitáról. Jane részletesen leírta öccsével a lány külsejét, majd elgondolkozott, s így szólt:

– Csak nem az a nyomorult teremtés, aki felsikoltott, amikor megtaláltunk téged az út mellett, és kihúztunk a zsákból?

– Lehet – válaszolta zavartan Ariel. Erről nem tudott. Valóban olyan közel volt akkor Lolita?

– No és te mit gondolsz erről a Lolitáról?

– Én... Persze, nagyon szegény lány, ha nem is koldus. .. Indiában milliók élnek így... Olyan szép, akár az álom. Nagyon szeretem, és sohasem felejttem el.

– Csak nem akarod feleségül venni ezt a füstös képű maszatot? – Jane száraz nevetésre fakadt. – Ez hiányzott! Nagyszerű! Sir Aurélius Galton törvényes házasságra lép Lady Lokitával!

– Lolita, nem Lokita! – lobbant fel a fiú. Nővére azonban céltalannak tartotta a vitát.

– Neked tisztességes ruhákat kell rendelned, Aurélius. Frakkot, szmokingot, zsakettet. Amerikában úgy járkáltál, mint egy firkász. Barbara barátnőm megpukkad a nevetéstől, ha ilyen öltözetben lát.

Jane útközben és otthon sem hagyott nyugtot fivérének. Ariel szigorú nevelőnőt kapott, aki minden percben kijavította: hol nem jól mondott valamit, hol pedig rossz mozdulatot tett. Nővére arra kényszerítette, hogy a kellemetlen emberekkel való beszélgetés közben mosolyogjon, mert ezt kívánja a jó modor, bókokra tanította. Ariel türelmesen elviselte

mindezt a kínzást, amit a lelke mélyén idomításnak nevezett. Jane különösen azon háborodott fel, ahogyan öccse a személyzettel bánik.

– Úgy beszélsz velük, mintha veled egyenrangúak volnának! – kiáltotta Jane.

– De hát nem olyan emberek, mint mi? – ellenkezett Ariel.

Jane unalmas előadásokat tartott az osztálykülönbségről, arról, hogy a személyzettel hűvösen, de korrektül kell viselkedni. Viszont a saját köréhez tartozók iránt rendkívüli nyájasságot tanúsítson.

– Hátha az illető ellenszenves nekem?! – kiáltott fel Ariel.

– Lehetetlen vagy! Teljesen neveletlen! – mondta kétségbeesetten Jane.

Egy ízben Ariel, Jane és Dotaller a város környékére indultak, hogy megtekintsék a Galton család téglagyárait. Ott minden lehangoló hatással volt Arielre: az alacsony barakkok, az agyagos talaj, a fejtőgödörk árcai és vízlevezető csatornái, a pallók alatt cuppogó víz.

Jane azonban ezt észre sem vette: hiszen ebből a sárból, ebből az agyagból pénz csinálnak!

Egy öregasszony a munkástelepről éppen átment a pallón, de elesett, és nem tudott felkelni.

Ariel odaugrott és felsegítette. Közben összepiszkította glaszékesztyűjét és felöltőjét, amelyet a legjobb londoni szabó varrt.

Nővére pedig, nem restelve magát Dotaller előtt, azon nyomban, a meghökkent öregasszony jelenlétében, korholni kezdte. Véleménye szerint ez teljesen felesleges cselekedet volt. Ariel komoran hallgatott, és zsebkendőjével törülgette agyagfoltos kezét.

Egy héttel Angliába érkezése után beköszöntött az a nap, amikor Ariel nagykorú lett. Jane izgatottan készült erre az ünnepségre, s fáradhatatlanul ismételte öccsének, hogy ezen a napon felveszik az előkelő társaságba. A legjobb arisztokrata családoknak küldtek meghívót.

A nagy nap reggelén megjelent Ariel gyámja, Mr. Bowden, Mr. Haselong kíséretében.

S ekkor az ügyvédek és Jane között viharos jelenet játszódott le. Jane szóba hozta az elszámolást a volt gyámok előtt, és fellángoltak a szenvedélyek. Természetesen sem a lány, sem a két gyám nem kiabált, nem hadonászott. Ellenkezőleg: a beszélgetés visszafogott hangon folyt, a szavakat tartózkodó taglejtések kísérték. Minden szóban azonban méreg rejlett, s a pillantások szinte öltek.

A jelenet olyan nyomasztó hatással volt Arielre, hogy nem bírta tovább, komoran szobájába ment.

Idegei pattanásig feszültek, úgy érezte, ez a levegő fojtogatja. A hideg őszi időjárás ellenére kinyitotta az ablakot, köd és gyári füst tört be a szobába. Ariel becsapta az ablakot, és fel-alá járkált a szobában. Lelkében nőttön-nőtt a tiltakozás.

Az ünnepélyes nap végén aztán csordultig telt a pohár.

Amikor a meghívottak összegyűltek, Arielnek úgy tűnt, valami álarcosbált, az emberiség valamiféle torzképét látja. Itt minden hamis volt: hamis a mosoly, a szó, a haj, a fog, a hölgyek pirossága. Az üde arc ritka kivételnek számított. Vörös hajú, szeplős, lófogú lányok; ösztövérvagy hájtól fuldokló, frakkos, kövér férfiak. És Ariel kénytelen volt szívélyesen mosolyogva kezét szorítani mindegyikkel, néhány üdvözlő szót mondani. És mindez Jane vesébe látó pillantásai közepett, aki minden lépését, minden szavát figyelte.

Vacsora után az Ariel mellett ülő öntelt, fontoskodó Lord Forbes terjengősen beszédbe fogott Indiáról. A hindukat csakis így emlegette: „ezek a barmok” Vagy „ezek a tehenet imádó, otromba állatok”.

Ariel sokáig türtöztette magát, de végül is felkiáltott:

– Ezeknek az egyszerű, munkaszerető, becsületes embereknek a többsége jóval nagyobb tiszteletet érdemel, mint az itt jelenlevők közül sokan, akik, mellelég szólva, ezekből az emberekből élnek!

Hallatlan botrány támadt. A társaság hirtelen elnémult. Lord Forbes dühében reszketni kezdett, és félig elszívott szivarját a hamutálca helyett a dobozba bökdöste. Jane elsápadt, és kétségbeesetten próbált úrrá lenni a helyzeten.

A vendégek távozása után rátámadt Arielre. A jó modorról megfélemezve kiabálta, hogy ő megtagadja az ilyen testvért, hogy Arielben nem arisztokrata, hanem plebejus vér folyik, s ő

kénytelen öccsét egy olyan nevelőintézetbe adni, ahol majd embert faragnak belőle – vagy pedig útjaik végképp szétválnak. Ariel mindenét elveszíti, és kihajítják az utcára, ahol nyilván megtalálja azt a társaságot, amely után annyira vágyódik.

Jane csodálkozására, majd némi ijedségére azonban Ariel egyetlen szóval sem ellenkezett, s megőrizte komor nyugalmát.

Nővére gyanúsán tartotta ezt. Úgy tett, mintha megbánná viselkedését, sőt mentegetőzött heveskedése miatt.

– Te persze nem vagy hibás. Nem lehet egyetlen ugrással cirkuszporondról arisztokrata szalonba röppenni. Részben magam is hibás vagyok: még korai volt bevezetni téged a társaságba. De hát magad is megérted majd...

– Már megértettem. Mindent megértettem – válaszolt Ariel. – Ne aggódj, Jane. Többé semmilyen kellemetlenséget sem okozok neked. De már késő van. Fáradt vagyok. Jó éjszakát!

Ariel kulcsra zárta szobája ajtaját, és izgatottan járkált fel-alá; azután nyugodtan összecsomagolta legszükségesebb holmiját, s kis bőrönddel elhagyta a házat.

Ködös éjszaka volt. Néhány lépésre sem lehetett látni. Ariel taxit fogadott, és a kikötőbe vitette magát.

Örömmel értesült róla, hogy egy óra múlva, hajnalban indul a nagy óceánjáró, amely London és Bombay, Colombo, Madras között közlekedik. Harmadosztályú jegyet váltott: elviselhetetlen volt az a gondolat, hogy útját olyan emberek társaságában tegye meg, akik hasonlítanak Sir George Forbeshoz, a Lordok Házának tagjához, aki miatt végleg összeveszett Jane-nel.

Egy óra múlva a hatalmas óceánjáró elhagyta a kikötőt, és a távoli India felé indult.

A parton álló emberek figyelték, mint halad a sűrű ködben a kerek ablakok sorát villogtató, elmosódó, sötét alkotmány. Ebben a hajnali órában a hajó valami képzelet szülötte, mesebeli szörnyetegnek látszott. Fakó fényei kis ideig még hunyorogtak, de mindjobban elmosódtak, halványultak, mígnem belevesztek a ködbe.

A hajó, Ariellel a fedélzetén, tovatűnt, akár az álom.

Tartalom

Első fejezet
A pokol körei

Második fejezet
A Dandarát

Harmadik fejezet
Mister Hyde kísérletei

Negyedik fejezet
A két jó barát

Ötödik fejezet
Új ösvényen

Hatodik fejezet
Ismeretlen sors elébe

Hetedik fejezet
Bowden & Haselong

Nyolcadik fejezet
A botránykő

Kilencedik fejezet
Az emberi hangyaboly

Tizedik fejezet
Hajléktalan koldusok

Tizenegyedik fejezet
Tiszta vizet a pohárba

Tizenkettedik fejezet
Potyautasok a levegőben

Tizenharmadik fejezet
Visnu és a páriák

Tizennegyedik fejezet
Az istenek is irigyelhetik az embereket

Tizenötödik fejezet
AbrándoZHAT-e a napról az út pora?

Tizenhatodik fejezet
Megint rabságban

Tizenhetedik fejezet
Erisz almája

Tizennyolcadik fejezet
Sikertelen keresés

Tizenkilencedik fejezet
Az uralkodó haragszik

Huszdik fejezet
Helyreáll a béke

Huszonegyedik fejezet
Rendben van

Huszonkettedik fejezet
Az új játékszer
Huszonharmadik fejezet
Mohita rosszban sántikál

Huszonnegyedik fejezet
Kitör a vihar

Huszonötödik fejezet
A herceg tétovázik

Haszonhatodik fejezet
Élethalálharc

Huszonhetedik fejezet
Találkozás

Huszonnyolcadik fejezet
Ariel elrepül

Huszonkilencedik fejezet
Légi harc

Harmincadik fejezet
Egén és földön idegen

Harmincegyedik fejezet
A dzsungelban

Harminkettedik fejezet
Az „új hívő”

Harmincharmadik fejezet
„A csoda”

Harmincnegyedik fejezet
Megzavart kedélyek

Harmincötödik fejezet
Üzleti tárgyalás

Harminchatodik fejezet
A repülés

Harminchetedik fejezet
A leszerződött égi lakó

Harmincnyolcadik fejezet
„Minden elmúlik, akár az álom”

Harminckilencedik fejezet
„Emelkedett beszélgetés”

Negyvenedik fejezet
„A legyőzhetetlen Binoj”

Negyvenegyedik fejezet
Két világ

Negyvenkettedik fejezet
A szenvedő anya

Negyvenharmadik fejezet
Újabb család

Negyvennegyedik fejezet
Vissza a jó barátokhoz

A kiadásért felel a Móra Ferenc Ifjúsági Könyvkiadó igazgatója

Felelős szerkesztő: Rónaszegi Miklós

A szöveghűséget ellenőrizte: Bognár Edit

Műszaki vezető: Gonda Pál. Képszerkesztő: Zigány Edit

Műszaki szerkesztő: Simon Zoltán

62.200 példány, 13,4 (A/5) ív, MSZ 5601-59

IF 1289-1-7173